Cătălin IONESCU

colecția Cyborg

LOSER

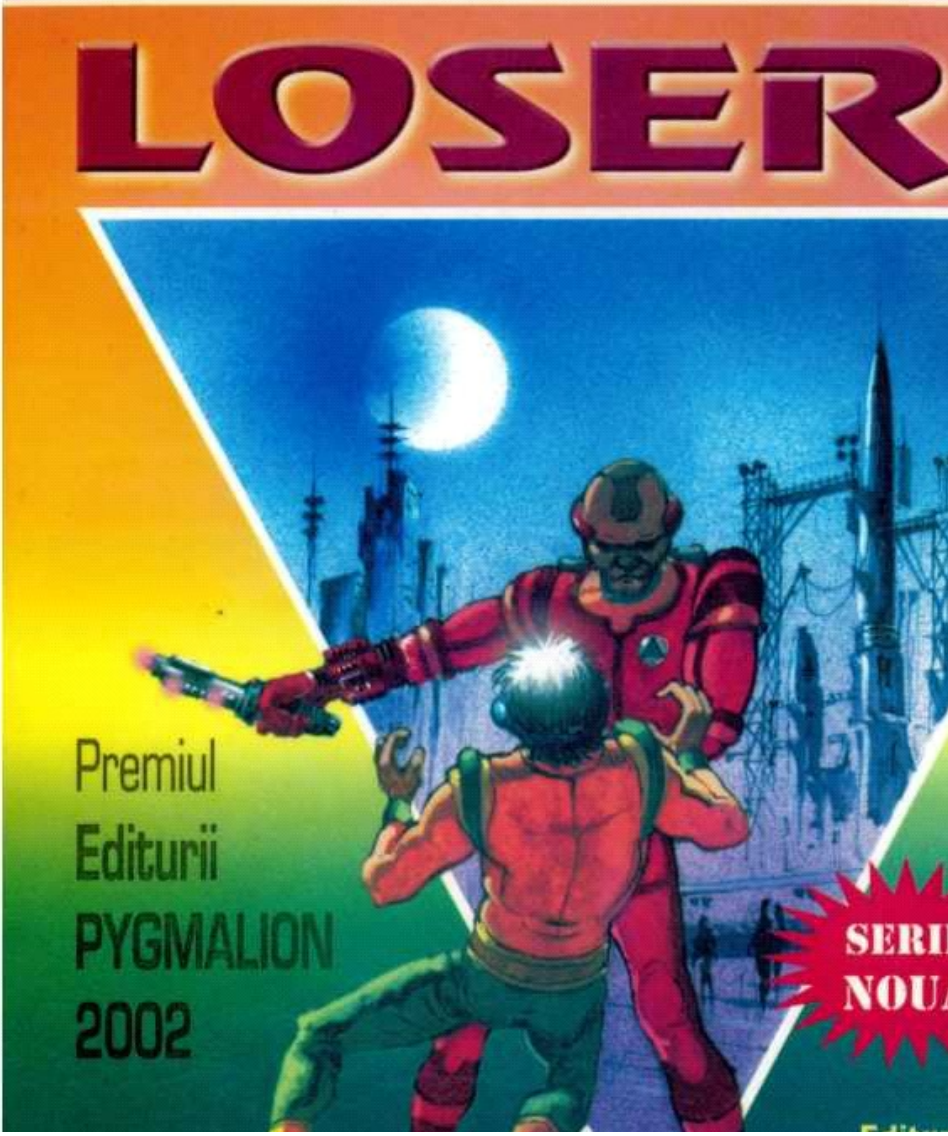

Premiul Editurii PYGMALION 2002

SERI NOU

COLECŢIA SCIENCE-FICTION CYBORG

23

LOSER

(Măştile destinului)

CĂTĂLIN IONESCU

Coperta: Walter Riess

CĂTĂLIN IONESCU
Loser
(Măştile destinului)

2002 – Editura Pygmalion Ploieşti

PREFAŢĂ

Cătălin Ionescu face parte din acel de-acum celebru „nou val” de scriitori de literatură science fiction din România născut în anii ’80 graţie efervescenţei mişcărilor cenacliste, „noul val” cunoscut cititorilor mai ales prin nume ca Mihail Grămescu, Dan şi Lucian Merişca, Cristian Tudor Popescu, Alexandru Ungureanu, Dănuţ Ungureanu

etc. A absolvit în 1983 Facultatea de Energetică din cadrul Institutului Politehnic Bucureşti, fiind coleg de promoţie cu Dănuţ Ungureanu, de care l-a legat o frumoasă prietenie, amândoi numărându-se printre membrii marcanţi ai cenaclului „SOLARIS” din perioada sa de glorie. A debutat în 1982, în cadrul unui concurs organizat de revista „Ştiinţă şi Tehnică”, câştigând premiul întâi la secţiunea „schiţă”. De-a lungul anilor, a publicat în numeroase reviste şi fanzine, în Almanahul Anticipaţia, în antologii („Avertisment pentru liniştea planetei”, „Povestiri despre invenţiile mileniului III” şi „La orizont, această constelaţie”, în care a apărut povestirea „Loser”, care a stat la baza romanului de faţă), a colaborat în repetate rânduri cu Radioul în cadrul emisiunilor „Radiobiblioteca SF” şi „Exploratorii lumii de mâine”. De altfel, cu începere din 1993, coordonează o rubrică permanentă SF la „Radio Prahova”. În cursul anului 1996, a dus o controversată campanie „anticritică” (sub această titulatură ascunzându-se intenţia de a pune în discuţie mai multe probleme acute ale science-fiction-ului românesc) în paginile revistei „Jurnalul SF”, în fiecare număr, până la dispariţia acestei reviste.

Pentru un observator superficial, Cătălin Ionescu ar putea fi tipul gentlemanului perfect, care arborează întotdeauna o mină calmă şi un surâs subţire în colţul buzelor, un gentleman care, orice s-ar întâmpla, nu renunţă la a-şi savura pipa şi a-şi sirota alene ceaiul în vreme ce parcurge tacticos jurnalul de după-amiază, în fine, un gentleman ce îmbină în structura lui interioară bunele maniere, simţul umorului şi sentimentalismul ponderat. Dar, atenţie, există şi o faţă nevăzută a lucrurilor, aşa cum fiecare dintre noi ascunde în străfundurile sale simultan, un doctor Jeckyl şi un domn Hyde. Celălalt Cătălin Ionescu este omul acţiunilor palpitante, nu odată la marginea horror-ului, un om care

adoră peste măsură atacul şi riposta, atunci când se iveşte cazul să lupte pentru o cauză dreaptă. Agil; spontan, dotat cu mult sânge rece, purtând pecetea Leului din Babilon, sub semnul căruia s-a născut, el se poate transforma oricând într-un membru al unui comando anti-terorist sau într-un conducător de caravană, într-un explorator neînfricat al altor universuri sau într-un cavaler al Sfântului Graal. Şi, fie că este câştigător sau perdant, îşi urmează drumul mai departe, păstrându-şi nealterată aura de mister. Căci, după cum spunea şi un cunoscut critic al genului, „la urma urmei, interesează destul de puţin dacă eroul reuşeşte sau eşuează. Esenţialul este că există şi că, atunci când cade, un altul preia ştafeta. El este absolut necesar regenerării unei societăţi unde omul şi-a pierdut umanitatea; el este de neînlocuit pentru că face conştientă civilizaţia noastră de pericolul pe care îl reprezintă pentru ea însăşi”.

Oricum, dacă printre cititorii romanului de faţă se vor nimeri şi vechi membri ai fandomului, ei vor putea recunoaşte povestea faimosului „loser” ce odinioară circula numai în manuscris şi vor constata că impactul pe care-l provoacă este la fel de puternic…

CONSTANTINA PALIGORA

m

Parcu-i frumos. E şi cald. Există iarbă, iarbă adevărată – n-am mai văzut niciodată iarbă adevărată, are culoare albastrăroşiatică, da’ aşa-i iarba adevărată, acum ştiu foarte bine, şi copaci reali cu frunze maronii şi trunchiuri d-aceeaşi nuanţă şi păsări ciudate. Şi mulţi oameni. Fericiţi. Ca mine. Eu, ăl de mă plimb degajat pe aleile luminoase, încărcate de mirosuri ameţitoare. Parfumuri naturale. Şi femei.

Câţiva tipi mă zăresc de departe şi mă salută înclinând uşor din cap. Îi recunosc, sunt prietenii mei, alţi loseri. Loseri? Chestia asta-i depăşită. Nu mai există loseri? Poate că mai există, da' ca un simbol, un exponat muzeistic, undeva departe, aiurea. Aici nu-s loseri! Am fost eu aşa ceva? (Parcă mi-e greu să şi rostesc acest cuvânt.) Posibil. Cândva, demult, când nu se născuse parcu ăsta superb, nemaipomenit. Când nu exista Natura, mama noastră. Şi ce dacă am fost loser? acum mă aflu aici şi nu-n altă parte şi-s om onorabil. Doi poliţişti mă privesc respectuoşi.

D-unde atâtea gânduri zumzăind în mine? Trecutu cu trecutu, nimic nu revine! Nici măcar clipa. Clipa d-acum e tot ce contează. Mă simt bine, parcă mi-e puţin foame. Da, mi-e foame, iată o grădinărestaurant. Mese albe, izvorâte din vegetaţia albastru-maronie. Ape susurând domol printre scaune greoaie, maiestuoase şi fotolii moderne. La o masă, Lola stă singură. Tristă. Cu ochii-n pământ, jucându-se cu bijuteriile-ncărcate de pe piept. Într-o rochie d-un alb strălucitor, pare o prelungire a mobilierului. M-aşez pe scaunul din faţa ei. Ridică privirea, mirarea i se citeşte pe figură. Mă-nclin puţin şi ea – mi întinde cu prestanţă mâna. L-o sărut cu grijă, surâde larg şi-mi strânge cu putere degetele. Da, rochia-i într-adevăr superbă. Fină. Maşini ciudate se-nvârt pe aleile parcului. Unele scot zgomote curioase şi fum. Altele sunt trase d-animale sălbatice, cu patru sau şase picioare, cu coarne şi coamă. Aşa-i-n parc.

Apare din pământ un chelner stilat. Sunt surprins. Este un robot umanoid. Servitor de clasa zero. Lola-i şopteşte ceva. Acesta scoate nu ştiu de unde, de fapt nici nu-s atent, ochi-mi sunt lipiţi de faţa femeii, două pahare. Apoi dispare. Instantaneu. Bem. Băutura are o culoare portocalie. „Vin", îmi şopteşte Lola. „Vin natural din fructe". Uluitor. Şi totuşi, are gust d-apă. Poate puţin

schimbat. Robotu apare din nou, aducând farfurii metalice cu mâncăruri exotice. „Vezi, aici”, îmi arată elegant partenera mea, „este lapte”, un lichid vâscos, verde. „Iar aici, preparate din carne”, nişte cuburi roşii. Încerc din fiecare. Parcă mi-e tot mai foame. Gustu mâncării naturale nu-mi spune nimic. Sunt foarte intrigat. Nu ştiam că mai există şi altceva în afara hranei sintetice. Lola se ridică brusc de la masă şi mă trage spre aleile mai puţin populate ale parcului. Nu m-am săturat nici pe departe, da’ mă ridic şi eu. Am tot timpul să mănânc, după. Mergem pe o alee pustie. Mă uit în jur, nimeni. Femeia agăţată de braţu meu mi-aţâţă simţurile. Mă opreşte şi-mi arată un pat imens în iarba violetă. Parcă iarba avea altă culoare. Nu, nici vorbă, iarba adevărată-i doar violetă, verdele-i specific imitaţiilor din plastic din casele snobilor. Ne aşezăm pe pat. Femeia mă sărută-ndelung. Mâna-mi bâjbâie pe rochia-i albă, căutând sistemu de deschidere. Nu găsesc nimic. Lola se smulge din îmbrăţişare pe neaşteptate şi-mi arată automatu. Privirea i s-a schimbat. Melancolia erotică a dispărut, lăsând în loc o stranie fascinaţie. Se ridică, scoate un bănuţ şi pluteşte până la maşină. O acţionează. A scos un cartonaş. Îl întoarce. W4. Slăbuţ. Îmi caut şi eu un bănuţ în buzunaru zornăitor, m-apropii d-automat. Bag bănuţu şi trag de manetă. Clinchet metalic melodios şi cartonaşu cade-n cutia transparentă. Îl iau, îl răsucesc lent, apuc să văd un W tipărit maiestuos, urmat d-un 1 sau.2, când Lola se repede la braţu meu şi-ncepe să mă scuture violent. Atât de violent că mă clatin pe picioare. Şi parcu dansează, şi ceru se mişcă.

Deschid cu greu ochii. Încep să mă dezmeticesc. Sunt întins pe una din băncile de p-alee şi cineva mă scutură de braţ. Disting un costum negru, cu nasturi argintii. Mă trece un fior. Un poliţai. Brusc, o durere ascuţită peste coaste, un baston de cauciuc. A doua lovitură mă trânteşte pe jos.

— Crezi că aici se doarme, nenorocitule?

Un ghiont cu pantofu-n gură. Îmi muşc limba. Nu s-a ostenit să mă verifice. Loserii nu sunt greu de identificat. Chiar al naibii de uşor!

— Scoală-te!

O voce seacă, rea. Mă ridic greoi. Îmi curge sânge din buză. Poliţistu' se învârte în jurul meu, nemulţumit.

— De ce nu dormi la azil?

Tac. De ce, na! Să doarmă el acolo!

— Răspunde, nenorocitule! N-ai limbă?

— Ba da, răspund printre dinţi.

— Ba da, domnule! zbiară, plesnindu-mă cu dosu palmei peste buza rănită. Te-nvăţ eu ce-i aia respect, loser infect!

— Ba da… domnule, articulez cu ură.

— Guvernul e prea milos cu voi, păduchilor! Ar trebui să fiţi stârpiţi cu toţii! „Albii" au dreptate. Dacă v-am lăsa puţin în ghearele lor fără să intervenim…

Că şi aşa interveniţi ai dracului de mult! N-am văzut niciun caraliu care să scape un loser de trosneala unei bande de „albi". Ba se spune că uneori participă chiar ei la distracţie.

— De ce azil aparţii?

— Număru 1327.

— 27? E cam departe.

Zâmbesc interior. Te cred. N-o să aibă el chef să mă ducă până acolo, e tocmai la limita opusă a careului 13.

— Ia dă-mi, până una alta, permisul!

Îngheţ. Ăsta-i nebun d-a binelea. Încerc o stratagemă.

— Ştiţi, cred că l-am uitat la azil, la…

Pum nu bine plasat în nas mă expediază în lăzile de gunoi d-alături. Câteva se dărâmă, împroşcându-mă cu mizerii.

— Fără chestii d-astea! Permisul, cretinule! Crezi că

o să-mi petrec tot timpul ţinându-ţi companie?

Ies din gunoaie şi-i întind plăcuţa. Bastonaru o ia şi-o introduce în micu' aparat din mâna sa. Priveşte atent şmecheria aia. Cuta dintre ochi i se adânceşte, apoi scapă printre dinţi o înjurătură urâtă.

— Eram sigur. Ai depăşit timpul cu două săptămâni. Ştii ce-nseamnă asta?

Mai du-te dracului! Ce-nseamnă asta? Mare scofală! Ce poate să-mi facă? Cu bătaia sunt obişnuit. Poate două-trei săptămâni în plus de hibernare. Pagubă-n lături! Zâmbesc amuzat. Un loser are şi avantaje. Şi viaţa-i frumoasă, chiar privită printre lovituri.

— Râzi? Loser împuţit!

Mă loveşte cu bastonu-n stomac, nu prea tare însă. Am devenit stăpân pe situaţie. Nu mă poate cotonogi acum, înainte de hibernare. Ar lăsa urme. Ghinionul lui.

— Roboţoi îndopat! îi şuier cu plăcere.

Se uită la mine cu ochii micşoraţi de ură.

— Hai, dă! Dă-n mine, umflatule!

Aproape că înnebuneşte, da' se abţine. Ce m-ar mai pisa cu picioarele şi bastonu, dacă ar putea. Mă smuceşte şi-mi răsuceşte expert mâinile la spate, punându-mi cătuşele.

— Mişcă! Am eu ac de cojocul tău, fii fără grijă!

Mă-mpinge brutal cu bastonu-n rinichi. Pornesc împleticindu-mă.

Mă uit la stele. Să tot fie două-trei noaptea. Ce ghinion! Pe la ora asta poliţaii se mai potolesc. Şi idiotu' ăsta, cu permisu lui! Ei, poate-i mai bine aşa. Poate peste şase luni lucrurile se vor mai îndrepta.

Parcu-i pustiu şi întunecat. Mizerabil, chiar şi noaptea. Lăzi de gunoi la tot pasu, cele mai multe umplute până la refuz şi peste. Altele răsturnate. Şi pretutindeni, iarba asta sintetică, d-un verde obositor…

Ajungem şi la secţia de poliţie. Aici, un sergent mă ia

în primire. E bătrân şi pare cumsecade.

— Bine, măi băieţi, de ce ne faceţi greutăţi? Ştiţi foarte bine care este legea. Voi, loserii care nu aveţi de lucru, sunteţi obligaţi să hibernaţi şase luni pe an!

Aproape că mă pufneşte râsu. Auzi, „voi loserii care n-aveţi de lucru”. Să-mi arate şi mie un loser care are de lucru. Până şi pentru un măturător sunt unii care cer un W9, evident, aşa, de formă.

Bătrânu’ continuă cu morala:

— Şi ştiţi că nu sunteţi afectaţi cu nimic. Fiind vremurile grele, guvernul a optat pentru congelat, ca fiind cea mai bună soluţie pentru voi. Hibernarea este ca o aţipire de moment. Pierdeţi ceva? Din contră, câştigaţi. Trăiţi, practic, mai mult decât noi. De ce trebuie să vă adunăm de pe străzi cu forţa?

Tac. N-aş vrea să mă cert cu bietu’ om. El însă nu se opreşte, îi de înainte. Gându-mi zboară aiurea. Aşadar, iar în frigider. Ei, ce să-i faci, asta-i viaţa!

Între timp, apare prietenu’ meu, caraliu, care nu ştiu pe unde se evaporase. Îi şopteşte ceva sergentului. Moşmondesc amândoi ceva cu permisu meu. Birocraţie, fără-ndoială. Am impresia că a sosit maşina de la centru de criogenie şi nu ştiu din ce motive obscure se grăbesc. De, fraţilor, ce să vă fac, noaptea se mai şi doarme, nu se vânează loseri! Că loserii tot nu fug nicăieri!

În fine! Sunt dus în dubă, cu cătuşele la mâini, aşa sunt mai frumos, probabil. Îmbrâncit. M-aşez pe podea. Bănci, ioc. Cam frig în maşina asta. Se cunoaşte ce stăpân are.

Mai şi ajungem, după o groază de smucituri. Sunt dus direct la pregătire. Apare o tipă destul de nostimă, chiar la cei vreo patruj d-anişori ai ei. Blonduţă. Se-nvârte pe lângă mine c-o seringă.

— Păpuşico, n-ar fi mai bine dacă mi-ai scoate fiarele astea?

De din umeri, plictisită.

— Poate, pentru tine. Pentru mine, indiferent!

O încercare nereuşită de zâmbet. Sau numai mi s-a părut?

— Şi oricum, n-am cheile.

— Ei, nu s-ar putea aranja? dacă l-ai căuta pe poliţistu' care m-a adus aici…

— N-am chef. Şi mai taci!

Mă conformez. Acu-mi pătrunde brusc şi cu tărie în muşchi. Durere. Lichidu se răspândeşte cu furie în mâna mea amorţită. Ce naiba, nu aşa se fac injecţiile! îmi încleştez gura, să nu gem.

— Tot aşa de brutală eşti şi când faci dragoste?

Mă fulgeră cu privirea.

— Loser infect! Sunt scârbită să-mi pierd vremea cu tipi de teapa ta!

Asta, ce-i drept, se vede. Continuă, rânjind:

— Şi o să-ţi treacă ţie repede limbuţia asta! Injecţia e numai începutul.

Tipa m-ameninţă? Nu-mi vine să cred. O fi-n combinaţie cu poliţaiu' din parc. Dracu' să-i pieptene! Oricum, eu n-am chef să-nghit goangele ăstora.

— Ascultă, târfă bătrână… încep ridicându-mă de pe scaun.

Asistenta mă-mbrânceşte rapid cu umăru printr-o mişcare neaşteptată şi cad, prăvălindu-mă peste scaun. Cu mâinile la spate o încasez şi de la muieri, aşadar. Puteam să mă lovesc urât. Am avut noroc. Noroc? Halal noroc!

Între timp, tipa s-a făcut nevăzută. Reapare prietenu' meu. Mă găseşte chinuindu-mă să mă ridic. Zâmbeşte subţire. O voi încasa iar, fără îndoială. Curios, se abţine să mă caftească.

Mă duce la vestiar îmi scoate cătuşele. Îmi arată dulapu şi se retrage într-un colţ. În acest timp mi-am şi aranjat lucrurile. Plecăm amândoi, o stranie defilare pe

culoare. El, în costumu său negru, cu nasturi argintii, cu cascheta aşezată regulamentar şi c-o căutătură încruntată sub ea. Eu, în costumu lu' Adam. Ce chestie! Costumu lu' Adam? Ba al meu. Adică şi al meu şi ai lui. Ha, ha, un costum aşa de strâmt şi încap atâţia în el! Zâmbesc. Poliţistu' nu observă.

Într-o-ncăpere – anticamera – ne oprim puţin. Un individ la fel de încruntat mă măsoară cu un instrument ciudat, cu o groază de butoane, pe care le tot freacă. Deh, tehnica! Am vaga impresie că toţi tipii d-aici nu dau doi bani pe pielea mea. Oare m-ar putea omorî? Nu, în niciun caz. Şi totuşi… Din neglijenţă? Pentru prima dată mă trece un fior. Nu, nici poliţistu' n-ar merge pân-aici. M-ar snopi în bătaie dacă ar putea, da de căsăpit nu cred c-ar face-o. Deşi… Mai ştii?

Doctoru' şi-a terminat consultu3 medical. Scoate o plăcuţă din aparat şi-o introduce-n calculators din colţ. Am impresia că tipu' are o manie d-a apăsa pe butoane. Mă simt deodată grozav de mândru. Nu mi-e frică! Ba chiar pot fi şi spiritual. Medicu se-ntoarce către poliţist şi spune fără inflexiuni:

— Cabina 1793. Calculatorul a adaptat-o parametrilor biologici ai individului.

Parcă ar fi spus aşa, o adresă. Impersonal. Oribil de impresional.

— Poţi să-l iei! se întoarce halatu alb cu spatele şi iese.

Deodată înţeleg. Nenorociţii! încerc să protestez.

— Bine, da'…

Zâmbetu de gheaţă al caraliului mă face să-nchid gura. Bestiile! S-au înţeles între ei. Resemnat, o iau înainte. În culoaru dintre frigidere, culoaru criogenic, cum îi spun ăştia marii, trebuia să fiu condus de cineva din personalu medical. Nude poliţistu' care m-arestase. Şi cum consultu se terminase şi datele erau undeva-n memoria

calculatorului principal, amicir1 meu era stăpân pe situaţie. Ştiam ce va urma. Loser. Eu sunt ăla. Cuvântu' care m-a caracterizat până şi-n frigider – loser – cel care pierde!

Am intrat. Un coridor lung, având d-o parte şi d-alta camerele de congelare. Mergem întins. Mă opreşte în faţa uneia.

— Aici.

Ploaia de lovituri se porneşte pe neaşteptate. Nu prea multe, da' numai în locurile sensibile. Aşa, gol-puşcă, sunt grozav de vulnerabil. Mă controlez să nu răspund şi mă fac covrig de durere.

Sunt, în sfârşit, luat de păr şi îmbrâncit în frigider. Am scăpat destul de ieftin. Corpu însă mă doare. Uşă alunecă fără zgomot în lăcaşu ei. M-aşez pe patu înclinat, tremurând. Nenorocitu'! Are să mi-o plătească scump. Peste şase luni. Nu-l voi uita. Încerc să mă relaxez, trebuie să mă calmez. Închid ochii. Mă dor părţi ale corpului. De fapt, aproape tot corpu. Şi mi-e frig! S-a făcut îngrozitor de frig! Frig şi durere. Tresar, nu trebuia să simt nimic, ar fi trebuit să fiu narcotizat. Deschid ochii. Prin geamu uşii, figura lăţită într-un rânjet satisfăcut a poliţistului. Scârba! înţeleg totu'! Au renunţat la calmante. El şi jigodia aia blondă! Mi-e frig. Trebuie să mă calmez. Închid ochii. Nu se poate întâmpla nimic grav. Oare? Am auzit cândva zvonuri despre persoane moarte în timpul congelării. Nu le-am dat niciodată crezare. Încerc şi eu să rânjesc. Dac-o să crăp, o să le pot crede, ba chiar o să am şi-o dovadă. Pe mine. Mort. Dovada pe care o s-o duc la ceruri, la zeu loserilor. Mă-nfurii. Dacă ar exista un zeu al loserilor, l-aş căsăpi cu mâna mea. Ce prostii îmi trec prin cap! Am început s-aiurez? Aşa de uşor se poate muri? Băgat într-o cameră îngheţată, sub ochii ieşiţi din orbite ai unor bestii cu chip de oameni? Nu! Sunt tânăr şi voinic. E frig? Ei, da, e frig. Şi ce dacă? Să mă gândesc la altceva. La ce? La

ultimu meu vis. Visasem un câştig. Ceva mare de tot. W2. Poate chiar W1. Oho… Al dracului, frigu ăsta! şi durerea! Ce-i cu tremuratu? l-al meu, nu-i aşa? W2. Ce fel d-automat era ăla? Clasa 1, fără îndoială. E o chestie. Ce scrie p-automat? ia să vedem. Groaznic, tremuratu! Afişu e portocaliu, cu litere albastre. Ce conţine? Ceva despre sistemu FORTUNE, parcă. Şi lista câştigurilor din automatele F… O mai ştiu? Cum naiba să n-o ştiu?… L2… L2? Ce-i asta? O aiureală… E frig… Seria W… Parcă nu mai mi-e frig… mă simt uşor… FORTUNE şi automatele F… Eu… loser… nu… vreau… nu vreau… winner… seria W… Mi-e bine… şi somn… somn…

O

Abur. Abur diafan… Sau ceaţă. Nu există nimic în lume. Lume? Ce-i aia, lume? Abur? Ceaţă? Poliţişti, automate. Tichete câştigătoare şi necâştigătoare. Şi-apoi… Blonda cu seringa… Poliţistu' din coridoru-ngheţat… Figuri fără trup, materializate în ceaţă. Lola. Prieteni… Foşti prieteni… şi iar chipu blond. Îl văd. Ia seringa, se-apleacă asupra mea şi…

— Nu! urlu eu necontrolat.

— Uşor, nu te teme! vine o voce de departe.

Ciudat, vocea mă calmează. O înţepătură, da' nu atât de dureroasă pe cât m-aşteptam. Pe urmă, linişte. O linişte odihnitoare.

Mă trezesc pe neaşteptate. Brusc. Cu conştiinţa că se-ntâmplă ceva. Mă uit în jur, sunt într-un salon de spital. Totu-i alb. Sunt singur, alături de vreo şase pături goale.

D-afară se aude un ţipăt. Apoi altele. Nu reuşesc încă să mă dezmeticesc. Visez sau?… Mai curând, său. Urlete şi zgomote afară. Ce naiba se-ntâmplă? încerc să mă ridic din pat. Sunt grozav de slăbit şi nu prea reuşesc. La dracu', ce-i cu mine? încep să-mi amintesc. M-au cules din parc şi m-

au vârât la frigider. Da, şi-acum m-au scos. De obicei, îmi reveneam rapid. Asta înseamnă că m-au cotonogit ca lumea acum şase luni.

Uşa se deschide şi apare un chip blond.

— Cum te simţi? mă-ntreabă o voce caldă.

I Mă uit cu atenţie la ea. Nu-i tipa-mbătrânită care-şi bătea joc de mine. Asta n-are mai mult de două cinci de ani. Cam de vârsta mea. Sau mai degrabă mai mică. Ochii însă… Sunt uluitori.

— Bine, răspund cu vocea înecată.

Ochii sunt… omeneşti. Mai mult nu-mi vine-n minte. Fata s-apropie şi-mi pune mâna pe frunte. O atingere uşoară. O mângâiere.

— Se pare că ţi-e mai bine, într-adevăr. Ai avut leziuni care au progresat chiar şi în timpul congelării. Nu a înţeles nimeni de ce. Te-ai lovit în culoarul criogenic? Nu te-a condus cineva din personalul nostru?

— M-au lovit… răspund moale.

Mă priveşte uimită. E prea tânără ca să priceapă. Prea gingaşă.

— Lasă, n-are importanţă! acum sunt bine. Cum te cheamă?

— Jenny.

Din nou urlete şi zbierete afară.

— Ce se-ntâmplă? întreb.

Jenny de din umeri.

— Judecata poporului. Ministrul educaţiei şi-a falsificat ultimele două tichete WO.

— Aha! şi-acum vor să-l prindă?

Mi-aduceam aminte. Se mai întâmplase de câteva ori. Gurile rele spun chiar că-n fiecare an. Cineva, dintr-un post de conducere bine situat, profită. Este descoperit şi dat pe mâna oamenilor. În general, o mierleşte. Merită. Legea-i corectă.

Jenny de din cap.

— Ţi-e foame?

Mi-este. Fata apasă pe nişte butoane şi apare o masă cu mâncare aburindă. La o farfurie şi s-aşază pe pat, întinzând mâna către mine.

În acelaşi moment, unu din geamuri se preface în cioburi cu un zgomot asurzitor. Tresărim, întorcându-ne speriaţi. În fereastră apare un chip monstruos. O figură schimonosită de groază. Un hăituit.

Un încolţit.

— Vă implor, lăsaţi-mă să…

Vorbele repezite i se-opresc în gât. Brusc. Pe piept i-a apărut pe neaşteptate o pată roşie ce se lăţeşte rapid. Se prăvăleşte pe podeaua salonului. Ochii lui mă fixează cu intensitate.

— Eu, nu… Nu… W1… Ei…

Sunt incapabil să scot o vorbă. Mi-e scârbă de omu' ăsta. Din cauza unora ca el merg lucrurile prost. A unor jeguri de genu' ăsta. Îmbuibaţi, care s-agaţă de poziţia lor, nemaifăcându-şi datoria. Şi-acum, descoperiţi, sunt incapabili să fie măcar demni. Chiar şi-n moarte.

Omu însă voia să spună ceva:

— Ei… război… Tichete… şi eu… loser…

Încremeneşte cu ochii scoşi din orbite, chircit pe podea, într-o baltă de sânge. Murise. Jenny-ncepe să plângă, aruncându-se la pieptu' meu. Apar pe uşă doi poliţişti care pricep cum vine treaba. Iau cadavru şi-l aruncă pur şi simplu pe fereastră, de unde îl vor prelua, probabil, alţii.

Poliţiştii se retrag fără scuze. Jenny mai plânge încă. Eu îmi privesc farfuria cu supă. O îndepărtez uşor pe Jenny, mă dau jos cu greu din pat şi mă duc la chiuvetă cu stomacu-ntors pe dos. Spectacolele de genu' ăsta nu-s chiar pe gustu meu. Vomez cu spasme.

Sunt în spital de vreo trei zile. Mâine sau poimâine

îmi dau drumu'. M-am întremat destul de bine. Recunosc c-a fost una dintre cele mai bune perioade din viaţa mea. Mâncare mai ţeapănă ca la azil, odihnă şi, de ce nu, Jenny. Totuşi, e ceva cu femeia asta. Ceva de nepătruns. Nu ştiu ce. E tot timpul tristă. O fi-ndrăgostită. Nu de mine, nu-s atât de idiot să-mi imaginez una c-asta. Deşi... Hai, că m-am prostit d-a binelea! De mine, un loser? Ea, oricum, i-o norocoasă.

Apare iar Fred. Moşu ăsta mi-e simpatic, chiar dacă uneori e cam pisălog. Intră-n salon cărând cu grijă jucăria lui scumpă. Un poker electronic. Un joc de pe timpul lu' Pazvante, l-am spus-o o dată. Inocent, m-a întrebat cine-i Pazvante. Am râs cu poftă. Aşa vine vorba! S-a-ncruntat, spunând că vorbele vin cam cum nu trebuie. N-am prea priceput. Bătrânu' nu-i prost, da' atunci n-a vrut să-mi explice. Are şi el trăsnăile lui.

— Salut. Cum merge?

— Merge, Fred, merge!

— Facem o foiţă?

— Foiţă? mă mir.

— Adică o partidă. Of, tineretul din ziua de azi...

— S-a făcut. Vino încoa şi hai să-i dăm drumu'!

Se aşază pe pat lângă mine, aranjându-şi cu grijă cele trei ecrane micuţe. Jocu-i destul de nostim, chiar aşa, fără miză. De fapt, la origine era mai complex, se puteau juca mai multe jocuri, da' bătrânu' l-a modificat, aşa zice el. Mai curând l-a stricat. Mă rog, plăcerea lui.

Amestecă-ndelung cărţile. Apoi le-mparte. Pe ecranu central au apărut deja conturile fiecăruia. Începem să jucăm. Fred e deocamdată tăcut. Se concentrează. La ce naiba, el ştie. Jocu-i joc. Ori că te concentrezi, ori că nu, tot cărţile alea-ţi vin. L-am şi zis-o. A râs cam superior şi mi-a zis că jocu nu-i aşa de simplu pe cât pare, are subtilităţile lui psihologice, trebuie să-l simţi. Da' asta atunci când joci d-adevăratelea, pe bani. Păi pe bani, am protestat, iar nu

are mult rost! Cine n-are bani, nu joacă, iar cine are, nu se-nteresează de cei câţiva pe care-i pierde sau câştigă! Moşu mi-a replicat că se jucau pe sume exorbitante. P-averi întregi. Există nebuni d-ăştia? m-am mirat eu. Până la urmă, tot nu m-a convins. Cum dracu' să-ţi joci averea la un joc de noroc? Fred îşi bătuse joc de mine.

— Ascultă, Fred, sparg eu tăcerea, chiar e adevărat ce mi-ai spus, că unii îşi joacă toţi banii la jocu ăsta?

— Da, răspunde sec, atent la joc. Câte vrei?

— Toate. Da' eu nu cred.

— De ce?

— Aşa. Mi se pare o prostie.

— Prostie? Cer trei dolari. Dai?

— Dau. Plus doi.

A câştigat. Avea trei bucăţi şi eu doar două perechi. Norocu, de!

Jucăm mai departe.

— Ascultă, puştiule, tu chiar nu crezi ce-ţi spun eu?

Când îmi spune „puştiule" e bine dispus.

— Ba da, Fred! mă apăr.

— Tu, dac-ai avea bani, n-ai juca?

— Eu n-am avut niciodată bani. Tu ai avut?

— Nu-i vorba de avut sau nu bani. E vorba de noroc, nu-nţelegi?

— Nu.

— Jocul ăsta stă la baza sistemului.

— Ăsta?! Păi n-are nicio legătură.

— Of, tinerii! Hai, de cărţile!

— Poftim. Fred, te rog, explică-mi!

— Ce vrei? Explicaţii? Bine!

Lasă ecranu deoparte. Mă pregătesc s-ascult.

— Sistemul FORTUNE a fost dezvoltat ca doctrină oficială acum şaptezeci de ani. Dar a fost introdus practic de vreo cincizeci de ani. Apăruseră tot felul de probleme, dintre care una acută, suprapopulaţia. Suntem o ţară

adânc democratică, în care, teoretic, toţi oamenii au acces la orice post de conducere, dacă fac dovada pregătirii corespunzătoare. Am spus „teoretic11 pentru că trebuia găsit şi un mijloc practic. Practic, ehei, era mai greu. La mulţi oameni, există mulţi foarte bine pregătiţi. Şi-atunci, cum să fie aleşi conducătorii? Cuiva, unui cap ce-şi merită numele, i-a venit o idee.

Moşu începe greu, da' termină şi mai greu. Deocamdată, chestiile astea le ştie oricine. În fine, am vrut explicaţii, trebuia să le suport!

— O idee originală. Şi absolut corectă. Trebuia ca şi conducătorii să aibă un dram de noroc, lată elementul aleator, ce putea fi măsurat. Norocul.

— Ce înseamnă „aleator11? îl întrerup curios.

— Aleator? adică un lucru care se schimbă, variază de la om la om, aşa aiurea, fără vreo regulă anume…

— Aha!

— Era o idee uluitoare. Norocoşii – conducătorii. Ei, cei care puteau câştiga aprigele bătălii ale afacerilor în mod potenţial. Ideea a făcut o vâlvă imensă. Guvernul a dat problema în studiu specialiştilor. Oficial. Matematicile statistice şi probabilistice avansaseră mult. Studiile au fost făcute de cei mai buni matematicieni, pe cele mai puternice calculatoare ale statutului, pe cele militare. Rezultatul analizei a fost pozitiv. Mult mai târziu a apărut reţeaua automatelor R

— Bine, da' ce are a face asta cu jocu ăsta-nvechit? nu m-am mai putut abţine.

— De ce crezi că s-au inventat automatele F după douăzeci de ani de la apariţia teoretică a sistemului?

— Păi… Nu ştiu.

— E simplu. Trebuia găsit un joc de noroc care să evidenţieze norocul fiecăruia. Şi pokerul era ce! mai răspândit.

— Vrei să spui că jocu ăsta stupid era-n locu automatelor F? Cum naiba? îl jucau pe bani? Câte doi?

— Hei, hei, opreşte-te! Asta a fost numai ideea iniţială. Nu era prea rea. La început nu s-a mers pe ideea unui sistem atât de răspândit, ci numai pe ceva restrâns, pentru cei aleşi, nu pentru toţi muritorii.

— Nu era drept! fac eu hotărât.

— Te cred. De aceea s-a şi renunţat. Norocul pentru toţi, asta a fost atunci lozinca. Ştii, se pare că au fost şi tulburări sociale. Jocurile de poker dispăruseră până şi din cluburile private. Sau fuseseră păstrate ca pură distracţie. Ca ăsta al meu. Dar a durat. Automatele F n-au apărut peste noapte.

— Mai jucăm?

— Da. Să ştii însă că rezistenţa faţă de introducerea sistemului F a avut şi părţile ei bune. Automatele s-au perfecţionat foarte mult, ajungând fără cusur. Fabricanţii s-au lăudat atunci cu construcţia unui mecanism absolut aleator, ceea ce, fără îndoială şi este, de vreme ce a fost adoptat oficial de guvern ca metodă de selecţie a elitelor. S-a rezolvat apoi şi delicata problemă a cantităţii de noroc, prin subdivizarea seriei W. Ştiai că iniţial se eliberau doar două tipuri de tichete? L – loser – necâştigător, şi W – winner – câştigător?

— Nu ştiam. Hai să mai jucăm, Fred! îl rog.

Începuse să mă plictisească cu poveştile lui.

— Da, jucăm!

Era ceva ciudat cu el. Părea transportat. Nu spunea lucruri nemaipomenite. Istoria sistemului FORTUNE e-n general bine cunoscută. Şi totuşi, ce-l tulburase atât pe ciudatu meu amic?

— Mai târziu a apărut diviziunea seriei W în cinci.

— În cinci? Nici asta nu ştiam.

Şi, la urma urmei, ce importanţă avea?

— Da, în cinci, continuă el. Apoi în şapte. Şi abia

după câţiva ani în zece, ca acum.

— În mai mult de zece, observ eu.

— Ei, mă rog, nu vorbesc de subdiviziunile seriei zero. Astea chiar sunt o inovaţie recentă.

Face o scurtă pauză, apoi adaugă, c-un surâs curios:

— Ăsta e sistemul nostru infailibil.

Mă hazardez:

— Ascultă, Fred, am impresia că n-ai încredere în sistem…

Se apără prompt:

— Eu? Cum să nu! Sistemul FORTUNE, drept şi progresist. Norocul, măsură a bunăstării. În mod indirect, ce-i drept, dar orişicât… Norocul celor puţini, bunăstarea celor mulţi. Drepturile omului: libertatea şi norocul!

Ce naiba avea Fred? De obicei n-o lua razna.

— Fred, mai joci ori ba?

Mă priveşte cu nişte ochi trişti. În uşă apare Jenny. Am impresia că fetiţa asta ţine la mine. Fred începe să-şi strângă jucăriile.

— Nu mai joc, băiete! Nu mai am puterea să joc. Pentru că este un joc… fără câştigători.

Ultimele cuvinte le-a spus atât de-ncet c-abia le-am înţeles. Jenny s-a apropiat.

— Hei, tinereţe, tinereţe! Drepturile ei! Libertate, noroc şi… dragoste!

Pleacă ducându-şi cu grijă pokeru electronic. Cu păru alb, puţin încovoiat. Un loser bătrân. Poate aşa voi arăta şi eu, cândva.

Mă cutremur.

Jenny mă priveşte nedumerită.

— Ce-i cu Fred? Părea amărât.

— Nici eu nu te-am văzut pe tine vreodată veselă cu adevărat.

Surâde puţin încurcată, umplându-şi seringa.

— După injecţia asta o să dormi vreo oră, două. Ţi-e

foame?

— Nu, iubito!

Ciudat, nu roşeşte. Jenny nu-i o gâsculiţă oarecare. De fapt, am impresia că nimeni d-aici nu-i ce vrea să pară.

Pff, iar gânduri negre? La naiba, gândesc prea mult pentru condiţia mea. De loser. Şi prea aiurea. Ce-i aia, nimeni d-aici nu-i ce vrea să pară? O inepţie, ce să fie? E spre binele meu să nu-mi mai bat atâta capu'.

Înţepătură. Jenny are mâna uşoară. Şi nici nu arată rău. Deloc. Nu mi-ar displăcea să fac niscaiva amor cu ea. Da' ei? Ei, la dracu', nicio femeie norocoasă nu se bagă-n vreo combinaţie cu un loser. Foarte normal, de altfel. Jenny scoate acum din braţu meu.

— Mulţumesc, fetiţo! dacă n-aş fi loser ţi-aş face curte. Aşa, de modă veche. Da' cum sunt ceea ce sunt, nu-mi rămâne decât să visez că te voi răpi-ntr-o noapte…

— Nebunule!

Se amuză.

— Fii băieţel cuminte! Deseară trec să te văd.

— Să mă vezi? Să mă-nţepi, adică.

Uşa s-a închis în spatele ei.

Mă-ntind pe pat, cu faţa-n sus, şi-mi pun mâinile sub cap. Ce dracu' o fi vrut să spună Fred cu povestea lui? Habar n-am. Ei, la naiba cu Fred! Un bătrânel simpatic, ce-i drept, da' cu toane. Şi curiozităţi. Dau din umeri. Fiecare cu treburile lui. Cu ciudăţeniile lui. De ce să-mi bat eu capu' pentru alţii?

Mâine, ăştia îmi dau drumu'. Mi-au făcut formele. Nu m-au ţinut în frigider decât exact şase luni, din cauza stării mele proaste. Aşadar, de mâine, înapoi la azil! O să trec şi pe la Oficiu de muncă. Poate s-or mai fi schimbat treburile şi-mi găsesc şi eu vreo munculiţă. Mă strâmb discret. Vreo munculiţă? Nu-i bine să-mi fac prea multe iluzii. De fapt, nici nu-mi fac. Om trăi şi-om vedea. Apoi, restu' de toate zilele. Dormitu la azil, mâncarea infectă d-acolo, bănuţu

alocat zilnic şi speranţa absurdă a obţinerii unui tichet cu un W mare şi frumos pe el. Pe urmă, şi partea frumoasă a vieţii. Bucuriile mărunte. Femeile din parc. Poliţiştii. Femeile şi poliţaii? Tipa blondă care m-a cotonogit acum şase luni nu mai lucrează aici. O fi ajuns loser. N-am uitat-o. Dacă o întâlnesc…

Mi-e somn, tare somn. Poate şi poliţistu' o fi loser. Dacă e aşa, îi voi întâlni, cu siguranţă… şi loserii au un zeu al lor. Un zeu acolo sus care ne priveşte… Zeu1 nenorocului… sus… sus…

Mă trezesc.

Automatu a apărut în mijlocu salonaşului în care m-aflu. Mă dau jos din pat şi m-apropii. Scot bănuţu, îl bag în maşinărie şi trag de manetă. Se aude un clinchet electronic melodios şi cartonaşu cade-n cutie. Îl iau, îl răsucesc şi-i admir W-u mare şi frumos tipărit pe el, urmat de cifra 2, modestă şi stingheră. W2! Ăsta da, noroc! La geam apare însă mutra lu' Fred, schimonosită de groază, sau groază şi dispreţ, sau altceva, imposibil de precizat. Se uită la mine holbat, spunându-mi c-ăla-i cartonaşu lui. Mă trag înapoi. Loser infect, zbiară. Mâna mi se crispează pe armă, apoi trag cu sete. O pată lătăreaţă i-apare pe piept, se prăvăleşte la picioarele patului meu, murmurând ceva despre libertate, noroc şi femei. Jenny vine imperturbabilă cu seringa pregătită, direct spre mine. Înţepătura face să explodeze totu'.

Mă dezmeticesc, lac d-apă. Deschid ochii şi, încet, mă liniştesc. Am dormit vreo două ore bune, da' afară-i îneg. Soare. Coşmaruri. De la o vreme visez cam urât. Mă ridic şi mă duc să-mi arunc cu puţină apă rece pe faţă. Mda, mă simt ceva mai bine. Mi-e şi puţin foame. Da' până la masă mai e. Ce-i de făcut, deci? O excursie la Fred, în salonu alăturat.

Fred stă întins în pat. Arată cam rău.

— Fred, şoptesc.

Deschide ochii. Zâmbeşte.

— Te deranjez?

— Nici vorbă, tinere domn! Stai jos, lângă mine.

Tinere domn. Nu mi-a mai zis nimeni aşa, nici chiar în bătaie de joc.

— Fred, mâine ies.

— Bravo ţie!

— Mai facem o hârtiuţă?

Se miră.

— Hârtiuţă? Foiţă, vrei să spui?

— Foiţă, hârtiuţă, nu-i tot aia?

— Nici vorbă! N-am chef!

E-ntors pe dos.

— Vrei să mă car?

— Nu. Doar că n-am chef de jucat Mai bine stai cu mine. Stau. Fred însă tace. Ce-o fi cu el? Dimineaţă era parcă mai bine.

— Câţi ani ai tu, puştiule?

Tresar. Întrebarea a venit pe neaşteptate.

— Vreo două şase. Cu tot cu-ngheţu.

— De câte ori ai stat în frigider?

— Asta a fost a cincea oară.

Se-ncruntă brusc. Apoi şopteşte, aproape imperceptibil:

— Nenorociţii…

— De ce? întreb contrariat. Ce-i rău în asta? Criogenia nu face rău omului. Din contră, prelungeşte viaţa.

Fred surâde amar.

— Ai vorbit ca-n reclame, băiete! şi totuşi, vreo două zile nu ţi-a mers bine deloc, ştii foarte bine!

— Nu din cauza frigului. M-au cotonogit ăia. E drept că şi eu am fost cam nervos, da’ am impresia că puteam s-o-ncurc mult mai rău.

— Eu zic că ai avut mare noroc.

Mă trăsneşte un gând.

— Fred, e adevărat c-au murit oameni în timpul congelării?

Tace. Pare încurcat. În sfârşit, se hotărăşte:

— Mda, au fost, se pare, nişte accidente. Dar la tine a fost vorba de altceva. Calculatorul ţi-a modificat din parametrii programaţi ai cabinei ca să te menţină în viaţă.

— Deştept, tipuv Ar trebui să-i mulţumesc.

— Mda…

Nu prea pare pus pe vorbă. Sau nu-i convine discuţia.

— Mâine, după ce ies, mă duc la Oficiu de muncă. Poate capăt vreo slujbă. Ce zici, am vreo şansă?

Se uită cam strâmb la mine.

— De unde să ştiu eu? Doar am dormit şi eu tot şase luni, ca şi tine.

— Poate-oi avea baftă să găsesc ceva.

— Baftă?! Numai norocoşii au baftă. Şi ghinionul este exclusiv în proprietatea loserilor.

Mă-ncrunt.

— Ascultă, Fred, de ce atâta amărăciune în tine? şi eu sunt loser şi nu mă plâng atât. Sistemu-i foarte corect. Ai noroc, ai; n-ai noroc, n-ai. Simplu!

Fred zâmbeşte puţin ironic. Capsat cum sunt, îi dau înainte:

— Ce-i drept, n-am tras până acum nimic prea mare, da’ asta nu-nseamnă că voi fi toată viaţa un loser! Cândva, voi avea şi eu noroc. Şi să ştii că ghinionul aparţine şi claselor superioare. Chiar în prima zi, am asistat involuntar la o judecată a poporului.

Moşu devine curios.

— Serios? Unde, aici?

— Da, abia mă trezisem şi mi-era tare rău. Zăceam în pat. Jenny îmi ţinea companie.

Mă-ntrerupe.

— Jenny ţine la tine. S-ar putea să te iubească.

— Jenny? Poate că ţine la mine. Da’ de iubit, nici vorbă! Un norocos nu-şi pierde timpul c-un nenorocos de soiu meu!

— Prostule! Am auzit eu pe aici nişte zvonuri cum că ultimul W5 al ei se va consuma în curând. Şi se pare că este într-o pasă proastă. O să vă puteţi întâlni prin parcuri.

Mă-ntristez. Jenny e o fată bună, nu ştiu cum s-ar descurca la azil. Deşi, chiar o naivă nu pare să fie.

— În fine, ce-ţi povesteam? A, da, de judecata poporului! Aşa, şi cum îţi ziceam, eram cu Jenny, când afară s-au auzit zbierete. Nu peste mult timp apare la fereastră cel urmărit. Avea aşa, o privire speriată pân’ la zei, ca un hăituit. Am înţeles că-şi falsificase ultimele două WO. Auzi, de două ori reuşise chestia asta, al dracul Tipu’ de la geam ne vede şi cloncăne nişte vorbe. Exact în acel moment este reperat şi hăcuit, cu vreo armă nouă. Se prăbuşeşte-nsângerat pe podea, bâiguind nişte tâmpenii.

Îl privesc pe Fred, care acum mă fixează şi el cu atenţie.

— Şi a zis ceva despre „W0”, „loseri”, „ceilalţi”, nu-i aşa? face Fred c-un surâs fin în colţu’ buzelor.

Rămân surprins.

— De unde ştii?

Îmi scormonesc prin minte.

— Da, ceva cam aşa: „Eu nu… WO… loser… ei război11.

Bătrânu’ tresare, deodată.

— Război? Eşti sigur că a spus şi „război”?

— Parcă. Da’ n-aş băga mâna în foc. Dacă te interesează, o-ntreb pe Jenny, ea poate c-a reţinut mai bine.

— Nu, nu, las-o în pace, nu mă interesează, nici vorbă, voiam să ştiu doar aşa, din curiozitate!

Fred pare speriat sau mi se pare mie? Cred că mi se

pare, n-are niciun motiv de teamă.

— Parcă totuşi a zis. În fine, ce importanţă are? Ceea ce voiam eu să-ţi spun este că sistemu-i corect. Norocu personal trebuie canalizat spre binele societăţii. Ai noroc, îl foloseşti pentru bunăstarea tuturor. Nu mai ai, te retragi ca un domn, cu sentimentul că ai făcut un lucru bun pentru ceilalţi, cu conştiinţa împăcată. Şi mă refer la norocoşii ăi mari, de la W3 sau-W2 în sus şi mai ales la clasa zero. Mai sunt însă şi oameni care o tâmpesc la condiţiile luxoase d-acolo. Şi nu-i mai interesează ceilalţi. Sunt descoperiţi şi daţi pe mâna poporului. Nu aşa trebuie?

Fred se amuză.

— Vorbeşti ca din carte, amice!

— Carte? N-am citit nicio carte. Numai norocoşi ăi mari au bani să-şi cumpere cărţi. Da' tu de unde ştii? îi întreb bănuitor.

— Am mai citit şi eu la viaţa mea.

Ng-mi vine a crede.

— Ascultă, Fred, acum, că tot suntem la bârfe, care a fost cel mai mare noroc al tău?

— WOX, răspunde fără să clipească.

Simt cum se clatină patu cu mine. Imposibil, îşi bate joc de mine! De la WOX la loser?

— Îţi râzi de mine! Subdiviziunile zero nu sunt deloc la îndemâna oricui. Şi pe urmă ce, ai fost tu în guvern?

— Am glumit! zâmbeşte. De altfel, bănuiesc că ştii că un norocos ajuns atât de sus nu poate cădea jos de tot, nu?

Nu-mi pot închipui nici eu chestia asta, da' tonu folosit de Fred mă face să-mi sară ţandăra. Răspund cam întărâtat:

— Nu, nu ştiam. De ce să nu poată? N-are noroc şi gata!

— Ehei, e o chestie cu cântec! Slujbele sunt remunerate pe măsura importanţei lor şi cu cât joci mai mult, cu atât sunt mai mari şansele de câştig. Loserii au

alocat un bănuţ pe zi. Un mare boss îşi permite să joace sume fantastice, sute de dolari, ceea ce înseamnă zeci de mii de tichete, şi se va putea menţine cu siguranţă cel puţin în zona W5-W4.

Pufnesc:

— Prostii! Când n-ai noroc, n-ai! Cu toţi banii din lume nu poţi cumpăra norocu! Chiar dacă mai pluteşti un pic, tot te scufunzi până la urmă. Aşa şi trebuie!

— Puştiule, norocul nu e totul!

— Ei, pe dracu', nu-i totul mă reped eu. Sigur că nu-i totu', dă-i elementu principal!

Tace. Pare cam scârbit de discuţie. Într-un târziu se hotărăşte.

— Priveşti norocul ca pe un dar ceresc. Crezi că fără norocoşi n-ar exista progres?

Alta acum! Moşu-i ambalat bine.

— Progres? Vorbe mari, Fred! Nu cu vorbe menţii o societate avansată. Eu unu nu-mi pun probleme de genu' ăsta. Ce rost are să-ţi toceşti creieru cu şmecherii d-astea filosofice? dacă ai burta plină şi o tipă blondă alături, ce-ţi mai trebuie altceva? Uită-te la mine. Un loser obişnuit. Sunt sigur că voi obţine şi eu un W4-W3, cândva. Mă voi specializa rapid într-o meserie şi poate-o să-mi fac un rost.

— Care-i idealul tău, puştiule?

— Idealu meu… să câştig un tichet mare, barosan. Se simte nevoia norocoşilor. Ce zici?

Fred tace, absent. Are o privire fixată undeva, aiurea. Curios, în această scurtă perioadă de când stau aici, în spitalu de recuperare, nu m-am ataşat decât de Fred. Au mai fost câţiva tipi reanimaţi, da' li s-a dat drumu' rapid. Şi, deşi eram numai noi doi, am fost repartizaţi fiecare în alt salon. N-au vrut să ne-am estece? Naiba mai ştie…

— Băiete, am avut odată ocazia să vorbesc cu cineva ajuns mare. Mare de tot. Tipul nu avusese o copilărie fericită. Fusese aşa, ca tine, un băiat simpatic, dar

nenorocos. Nu făcuse parte dintr-o familie foarte norocoasă. Ştiu, o să-mi spui că norocul nu se moşteneşte. Eu o să-ţi spun doar că nu e bine să fii prea sigur de chestia asta. Dar, după cum îţi ziceam, tipul plecase într-o zi de la azil şi ajunsese la cel mai luxos hotel.

— Chiar aşa?

— Ei, vorba vine! Dar, oricum, devenise mare într-un timp foarte scurt. Trecut rapid în rezervă guvernamentală, urmează un curs de câteva săptămâni sub hipnoză şi apoi îşi ia postul în primire. Viaţă, nu-ţi spun, nemaipomenită! Bani peşin, casă mausoleu cu tot felul de drăcării de ultimă oră, femei pe sprânceană. Şi făcea treabă bună. Poate chiar prea bună. Intrase într-o pasă norocoasă; un WO i se părea că arată ca un L. Evident, nu juca decât la automatele F de clasă zero.

— După câte mi-ai spus, era cineva mare de tot. Cum ai ajuns să stai de vorbă cu el?

— Lasă asta acum! Nu mă întrerupe! Dar tipul făcuse deja o greşeală. Şi persevorează. Nu-şi de seama şi continuă. Mă urmăreşti?

— Desigur. Totuşi, cine era tipu'?

— N-are importanţă! Aşadar, continuă. Brusc, fără veste, norocul îl părăseşte. Fără drept de apel. Îi scade rapid de la seria WO la W1 şi W9 în doar câteva zile. Ajunge chiar să obţină numai tichete L. Prins de treburi, încearcă prin toate mijloacele o amânare. Reuşeşte şi nu prea.

Îl întrerup iar:

— Ce-nseamnă „prin toate mijloacele11?

— E greu de spus. Este apoi…

— Prin toate mijloacele, adică falsuri. Tichete falsificate, nu-i aşa? rânjesc satisfăcut, nu prea ştiu nici eu bine de ce.

— Mă laşi să termin? Este aşadar tolerat încă o perioadă. Subliniez, tolerat. Apoi dat pe mâna oamenilor,

eliminat.

— Judecata poporului? Nici nu-i de mirare.

— D.e ce?

— Tipu' a abuzat. Trebuia să se retragă şi n-a vrut. A fost… cum ai spus? Eliminat. Corect. Datorită unor caractere slabe ca al lui unele lucruri merg încă prost la noi. Da' sistemu a fost intolerant. Nu-i normal?

Moşu de din cap cu tristeţe.

— N-ai înţeles nimic. Nimic…

— Ce să-nţeleg? mă mir. Totu-i clar.

— Crezi? Mai întâi, apropo de sistem, mai există şi altele…

— Ştiu, o Europă plină de imbecili.

Fred oftează discret.

— Dar să revenim la povestea noastră. Ţi-am spus că tipul din povestea mea a făcut o greşeală. Una majoră. Ştii care?

— Cred că da. Abuzu de putere. Ameţeala printre parfumuri naturale de târfe. Băutură. Alte distracţii de soiu ăsta. Cunosc. Mă scârbesc astfel de oameni.

— Băiete, sunt mult mai bătrân decât tine, şopteşte Fred. Nu mi-e frică de moarte, o aştept de mult. Dar voi, tinerii de astăzi, sunteţi altfel. Cu totul altfel…

Am vrut să zic ceva, da' mi-am înghiţit cuvintele. Nu-l mai văzusem niciodată aşa pe Fred. Parcă aiura. Ce rost avea povestea asta cu moartea lui şi tinerii din ziua de azi?

— Este poate vina noastră. Dar e păcat. Păcat pentru voi.

Abia îi mai disting şoaptele. Are privirea frxată în ochii mei, îi admir irisu căprui cu reflexe arămii, metalice. Da' nu se uită la mine.

Nici în mine. Am brusc impresia stupidă că se vede pe sine. În mine… Aiurea! M-am prostit d-a binelea! Fred însă-i tot dă-nainte:

— Eu… un bătrân inofensiv Un loser de şaizeci şi doi

de ani. Tu, voi, tineri. Loseri. La început de drum. Am oare dreptul să… Păcat…

Înţelegeam din ce în ce mai greu.

— Chiar dacă ţi-aş spune totul… Ar fi în zadar… Probabil n-ai crede… sau… eliminaţi… amândoi…

Mă hazardez.

— Fred! Fred!

Tresare.

— Da? Poftim?

— Ce-i cu tine?

— Nimic, băiete! Ce să fie? Tipul de care îţi vorbeam şi greşeala lui…

Deodată-mi bubuie o idee:

— Ascultă, Fred, dacă este adevărat ceea ce mi-ai povestit… Mă opresc o clipă şi moşu-ncuviinţează din cap. Continui:

— Când ai vorbit tu cu tipu’ ăla? Spui că a fost judecat de popor.

— A scăpat de la moarte.

— Cum? N-ai cum să scapi de judecata poporului. Totu-i aşadar o snoavă, o povestioară d-a ta

— Prostule… murmură. Nu-ţi urez să afli adevărul… Există şi mijloace de a scăpa de moarte… uneori… Nu merită totdeauna efortul, ascultă-mă pe mine…

Nu mă pot înţelege cu Fred. Parcă şi ochii îi strălucesc anormal.

O fi având febră?

— Puştiule, care era greşeala lui?

Are o idee fixă.

— Nu ştiu, Fred, spune-mi tu.

Tace. S-o chem pe Jenny? Sau pe doctor?

— Băiete, care a fost cel mai mare noroc ai tău?

— W8. Când eram puşti. Da’ tu, Fred? Nu mi-ai răspuns.

— WOX, răspunde stins.

Pe toţi dracii, nu mai suport! îşi bate joc de mine sau a-nnebunit d-a binelea? Mă ridic de pe pat şi-o sun pe Jenny

Fred tace. Nu cumva… Nu cumva povestea asta ciudată-i povestea vieţii lui? Nu, mi se pare o fabulaţie! N-are nicio noimă. Şi totuşi… Moşu nu-i nebun. Nici prost. Atunci?

Jenny intră grăbită pe uşă şi aprinde lumina, ia te uită, nici nu mi-am dat seama că s-a făcut aproape-ntuneric! Ciudată, Jenny asta. Se încheie la nasturii halatului din mers. Nu cumva… Ei, şi ce, la urma urmei face ce vrea. E majoră. Şi norocoasă. Se-nvârte acum nehotărâtă pe lângă Fred. Acesta a închis ochii şi pare că doarme. Nu doarme, ştiu bine. Nemulţumită, tipa s-apropie de mine.

— Pleacă, du-te dincolo, la tine! Trebuie să chem doctorul, lui Fred îi este rău.

— Bine, da'… Fred?

Vreau să m-apropii, da' Jenny nu mă lasă. Fred deschide ochii. Şopteşte răguşit:

— Lasă, băiete, totul e-n regulă! Du-te, lasă-mă singur, lăsaţi-mă singur! Puştiule!

S-a ridicat în capu' oaselor.

— Da?

— Copii, nu uitaţi! Jenny, roagă-l să-ţi spună şi ţie. Greşeala este…

Transpiră şi respiră greu.

— Lasă, Fred, vorbim mâine! înainte să ies, trec pe la tine şi mai tragem un joc şi-o vorbă. Da? Hai, noapte bună!

Mă-ndrept spre ieşire.

— Noapte bună! şi copii, ştiţi, libertatea, norocul şi dragostea. Nu contează decât dragostea… Celelalte…

Închid cu grijă uşa în spatele meu.

O

Înainte de culcare, după ce am mâncat, apare şi Jenny. Pare supărată sau obosită. Îşi pregăteşte absentă seringa. Eu încep să-mi pregătesc grijuliu fundu'.

Deschid gura:

— Ce-i cu Fred?

Jenny aruncă un jet fin de lichid prin ac, aşa, de probă. Un gest automat. Parcă toţi d-aici sunt nişte automate. Ei, na, altă idee stupidă d-a mea!

— Destul de rău. Nici doctorul nu prea ştie ce are de fapt. Doarme, acum. L-am făcut nişte calmante.

Tace puţin, pentru a-mi face injecţia. Tresar la înţepătură.

— Te doare?

— Nu, iubito! Orice mi-ai face tu, n-o să mă doară deloc.

Nici nu zâmbeşte, măcar.

— Mulţumesc. Ai necazuri, Jenny?

Îmi trag pantalonii la loc. Ridic privirea şi o surprind uitându-se cu atenţie la mine.

— Ce-ţi pasă?

Dau din umeri. Asta-i ziua întrebărilor tâmpite. Mai devreme Fred cu poveştile lui despre sistemu FORTUNE şi fabulele despre greşeli, acum Jenny.

— Eşti o fată bună şi simpatică! şi drăguţă!

Zâmbeşte puţin. Numai cu buzele.

— Şi ţin la tine! Ar trebui să te întreb dacă te-aş putea ajuta cu ceva, da' eu nu pot s-ajut pe nimeni, că n-am cum. Sunt un mic loser. Atât. Tu însă… N-ar trebui să fii supărată.

Zâmbeşte d-adevăratelea.

— Copilule! Te joci câteodată cu propria-ţi viaţă într-un fel de înverşunare înveninată şi alteori eşti atât de naiv…

Îi simt mâna plimbându-se o secundă prin părul meu.

— Jenny…

Se-ndreaptă spre uşă.

— * *

— Noapte bună, puştiule!

— Jenny…

— Ne vedem mâine. Dacă ai nevoie de ceva, suni, da?

Lese, stingându-mi lumina.

Undeva, în întuneric, o fantomă blondă îşi plimbă degetele fine prin păru* meu, emanând un miros suav, necunoscut până acum. Un parfum cu totu' altfel…

O

Ca d-obicei, mă trezesc devreme. Mă uit pe geam şi văd un soare frumos. Mă-ntind leneş în pat. Parcă aş mai dormi. Nu se poate, ziua va fi lungă şi obositoare. Mă simt bine şi-n formă. Am dormit ca lumea, fără vise idioate despre tot felul de câştiguri imense şi despre morţi. Parcă totuşi… Parcă totuşi am visat ceva. Pe Fred, poate. Era rău aseară. Sper că s-a mai înzdrăvenit. În fine. Azi ies. Aer curat, soare. A fost bine-n spital, da' tot mai bine-i afară. Oriunde. Chiar şi la azil. Libertate. Se spune că păsările alea mari pe care le-am văzut odată la grădina zoologică împânzeau pe vremuri parcurile. Poate. Cred că era… deosebit de frumos… Casc. Ce de treabă pe capu' meu! Să ies, să mă duc la azil, apoi la Oficiu de muncă.

Uşa se deschide şi apare Jenny. Încruntată şi-ncercănată.

— Bună dimineaţa, iubito! afară străluceşte fratele tău, care însă nu te poate egala.

Tace. Abia de m-a luat în seamă. Îşi face de lucru cu nişte cutii de medicamente. Tac şi eu. N-aş vrea s-o supăr.

— Peste câteva minute va veni doctorul să te vadă. Apoi îţi iei hainele, treci pe la casierie şi…

Cuvântu-n zbor face un picaj şi mi se-nşurubează-n

ureche.

— Casierie? Pentru ce?!

Chestia cu banii mi-e complet străină. Ce casierie?

— Nu ştii? se miră impersonal Jenny.

— Ce să ştiu?!

— Tot ce se poate, mi se pare că lucrul acesta s-a introdus după adormirea ta. Guvernul a dat o lege prin care loserii îşi primesc în continuare ajutorul de loser şi în timpul hibernării. Ai de luat, aşadar, aproape doi dolari, pare-mi-se.

Rămân trăsnit. Doi dolari! Asta înseamnă… Două sute de cenţi. Pot juca de două sute de ori la automate. Într-adevăr, vremurile s-au îmbunătăţit. Înainte, la azil, în afara mâncării şi-a patului, primeam un bănuţ pe zi pentru joc. Şi-acum am două sute! Aveam dreptate, sistemu ăsta-i bun şi se perfecţionează. Ce-o să zică Fred când o afla? El şi poveştile lui stupide! Cu cât e mai mult noroc, cu atât se împuţinează ghinionul celorlalţi. Ura! Asta e baza, asta-i inima! Trăiască noaocu!

Jenny se uită absentă la mine.

— Fetiţo, cu cei doi dolari ai mei mă pot însura. Vrei să-mi fii nevastă?

— Fred a – murit azi-noapte.

Chiar aşa? Aşa d-uşor se poate trece de la bucurie la tristeţe? Cu câteva cuvinte? Fred a murit azi-noapte. Ceva – n mine se revoltă. Ceva – n mine nu poate suporta. Ceva – n mine nu-nţelege. Da, n-am înţeles. N-am putut să-nţeleg.

— Ce-ai spus, Jenny?

Propria-mi voce mă surprinde. E într-adevăr a mea? Spartă?

Răguşită?

— Fred a murit azi-noapte.

De ce? Nu se poate! Cum?

— De ce, Jenny?

Uşa se deschide şi doctoru-şi face apariţia. Este acelaşi de la adormirea mea, cu aparatele lui bizare.

— Domnule doctor, aş vrea să…

Îmi face semn să tac. Intimidat, mă conformez. Mă măsoară iar cu şmecher lui. Se-nvârte o vreme, sucind nişte butoane şi plăcuţe pe care le tot mută din aparatu portabil la consola din salon.

— Băiete, totul este în ordine, zice el în cele din urmă. Am avut puţină bătaie de cap cu tine, dar acum totul este perfect. Te îmbraci, treci să-ţi iei permisul şi banii şi… valea! Ne mai vedem, poate, peste şase luni. Noroc!

— Domnule doctor, îndrăznesc eu.

— Da? Oi J)".

S-a-ntors din uşă şi mă priveşte mirat. Vocea sa dispreţuitoare îmi stăruie-n urechi. Există moduri d-a scuipa cu vorba. Şi doctoru' ăsta ştie. Se uită acum la mine nedumerit. Ce vrea rahatu?

— Am înţeles că Fred a murit azi-noapte. Aţi putea cumva să-mi spuneţi de ce? Vă rog foarte…

— Fred?

S-a-ncruntat, nedumerit. Jenny intervine:

— Bătrânul de dincolo.

— Ah, moşul ăla ramolit!

Moşu ăla ramolit. Este prietenu' meu. Era.

— Atac de inimă.

Se-ntoarce şi iese fără alte vorbe.

Moşu ăla ramolit. Atac de inimă. A mai crăpat un loser. Ei şi? Pagubă-n căcat! Cu cât crapă mai mulţi, cu atât scârba noastră este mai mică. Noi, norocoşii W8, W7 sau W6. Nu contează număru. Totu-i litera. Singuru' lucru important. Prima literă. Să nu fie L.

Îmi strâng pumnii. O observ pe Jenny care mă priveşte. A murit Fred. Odihnească-se-n pace! Poate-i mai bine pentru el. Era bătrân. Şi inima-i era bătrână. Şi totuşi… Jenny se-apropie şi-mi şterge cu mâna lacrima de

pe obraz…

— Scuză-mă, nu ştiu ce m-a apucat! Ţineam la bătrânelu ăsta. Tu nu?

— Eu… Nu trebuie să ţin la nimeni.

Se răsuceşte brusc şi iese aproape în fugă. Privirea mi-alunecă, fără motiv, spre fereastră. Afară, parcă soarele a intrat în nori.

Inspir cu nesaţ aeru. Este altfel. Afară, totu-i altfel. Din două puncte de vedere.

În primu' rând, au mai trecut şase luni. Au mai apărut schimbări. Sau ar fi trebuit s-apară. Oricum, timpul a trecut. Deşi, aici-n parc, nu se cunoaşte. Iarba artificială şi copacii prefabricaţi nu se pot schimba. Chiar dacă noi îmbătrânim. Îmbătrânim? O aiureală! Sunt tânăr şi cu poftă de viaţă. Soarele, soarele poate s-a mai schimbat, în bine. Da, Fred a murit. E-o lege a firii. Oamenii se nasc, trăiesc şi mor. Da' de ce mor loseri? Mă enervez. Am un talent să bat câmpii! Gându-mi zboară exact acolo unde nu trebuie. Mor loseri. Pe dracu'. Moartea nu alege. Pot fi loseri sau neloseri, tot acolo ajung. Aşa că… Păcat de Fred, da' eu sunt viu!

Chiar şi parcu-i altfel. Nu numai fiindcă-s mai înţelept cu câteva luni, hai că-s isteţ, am spus înţelept şi nu bătrân, ci mai ales pentru că-s bogat. Am doi dolari în buzunar. Doi dolari! Ce-aş putea face cu ei? Să mănânc ceva… Nenorociţii nu mi-au mai dat mâncare-n dimineaţa asta! Iar dacă ajung la azil, acolo mă bagă-n porţie abia la prânz. Aş putea aşadar potoli puţin. Sau să-i joc pe toţi? Aşa, aiurea, la diferite automate. Este şi asta o idee.

Un automat F este la capătu aleii. M-apropii. N-am mai văzut de mult un automat. Rahat, de mult! De şase luni de timp real, da' de fapt de trei zile. Totuşi, şase luni sună mai altfel. Mai monumental. Mă-nvârt puţin în jurul lui. Nu s-a schimbat nimic. Acelaşi bloc dreptunghiular,

înalt de vreun metru şi jumătate, cu maneta-n partea dreaptă, într-un fel d-apărătoare, cutia transparentă-n stânga, undeva pe la mijloc. În partea de jos, afişu portocaliu cu litere albastre:

NOROCUL ESTE LA ÎNDEMÂNA TUTUROR.

A CELOR CARE TREC PE AICI.

A CELOR CARE ÎNCEARCĂ.

ÎL SIMŢIŢI?

NOROCUL ESTE… AICI!
…ACUM!

NU UITAŢI:

ASCENSIUNEA DUMNEAVOASTRĂ ÎN SOCIETATE POATE ÎNCEPE DE LA ACEST APARAT DE AICI.

DE ACUM.

REŢINEŢI DEVIZA SOCIETĂŢII NOASTRE LIBERE ŞI DEMOCRATICE:

NOROCUL PENTRU TOţi!

Puţin mai jos, cu litere negre pe portocaliu şi caractere cursive:

Automat din sistemul FORTUNE, clasa 1, taxa 1 cent.

Se eliberează tichete ghinioniste şi norocoase, respectiv:

— Loser;

— Winner

Vezi lateral subdiviziunea scării W, exceptând

subclasa zero.

În lateral, cum aş putea uita, ierarhia câştigurilor W şi echivalenţa lor. Primu' lucru pe care îl înveţi în viaţă, indiferent de condiţia socială. Primu' lucru pe care-l visezi noaptea, indiferent de condiţia socială. Scara care stă la temelia sistemului, a fericirii şi-a speranţei. W. Norocos, sau mai degrabă învingător. Învingătoru trebuie să ia totu'.

Afişele laterale sunt roşii, tipărite cu litere albastre. Identice, atât în stânga, cât şi-n dreapta.

W9 – valabilitate: 6 h
W8 – valabilitate: 24 h – 1 zi
W7 – valabilitate: T68 h – 7 zile
W6 – valabilitate. 336 h = 14 zile
W5 – valabilitate: 720 h30 zile = 1 lună
W4 – valabilitate: 2200 h = 92 zile = 3 luni
W3 – valabilitate: 4400 h – 183 zile = 6 luni
W2 t valabilitate: 8760 h = 365 zile = 12 luni = *1* an
W1 – valabilitate: 13150 h = 548 zile – 18 luni**
7, 5 *ani*

WO – valabilitate: 17520 h = 730 zile = 24 luni = *2* ani şi, bineînţeles, linia aceea groasă între W1 şi WO, indicând limita maximă a câştigului la acest automat, W1.

Aşadar, nimic nu s-a schimbat. Nicio schimbare esenţială. Aeru, soarele, poate oamenii, unii se nasc, alţii dispar, d-automatele rămân la locu' lor. Neschimbate. Neclintite. Acolo unde le ştim dintotdeauna. Un fel de simbol al trăiniciei şi duratei. Piatra aşezată la temelie. Fundaţia unui zid puternic.

Da, oamenii mor, d-automatele rămân. Pentru că-s ideale. Au atins perfecţiunea. La naiba cu Fred şi cu bâlbâielile lui! El s-a dus, şi automatu ăsta a rămas unde-l ştiam eu de când eram puşti. Asta înseamnă că sistemu e

bun şi corect.

O ceată gălăgioasă de copii mă smulge din gânduri. Chiuie, fugărindu-se cu obrajii îmbujoraţi. Îmbrăcaţi toţi în blugi ponosiţi, sunt probabil copii de la Secţia tânără, copii de loseri, crescuţi de stat. Aşa eram şi eu pe vremuri. Ţipă şi o zbughesc pe lângă mine. Apoi dispar prin iarba verde, sintetică. Unu-ncearcă să se suie într-un copac de plastic. Sper, pentru el, să nu-l vadă vreun poliţist. Ar încurca-o cam urât. Zbiară ceva cum că el ar fi posesoru unui WOA, singuru' tichet d-acest fel din clasa zero… Copii, deh!

Mă scormonesc şi eu în buzunaru meu cel zornăitor, şi-mi aleg cu migală un bănuţ. Am o juma de dolar schimbată-n mărunţiş. Iau bănuţu şi-l arunc în aer, făcând câteva jonglerii. Apoi introduc bănuţu-n fanta specială şi trag de manetă. Se aude un clinchet electronic melodios, melodia este alta, se schimbă mereu, şi cartonaşu cade-n cutia transparetntă. Îl iau, îl răsucesc, îi privesc L-u tipărit, apoi îl pun distrat în buzunar. Primu' meu tichet necâştigător pe anu' ăsta. O să-l păstrez puţin. Aşa, de nostalgie. Aşadar, nu s-a-ntâmplat nimic în lume, ceru e la locului, chiar dacă Fred s-a curăţat şi eu am început o nouă carieră de loser. Da', la dracu', ăsta-i numai începutu. Lucrurile se pot îndrepta. În ceea ce mă priveşte, evident.

Mă-ntorc şi plec mai departe. În spatele meu, undeva, rămâne un automat F. Eu plec, şi el rămâne. Cine este oare cel mai norocos?

Tu

Parcu-i încântător. Mă plimb de vreun ceas şi nu-mi vine să m-opresc. Aşa murdar şi mizerabil prin unele părţi, mie-mi place la nebunie.

— „— i.

M-am tot uitat după Lola. N-am zărit-o. Mulţi, foarte mulţi loseri. Se recunosc uşor după blugii răpănoşi şi puloverele albastre, peticite. Vei după figură. Ştearsă, în primu' rând. Unele femei sunt în fustă.

Tot loseri. Marea majoritate sunt însă-n pantaloni.

M-am salutat cu vreo douăzeci de cunoscuţi. Cred că este timpul să mă duc la azil. Mi s-a făcut însă o foame teribilă. Zăresc un chioşc ambulant cu cârnăciori. Îi citesc afişu ăl mare: Hot Dogs – 100% Naturali. Naturali, pe naiba! Omu-şi face reclamă. La urma urmei, bleg e ăl de cumpără. Totuşi, mă tentează. Oricum, carnea din alge sau petrol este altceva decât mâncarea de la azil. M-apropii, îi întind patronului zece cenţi şi, înainte să-mi apară regretu după cele zece tichete W pierdute, iau cârnatu şi-mi înfig cu poftă dinţii-n el. E bun. Chiar al dracului de bun! Aşa sintetic cum e. Oare cum o fi gustu cărnii adevărate? Mâncând, mă-ndepărtez alene.

— Ia te uită, tipu' ăsta-i milionar!

Mă răsucesc repede. Doi tineri mă privesc pieziş. Îi cunosc. Loseri consacraţi. Puşti. N-aş zice că-s prietenii mei.

— Că bine zici, Sam, e putred de bogat! Pun pariu că abia a ieşit de la iernat cu puşculiţa plină!

— Ne faci şi nouă cinste, şefule?

S-apropie. Fir-ar să fie! Ziua începe prost. Mă orientez rapid, în jur, nimeni. Doar ei doi. Cam miroase-a marde-ală.

— Salut, băieţi. Vreţi ceva de la mine?

— Tipu' a prins glas. Mă temeam să nu se fi înecat cu vreo bucăţică de cârnat în gâticu' lui sensibil.

Mă-nfurii.

— Căraţi-vă! Rapid!

— Vai, se poate, aşa vorbeşti cu vechile tale cunoştinţe? face ălălalt.

— Dă-ne gologanii! şi repejor!

— Şi dacă n-am chef?

Cuţitu şuieră-n mâna celuilalt. Un model de şiş sofisticat, cu lama acţionată prin senzori. O armă rea, Sam face o mişcare rapidă cu tăişu prin aer. Ştie ceva meserie.

Pe mine însă mă impresionează mai greu exhibiţiile astea. E ziuă şi nu au ei curaju să mă taie, chiar p-o alee a parcului. Poate veni cineva dintr-un moment în altuv v n – Pit, buzunăreşte-l! spune Sam tărăgănat.

Poruncesc calm:

— Pit, stai la locifotău!

Sam se-ncruntă.

— Buzunăreşte-l, am spus! acum!

Pit vine lângă mine şi vrea să-mi bage mâna-n buzunar. Arunc bucăţica de cârnat care-mi mai rămăsese şi-l pocnesc cu sete cu palma peste faţă. Forţa loviturii II de câţiva metri înapoi.

— Lepădătură! zbiară Sam furios, sărind cu cuţitu la mine.

N-am prea înţeles la cine s-a referit. N-am însă timp de reflecţii filosofice. La mică distanţă de mine, îl fentez şi c-o lovitură calculată de picior îi zbor cuţitu din mână. Apoi pumnu' meu îl atinge în stomac. Dezorientat şi zăpăcit, începe să-ncaseze: în falcă, iar în stomac.

Simt o mişcare suspectă în spate. Îl apuc deodată pe Sam zdravăn de pulover şi mă răsucesc cu el, folosindu-l drept scut. Exact la timp, pentru a-l face să-ncaseze o cracă-n cap de la prietenu' lui, lovitură ce-mi era destinată mie. Sam se-nmoaie şi rămâne cârpă-n braţele mele. Îl arunc şi mă reped după Pit, care însă fuge, aruncând plasticu' cât colo şi străduindu-se să-şi şteargă din fugă buza însângerată. Ce mai, am o palmă grea!

Mă trăsneşte un gând sinistru. Nu cumva puştiu' ăsta cretin a dat prea tare cu băţu-n amicu' său? N-ar fi exclus, s-au mai văzut cazuri. Mă-ntorc, m-aplec deasupra lui lui Sam şi mă liniştesc. E numai leşinat, deşi are un cucui cât toate zilele în moalele capului. Lasă-l să aibă, poate-i mai creşte puţină minte, l-ar folosi, de bună seamă!

Mă uit în jur, căutând arma nenorociţilor. Găsesc stiletu ceva mai departe. Îl culeg şi-l studiez. O armă fină.

D-unde or fi şterpelit-o? Pentru chestia asta poţi încasa un an-doi de zdup. Mă rog, da' nici mie nu-mi strică un cuţit cu senzori. Îl strâng puţin în mână, şi lama ţâşneşte. O atingere la capătu opus şi lama se retrage. Frumos şi elegant. Frumos şi elegant? Pentru cine? Pentru puştii norocoşilor care se joacă d-a loserii? Pentru loserii care se joacă d-a durii?

Sunt puţin scârbit, deşi n-ar trebui. Întâmplări de soiu ăsta fac parte din cotidian. Am avut un pic de noroc, recunosc. Noroc? Bag cuţitu în buzunar, dau un şut bucăţelei de cârnat de pe jos şi mă îndrept spre un automat, iată-l, primu' pe care-l găsesc. Scot un bănuţ şi îl bag. Trag de manetă, clinchet electronic melodios, cartonaşu-n cutia transparentă. Îl iau şi-l răsucesc grăbit. M-aşteptam la altceva decât la bătrânu' L tipărit pe el? L vine de la loser.

— Zeii de sus îi privesc cu dispreţ pe loseri. Pentru că sunt muritori şi…

Vocea asta… şi cuvintele… Mă-ntorc alene şi-o privesc. Lola nu s-a schimbat. Brunetă, cam de statura mea, cu păru puţin ondulat, cu ochii puţin căprui, cu expresia lor de lene puţin senzuală, cu nasu puţin în vânt şi bărbia puţin cam mare, da' cu buze fine. Lola, cea cu mult „puţin".

— Şi cunosc secretele arporului, completez vechea noastră parolă.

Zâmbeşte. Aşa cum ştie ea să zâmbească.

— Nu mă îmbrăţişezi? Nu ne-am văzut cam de multişor.

O iau cu grijă de după umeri şi-o sărut uşor. Se-ncruntă puţin.

— Atât?

— Atât, acum. Restu', diseară.

Zâmbeşte enigmatic.

— Depinde.

O privesc întrebător.

— De ce?

— Adică de cine, vrei să spui. De tine, normai. Ai bani?

— Te cred, sunt putred de bogat.

Mă scormonesc prin buzunare.

— Am, ia să vedem, mai mult d-un dolar jumate.

— Scumpule! îmi sare Lola de gât.

Mi-a lipsit. Abia acum îmi dau seama. Aşa cum este ea, naivă şi crudă, inocentă sau înfocată. Aşa cum o cunosc eu. Şi ziua şi noaptea.

O-ndepărtez uşurel. P-aici trec destui oameni şi din când în când poliţişti. Şi cum caralii se-nfig la loseri din nimic, n-aş vrea să fim remarcaţi.

— Ce faci, Lola? Ce mai zici?

Ne-ndepărtăm şi ne aşezăm p-o bancă. Pe prima bancă liberă.

— Eu? Bine. Tu? Ai făcut nani?

— Înî, vreo şase luni. Tu ai scăpat?

— Am reuşit să mă fofilez. Am cochetat chiar puţin cu norocul.

Am obţinut în perioada asta două W8 şi un W7.

— Bravo! Mă bucur sincer. Şi-acum?

— Acum, ca tine. Loser.

— Unde stai, tot ia 26?

— Păi, unde altundeva? şi tu?

— Deocamdată-n parc. Trebuie să mă duc la 27, să mă ia-n evidenţă. Pe la Oficiu de muncă ai mai fost?

Strâmbă din nas. Nu s-a schimbat. Tot cu gărgăunii ăia despre marele norocos care se va îndrăgosti de ea şi norocu lui i se va transmite şi ei. Prin forţa dragostei. O tâmpenie d-a Lolei. O poveste pentru cretini.

— Săptămâna asta n-am fost.

— Aş vrea să dau azi o raită p-acolo.

Ridică din umeri.

— N-ai decât!

— S-a-ncruntat şi-a pus buza-n felu’ ei caracteristic.

— Lola, te iubesc şi ţin la tine. Vrei să ne certăm la cinci minute dup-o despărţire de şase luni? Da’ ăsta-s eu, ştii foarte bine! Tu eşti o fetiţă cuminte şi frumoasă. Sărută-mă!

Zâmbeşte fugar şi mă pupă pe obraz. Formidabil cât de credule pot fi femeile, chiar cele mai experte. „Te iubesc şi ţin la tine, fetiţa mea cuminte şi frumoasă”, şi gna-gna-gna, şi bla-bla-bla, şi se uită la tine cu ochii holbaţi. Ce-i drept, ţin la Lola, da’ câte tipe n-au auzit oare din gura mea „te iubesc”? în fine, nu-i timp de statistici şi, din păcate, nici d-altceva.

— Fac cinste cu un joc. Vii?

Se ridică vioaie şi se repede spre automat.

— Nu d-aici, hai să căutăm altu’!

— Unde vrei tu, iubitule!

Iubitule. Nu mi-a mai spus nimeni aşa. De mult. De şase luni.

Mergem în tăcere. Vremea-i tot mai călduroasă. Găsim alt automat F. Sunt la tot pasuv nu-i nicio problemă.

— Cine-i primu5? Tu? întreb.

Sare:

— Eu! Dă-mi un bănuţ!

Îi dau. Se apropie şi-l acţionează. Pe spatele tichetului, tipărit frumos, un W9.

Strig încântat:

— Bravo, Lola!

Încântat, pe dracu’! Nu puteam fi eu primu’? înciudat, bag şi eu un bănuţ. L-u cartonaşului meu se uită parcă la mine dispreţuitor. Ce ghinion! Să fi fost eu primu’ … E drept, W9 e un nimic, da’ totuşi, aşa, de palmares. Valabil şase ore, poate fi schimbat cu două cinci de bănuţi. Două cinci de tichete ce-ar putea fi câştigătoare! E o chestie!

Lola mă sărută iar. Mă mângâie delicat.

— Lasă, nu-i nimic! Norocul ăsta este pe jumătate al tău. Datorită ţie.

Mă prefac nepăsător.

— Ei, pe naiba! Tu eşti norocoasa!

— Nu, tu! Seara asta va fi numai a noastră.

Se uită fugitiv pe cer şi continuă:

— Şi vremea va fi cu noi. Ne vedem deseară, pe la zece – unşpe, la locul nostru. Pa, iubitule, mă duc să-mi schimb tichetul!

Dispare dup-un colţ.

Asta-i Lola! acum i-aici, acum a dispărut. Caldă, pasională sau rece, distantă. Cu toane, ca orice femeie. Şi care, pe undeva, ţine la mine. Sau, şi la mine. Are vreo importanţă? Pentru loseri, nu.

Norocu. Astăzi nu pare să fie cu mine. Da', când a fost? şi totuşi, pe puştii ăia obraznici i-am aranjat. Puteam s-o încasez urât şi eu, da' acolo am avut noroc. Noroc? Pe dracu', noroc, am jucat aproape două de tichete şi nu mi-a ieşit nimic. Ei, şi? Nimeni nu reuşeşte de la prima încercare. Lola? Cine ştie pe câţi a mai fraierit şi pe câţi o să mai fraierească până deseară. Şi-n fond, ce-am eu cu norocu ei? Cândva, poate peste o oră, poate peste o lună sau peste un an, o să am şi eu noroc.

Mă uit la soare, e târzior. Am pierdut cam multicel timp prin parc cu Lola şi cu vagabonzii. La naiba, e prima mea zi liberă! şi-o vreme senină. Poate mă voi împiedica şi eu azi de vreun noroc.

Mai bag un bănuţ în automat. Încă un tichet L. Mă caut în buzunar, găsesc L-u de dimineaţă şi le arunc p-amândouă în coşu de gunoi alăturat, plin ochi cu tichete cu L-u imprimat pe ele. „Zeii de sus îi privesc cu dispreţ pe loseri". De unde naiba ştiu chestia asta? Habar n-am! Azilu este în partea asta, care vasăzică. Destul de departe. La marginea careului 13. Plec cu paşi mari. „Zeii de sus îi

privesc cu dispreţ pe loseri”. Da’ şi când n-oi mai fi loser! He, he! Măresc pasu. E prea cald. Ce mult mai e până deseară!...

Nici azilu nu s-a schimbat. Acelaşi gard înalt, verde, ce împrejmuieşte domeniu destul de-ntins. Un parc micuţ şi-o fântână cu apă susurândă se văd printre bulumaci. Poarta este, ca-ntotdeauna, nepăzită. Ce-i drept, arată frumos. D-afară. La ochii. Probabil c-ăsta-i şi scopu.

Tăbliţa zace şi ea tot la locu ei. Cu aceleaşi litere albe p-un fond negru, puţin scorojit pe ici, pe colo. Textu’, pompos, a rămas acelaşi:

PROPRIETATE GUVERNAMENTALĂ CENTRUL DE RECUPERARE A GHINIONIŞTILOR NUMĂRUL 27, CAREUL 13

Recuperare a ghinioniştilor. Recuperare. Ghinionişti. Aiurea! Azil de loseri. Milă publică. Bah, oricum, mai bine decât nimic!

Intru-n grădină. Am impresia că iarba artificială este deosebită de cea din parcu din centru. Map grosolană. Sau poate mi se pare.

În părculeţ, nimeni. Ca d-obicei, la ora asta. La intrarea în pavilion mă privesc în oglinda cea mare. Da, sunt tot eu, loseru. Mă recunosc: cu păru cam mare, negru, atârnându-mi peste ceafă şi urechi, mereu nepieptănat ca lumea, cu ochi-ncercănaţi, obrajii puţin supţi şi gura ast-afurisită ce mi-a făcut multe necazuri. Gura tăiată cam abrupt. Ce expresie, iar am început s-o iau razna! Gură abruptă! Cred că m-a bătut soarele-n cap! Să continui descrierea tipului care mă priveşte de cealaltă parte; nebărbierit, fără a avea însă barbă, cu gâtu’ gros. C-un pulover bleumarin şi nişte blue-jeans decoloraţi şi soioşi. Ghete p-alocuri descleiate, da’ încă zdravene. Alte semnalmente: puţin adus de spate. Fără semne particulare.

Zâmbesc. Era să capăt un semn particular ţăpănos, aşa, o tăieturăn stomac de vreo douăzeci de centimetri. Zâmbeşte şi tipu' din faţa mea. Halal descriere. Numai bună pentr-un loser.

Intru. Prin hol, pustiu. Normal. Ziua, nu-i mai nimeni. Doar bolnavii din infirmierie. Şi cei prea plictisiţi. Găsesc rapid uşa pe care scrie Informaţii şi intru ciocănind cu grijă. Înăuntru, o tipă cam trecută citeşte plictisită o revistă în spatele unui ghişeu. Alături, câteva terminale de calculator. Un televizor bâzâie ceva-n legea lui. Nu par să fiu băgat în seamă. Tuşesc uşor. Femeia ridică mirată ochii de pe revistă – mi se pare mie sau este o revistă sexy? – şi se uită-ntrebătoare la mine.

E una nouă. N-o cunosc.

— Ştiţi, acum am ieşit de la hibernat şi…

— Eşti de-aici?

Are o voce destul de stridentă. Nu pare prietenoasă.

— Da, desigur, am…

— Permisul!

Arţăgoasă muiere.

— Poftim.

Îl întind. Mi-l ia şi-l bagă-n calculator.

— Sunteţi de mult aici? Nu v-am mai văzut.

Mă fulgeră cu privirea. Apoi zice băţoasă:

— Nu-i treaba ta!

Ridic din umeri. Nu voiam mai mult decât câteva vorbe de la ea.

Deşi… Nu mi-ar displăcea.

— E în regulă. Ai noile date imprimate magnetic pe permis. Ţine minte: locul 2865 la pat şi la masă.

— Mersi, iubito!

Se uită dispreţuitoare la mine.

— Impertinent! ca orice loser!

— Nu ca orice. Eu sunt altfel.

Pufneşte:

— Se vede, se vede!

Îmi aruncă permisu pe tejghea. Apoi îşi bagă iar nasu în revistă. Sunt puţin dezamăgit, nu-i sexy. E-o fată cumonte. Pe dracu'! Trebuie să fie o amărâtă W5-W4 de la azilu feminin d-alături, de unde-i şi Lola. Îşi închipuie că prin serviciu5 ăsta pe care-l are l-a prins p-al de sus d-un crac. O proastă!

Iau permisu şi mă-ndrept spre ieşire. La uşă mă-ntorc şi-i arunc în treacăt:

— La revedere, păpuşico! Apropo, ce faci deseară?

— Orice, în afară de a mă culca cu tine.

Am cam încasat-o. Ies cu coada între picioare, nu înainte însă d-a mai brava un pic:

— Nu-i nimic, astă seară sunt şi eu ocupat. Rămâne p-altă dată, nu?

— Ieşi! ţipă exasperată.

Închid cu grijă uşa în spatele meu.

Şi acum? La Oficiu5 de muncă? Sau să dau o raită prin clădire? Unde? în dormitoarele comune cu paturi suprapuse? în sala de mese slinoasă, mirosind a varză sintetică? Cu toată automatizarea lor, bucătărie electronică şi alte asemenea rahaturi, n-au putut scăpa de mirosu' ăsta-mpuţit niciodată. Da' te obişnuieşti. Cu timpul. Ajungi să nu te mai deranjeze decât lipsa lui. Altceva. Dependinţele? Clubu? Tâmpenii. Clădirea asta a-nceput deja mă domine. Ies afară, fără să-ntâlnesc pe nimeni. Evident, întreţinere automată, roboţi măturători, cameriste şi spălători de closete. Până şi muncile astea s-au ocupat. Pe vremuri mai puteai scoate câţiva bănuţi. Acum… ioc!

Văd că mă trage gându la muncă. Oftez. Hai la Oficiu, e la doi paşi.

Trec prin grădiniţa noastră, a noastră, drace, am devenit iar d-al casei, apoi ies în stradă. Nu-mi fac iluzii. Ultima dată am găsit de lucru acum trei ani. Gunoier, parcă. Şi numai câteva zile. Nu prea multe, în niciun caz.

D-atunci, nimic. Mă uit la soare. Mai este până la prânz.

Un automat. Să mai joc? Mă opresc şi-mi fac monetaru: un dolar şi cincizej doi de cenţi. Doar nu i-oi juca pe toţi azi? şi, la urma urmei, de ce nu? Că doar nu m-oi închina la ei. Bănuţu alunecă grăbit în automat. Melodia e alta, are un zbârnâit electronic. Tichetu. Cade-n cutia transparentă. Îl apuc cu trei degete şi-l întorc precaut. Îi văd L-u de toată frumuseţea de pe verso, apoi îl atunc la gunoi.

NOROCUL

ESTE… AICI!

…ACUM!

Nu şi pentru mine. Încă. Poate, cândva. Nu poate, sigur. E-o simplă chestiune de timp. Nu aici şi nu acum. Atât, şi nimic mai mult.

EcO

Oare şase luni nu-nseamnă nimic pentru o clădire? Este aşa, o bucată de timp echivalentă c-un minut sau o oră?

Viaţa clădirilor… O aiureală! Ca şi firma agăţată acolo sus, cu literele ei negre p-alb:

PROPRIETATE GUVERNAMENTALĂ OFICIUL DE TRIERE ŞI REPARTIZARE A FORŢEI DE MUNCĂ – CAREURILE 12 & 13

Aşadar, nici firmele nu se schimbă. Deloc. Pff, oricum, n-aş vrea să facem schimb de locuri. Firma asta-i scuipată şi blestemată de toţi loserii, sau, în fine, de marea majoritate. Şi totuşi, cu toţii se-ntorc la ea.

Sunt îmbrâncit de câţiva. O voce mă apostrofează:

— Ascultă, domnule WO, n-ai vrea să te cari dracului din uşă sau ţi s-au ruginit balamalele din creier?

Ridic din umeri. Este vina mea. M-am proţăpit în faţa intrării şi mă holbez la afişe. Ăsta o fi primu' semn de damblagire? Mă dau puţin deoparte, fără a rezista să tac:

— Ce, bă, ţi-e teamă că nu-ţi intră norocu pe uşa asta? Că pentru capu' tău de păduche sfrijit, nu-i nicio problemă!

Rămân fără răspuns. Nici măcar n-am fost luat în seamă.

Dau să intru şi eu când un alt afiş mi se-nfige-n ochi. Important, de bună seamă:

LA ANGAJARE PREZENTAREA PERMISULUI ESTE STRICT OBLIGATORIE

Normal, normal, băieţii nu te-angajează, pe tine, amărât de loser, care nu faci nani şase luni pe an sau ai alte bube-n cap. Şi-n fond, dacă mă gândesc bine, băieţii nu te-angajează pe tine, loser împuţit, aşa, în general, indiferent de ce stă scris pe bucata aia infectă numită pompos, permis.

Ei, destul cu filosofia. Încă puţin şi fac bătături pe creier…

Intru. Şi pe dinăuntru, clădirea-i impresionantă, arhitectură modernistă, plastic şi sticlă-ntr-o fantezie debordantă. Un edificiu cu totu' diferit d-azilu nostru, cu aura lui bătrânească. Simt un gust amar în gură. Azilu nostru? Adic-al meu? şi-al meu, fir-ar el al dracului să fie! Azilu este aşa, o hardughie greoaie, de modă veche, un fel de casă de odihă pentru boşorogii de pe timpuri. Casă de odihnă?! Casă de nebuni, poate! Pe când Oficiu reprezintă simbolic şi nesimbolic prezentu trepidant. Chiar al naibii de trepidant. E-o afluenţă de popor, ceva de nedescris… Marea majoritate, loseri. Se recunosc uşor, chiar în masa asta imensă. Mai sunt şi norocoşi, oficial până la VV3, inclusiv. Practic, nu găseşti picior de W4. De la 5 în sus se

descurcă tipii. Slujbe pe termen mediu şi lung se mai găsesc.

În holu central e-o-mbulzeală groasă şi sănătoasă. O tabelă electronică uriaşă afişează o groază de companii, particulare şi de stat, ce au nevoie de lucrători. Cum apare ceva, oamenii se reped la ghişeu respectiv, aflat undeva-n clădire. Se cunosc, evident, foarte clar amplasamentele ttuturor birourilor.

Mă simt dezorientat. Zumzetu ăsta obositor, femei şi bărbaţi mişunând de colo-colo… Ce să fac? Mă retrag într-un colţ mai liniştit

— Colţ mai, liniştit asta i-o idee fixă d-a mea, din imaginaţia mea – şi urmăresc cu atenţie tabela electronică. W7, W6. Uneori W5. Rar de tot apare câte-un W8. S-aude. Este un fel de suspin al mulţimii. Cu cât cifra de după W este mai mare, cu atât icnetu este mai clar. Şi, aproape concomitent, busculada. Repezirea pe scări sau coridoare pentru a ajunge primu' acolo. Pe toţi dracii, nici că merită.

Mai frunzăresc şi eu cu telescoapele mulţimea. Multe femei. Şi mulţi negri. Negrii ăştia sunt în general nişte tipi ai naibii de ghinionişti. Se spune că peste două treimi din număru total de loseri sunt negri. Albi-s mai norocoşi? Au fost se pare cândva unii care susţineau acest lucru. Da' au fost repede puşi la punct. Aici la noi, nu mai există discriminare rasială. De mult. Faptu că-s aşa de mulţi negri loseri nu-nseamnă nimic. Fără-ndoială, e-o situaţie de moment. Mâine-poimâine procentu se poate schimba. Mai mulţi albi nenorocoşi decât negri. Sau poate şi-acum o fi aşa. Faptu că mie mi se pare că-s mai mulţi negri decât albi nu-nseamnă neapărat că şi sunt. Negrii ies mai uşor în relief. Rânjesc. Ies ei în relief, da' tocmai d-aia nu-i prea angajează lumea. Altă tâmpenie. La urma urmei, nimeni n-are nimic cu ei. Au noroc, au. N-au, să fie veseli! Aşa, ca mine. Dat dracului de vesel ce sunt!

Şi-n fond, ce anume speram? Să vin aici, să să nu

găsesc pe nimeni şi toată tabela asta mare să fie plină cu oferte pentru loseri? şi eu să fiu îmbiat de femei goale la fiecare companie, întrecându-se care pe care? Rahat! îmi vine să-mi trag singur şuturi în fund!

Da' asta ce mai e? Căscat ce sunt! Au apărut treizeci de locuri vacante la Texas electronics. Pentru loseri. S-au afişat de câteva minute, şi eu fac masaje cerebrale cu subtilităţi de genu' datului cu băţu-n baltă. Isteţ de crăp! O afacere pe cinste! îmi înghit o-njurătură urâtă. Deşi locurile astea vacante sunt fără termen ferm, poţi lucra o oră sau un an, cât are nevoie corporaţia de tine, se caută al naibii! O tulesc, c-un start de pe loc impresionant. Cred că i-am complexat şi p-amărâţii ăia de la NASA. Texas electronics este undeva pe la etaj. Încep deja să mă-ncurc pe coridoare.

Găsesc în sfârşit sediu. Mai curând, ceea ce pare a fi sediu. Adică o coadă de vreo mie de persoane. O mie de persoane pentru treizeci de locuri. Asta-nseamnă, ia să vedem, vreo… Da-n fond, ce contează câţi pe loc? imens, în orice caz. Următoarea-njurătură pleacă de la sine. Dacă eram mai iute… dacă nu eram neatent… acum, asta-i! Mă uit la coadă. Negri, albi, femei, bărbaţi. Negrese… Bune bucăţele! Mă plimb degajat, cu mâinile-n buzunare, pe lângă mulţime. O groază d-alţi tipi mă imită.

Brusc, un ţipăt:

— Douăzeci de locuri pentru RENA, la parter!

O busculadă-ngrozitoare. M-am nimerit tocmai în mijlocu masei dezlănţuite. Norocos ca-ntotdeauna, deh! Oamenii mă-mping, mă-mbrâncesc. Încasez un cot în stomac. Un pantof îmi striveşte degetele. Mă dau înapoi cu greu, zbătându-mă să ajung lângă perete. Se-aud fluiere de poliţişti. Roiesc p-aici cu duiumu, incapabili să păstreze ordinea. Uneori o mai iau şi la bot.

Poliţişti-şi croiesc drum cu bastoanele de cauciuc, contracurent. În sfârşit, m-am putut adăposti. Între timp,

oamenii s-au mai rărit, au mai rămas puţini. Poliţiştii fug spre un obiect incert.

Abia mai târziu mi-am dat seama ce s-a întâmplat. O fată foarte tânără a fost strivită-n picioare. Nu cred că avea mai mult de două doi, două trei de ani. Era, adică fusese, neagră.

O

Înghit cu noduri. Îmi va trebui timp să mă obişnuiesc iar cu mâncarea asta oribilă. O zeamă şi-un terci d-o culoare incertă ş-un miros dubios. Hrană sintetică. Adică resturi de hrană sintetică. Cred că şi-o cană de petrol sorbită printre ronţăielile unei alge verzi, albastre, roşii sau mov ar fi mai bună. La spital era boierie curată pe lângă ce-i aici. Varză sintetică! Titlu oficial al chestiei ăsteia. Mă rog, n-am nimic cu cei care botează toate gunoaiele.

Ce-i drept, azi, în afara cârnatului de dimineaţă, n-am mai halit nimic. Şi ăla-nfulecat aşa, în doru ielii. Pe la jumătatea după-amiezii, când am ieşit de la Oficiu, trecuse de ora mesei. De fapt, nici că mi-ar fi ars de potolit. Stomacu mi-era întors cu susu-n jos. Doi morţi, asta-nseamnă norma mea pe câţiva ani, nu p-o zi!

Ce idiot, iar mi-am adus aminte de negresa aia nenorocită! Parcă-mi vine să vărs. Respir adânc, uitându-mă la vecinii mei de masă.

Chiar în faţa mea mestecă impasibil un lungan cu nişte ochelari rotunzi alunecaţi pe nas în jos. O raritate. Are-o privire ţeapănă şi pare foarte preocupat de rahatu din farfuria lui. Cu păru blond scurt şi cu ochii săi reci face impresia unui om impozant. A unui loser impozant, rectific. Aş fi însă curios să ştiu ce-i poate pielea-n realitate, îmbrăcat cu nişte ţoale uzate, da' destul de extravagante. Puţin mai mare ca mine la ani. O fi apucat să guste din

dulcele trai al neghinioniştilor? Posibil, posibil.

În dreapta se fâţâie un puştan mai scund. Spun, puştan, aşa, are-o figură tânără. În contradicţie deplină cu mâinile noduroase cu care manipulează tacâmurile. Cu viteză, l-aşadar, mai vechi. Şi ochii iau zburat de câteva ori spre moaca mea. Şi-a şi găsit la cin să se holbeze.

În stânga, un negru. Nu aşa de negru da', oricum, negru. Adică, mai curând, mulatru. Mustăcios, destul de spătos. Şi chiar cu puţină burtă. Are şi ăsta o figură gravă. Ce dracu', scaunele lor au beţişoare-nfipte-n ele? Simţindu-se studiat, negru-ntoarce privirea spre mine. Prins în flagrant delict, ridic din umeri şi-i zâmbesc. Zâmbeşte şi el, dând la iveală un şir de colţi albi. De fapt, nu are trăsături de negru. Mai degrabă de mexican.

Îmi bag iar nasu-n mizeria din faţa mea şi-i dau mai departe la lopeţi. Ce gust, ce gust…

În sfârşit, am terminat şi-am ieşit în parc. Afară-i cald şi frumos. Aproape s-a-nserat. Găsesc o bancă şi m-aşez. Îmi caut ţigările-n buzunar, deschid pachetu de cinci bucăţi, scot una şi-un băţ de chibrit. Îl frec de cutie şi-mi aprind ţigara. Trag cu nesaţ. Plăcere. Era şi căzu. Ziua d-azi a fost al dracului de obositoare. Cu de toate.

Mai întâi, Fred. Săracu' … Oricum, pentru el este, poate, mai bine. Oftez. Măcar d-aş trăi şi eu şaij' doi de ani… Apoi parcu şi derbedeii ăia doi. Puşi la punct. Mă umflu-n pene. N-am ruginit de tot. Ba chiar deloc. Apoi? Parfumu Lolei îmi apare-n nări, îl simt pentru o fracţiune de secundă, ca şi enervarea d-a-i fi oferit un W9. Eh, Lola, Lola! Peste două trei ore eşti a mea! adică sper… Apoi reîntâlnirea înduioşătoare cu azilu. Cu tipa cu revista şi calculator – Pe urmă, Oficiu şi nebunia aia generală. Lunga plimbare de unu singur şi bucuria de seară de la azil.

Da, norocu e-o chestie! Sistemu-i progresist. Acum loserii primesc cinci bănuţi pe zi, alocaţie de loser. Cinci! De cinci ori mai mult ca-n urmă cu şase luni. Şi-n plus, şi

cinci ţigări. Bune. Tutun sintetic, da' nu gioarse. Mâncarea pare să se fi prostit puţin. Sau, mai curând, e doar impresia mea. Mă voi obişnui.

Inspir prin băţu ăsta aprins din laba mea. Bună ţigară! închid ochii. Mă simt puţin obosit. Ce să fac? Mai sunt încă vreo două ore bune pân' la-ntâlnirea cu Lola.

— Pot să m-aşez şi eu?

Vocea a izvorât practic din întuneric. Tresar. Deschid ochii instantaneu. E mexicanu. Aproape mă bucur.

— Te rog, te rog!

— Mulţumesc.

Ciudat tip. Politicos. O raritate.

S-aşază şi se caută liniştit de ţigări. Îşi aprinde una şi-aruncă apoi neglijent băţu undeva departe, în spate.

— Nu prea ţi-a plăcut mâncarea, nu-i aşa?

— Infectă! Borâtură de poliţist beat.

Zâmbeşte.

— Eşti nou pe-aici?

Dau din umeri.

— Nou. Un fel d-a zice. Ăsta-i azilu meu de câţiva ani. Am stat însă vreo şase luni la rece. Pe tine nu prea te-am mai văzut înainte.

— Eu sunt venit din sud. De câtva timp.

— N-ai făcut nani?

— Peste vreo lună îmi vine rândul. Dacă nu mă pricopsesc până atunci…

E rându meu să zâmbesc. Să se pricopsească? Alt naiv. Mai ştim noi p-unu care se ducea plin de bune intenţii la Oficiu de muncă. Şi care s-a ales cu… ce să mai vorbim, fir-ar a dracului de treabă-mputită!

— Câţi ani ai prietene?

— Douăş'şase.

Nu pare mulţumit. De ce-ar fi?

— Cum te cheamă? îl întreb într-o doară.

— Danny. Mai toţi mă ştiu însă de Mexic. Pe tine?

Îi spun. În general, discuţia asta mă plictiseşte. Mi-am mai făcut un prieten. Prieten? Tâmpenii. Am mai cunoscut pe cineva. Mi se pare mai corectă a doua afirmaţie. Ştiu eu cât preţ poţi pune pe prietenii d-azil. Şi-n fond, mi se pare normal ca fiecare să-şi vadă de treburile lui. Norocu-i individual.

— Eşti de mult loser?

Vocea lui este totuşi plăcută.

— Nu prea de mult. De vreo două şase de ani.

Râde, cu colţii lui albi. S-a făcut întuneric d-a binelea. Becurile-ncep încet-încet să se-aprindă.

— Tu?

— Am putea fi fraţi, răspunde.

— Şi speri să te pricopseşti?

— Da.

A răspuns cam în doi peri. Îl mai zgândăresc un pic. Aşa, d-al naibii ce sunt.

— Cum? Devii WO peste noapte? dacă o să fii mare mâine, opreşte-mi şi mie vreo tipă de care te-ai plictisit. Din lumea bună. Oricum ar fi. Să nu fie blondă, asta-i tot.

Blondă. O culoare a părului care a-nceput să m-agaseze. Tipa de la frigidere era blondă. N-am uitat-o. N-o pot uita. Jenny este blondă. Nici pe ea n-am uitat-o. Ei, la dracu'. Lola e bunetă!

Mexic răspunde netulburat:

— Râzi degeaba! Să ştii că s-au văzut destule cazuri de noroc fulgerător. Tipi care au plecat într-o dimineaţă de la azil şi-au înnoptat la cel mai luxos hotel din oraş.

Tresar. Mai auzisem eu de chestiile astea. De curând. De la Fred. Fred şi poveştile lui curioase. Ciudate. Ca şi el. Ca şi dispariţia lui. Ei, na, alta! Moartea lu' Fred a fost ciudată? Oricum, trebuie să recunosc că normală n-a fost. Stai de vorbă o zi-ntreagă c-un om, şi-n aceeaşi noapte crapă. Şi-n spital. E drept, era bătrân.

— Mda, am mai auzit de chestia asta. Da' eu unu nu

cred.

— De ce?

— Ei, de ce! Poante. Legende. D-altfel, se şi recunoaşte oficial că există perioade statistice în viaţa fiecăruia, şi că-n marea majoritate a cazurilor schimbarea, trecerea de la ghinion la noroc, este lentă, de durată.

— Ştiu şi eu prea bine! îmi replică mulatru … De fapt, nu m-am exprimat eu bine. Nu că sper să mă pricopsesc. Încerc să mă obişnuiesc cu ideea

Tipu-i trăsnit d-a binelea.

— Să te obişnuieşti cu ideea?! Cum adică?!

Mai trag ultima dată din ţigară, mă strâmb puţin, am fumat o bucăţică de filtru, apoi o arunc la pământ, strivind-o cu picioru'. Continui:

— A venit la tine un trimis al zeului loserilor şi ţi-a spus, bă mufă, vezi că peste două zile ieşi din parohia mea, te iau în primire şefii ăi mari, aşa că pregăteşte-te sufleteşte, ai dat de dracu', o să fii un barosan printre barosani şi-o să jonglezi cu tichete WOX, Y, Z?

Mi-am cam ieşit din fire. Mexicanu5 mă priveşte netulburat.

— Asta-i tot?

Nu pare supărat. Eu, în schimb, mă ambalez:

— Tot. Şi, la urma urmei, tu chiar eşti mexican?

Râde. Tipu-i un optimist.

— De de te superi? De ce te enervezi? Ei bine, dacă vrei să ştii, nu sunt mexican mai mult decât eşti tu. Se pare, totuşi, că unii dintre strămoşii mei au avut sânge mai sudic…

— Te pomeneşti că-ţi cunoşti şi părinţii! Eşti formidabil, omule!

Sunt norocos că stau de vorbă c-o personalitate ca tine. După ce termin schimbu ăsta de idei, adică tu-mi dai şi eu le-ncasez şi le prelucrez, ideile, adică, mă duc într-un suflet să joc un bănuţ la automat. Voi obţine cu siguranţă

cel puţin un W5-W6.

Tipu’ de din umeri.

— Eşti şi tu o figură! Rară. Şi limbută. Cred că ai avut multe necazuri cu gura ta asta mare. Şi-o să mai ai, fără îndoială. Nu de la mine, nu te speria!

M-a cam luat la fix. Are dreptate, ce mai! Le cam vede bine treburile astea. Îi de mai departe:

— Eu sunt pacifist. Nu-mi plac bătăile şi încăierările. Le evit pe cât posibil. Sau, încă le mai evit. Încă mai pot.

Face o pauză. Tac şi eu. Ce dracu’ vrea să spună?

— Ascultă, continuă el, tu chiar n-ai auzit de proiectul Anti-L

— Anti-L?! Ce mai e şi năzbâtia asta?

— Tu nu citeşti ziarele? Nu te uiţi la televizor?

— Astăzi e prima mea ieşire. Şi-n spital, ce-i drept, nu prea m-am chiondărât pe ele. Şi nici la TV.

Mă strâmb discret. Noroc că nu mă vede. Nu prea citeam ziarele nici înainte. Ce dracu’ să văd? Noutăţile care mă privesc pe mine, cum ar fi mărirea ajutorului de loser sau introducerea pachetului de ţigări, le simt direct pe pielea mea. Celelalte nu mă-nteresează.

— Mda, atunci n-ai cum. Să fi auzit de chestia asta. Este destul de nouă, doar de vreo câteva luni.

— Sunt numa urechi.

— Este vorba de un proiect guvernamental de combatere a ghinionului.

Uau! Proiect guvernamental de combatere a ghinionului!! Sună uluitor. Aşadar, ghinionul se poate combate? Prima oară când aud d-aşa ceva. Şi pare o chestie foarte serioasă. Guvernamentală.

— Stai puţin, nu te holba aşa! Eu ţi-am spus doar titlul oficial.

Oficial, neoficial, sună bine chiar al dracului de bine!

— Cred că-ţi dai seama că este vorba mai curând de

un joc de cuvinte. Ghinionul nu se poate combate. Ţine de structura şi personalitatea fiecărui individ în parte. N-ai cum să transformi un ghinionist într-un norocos. Nu se poate, înţelegi?

— Păi atunci… Despre ce dracu-i vorba?

— Lasă-mă să continui. Treaba proastă la noi nu este că unul e băftos de plesneşte şi altul ghinionist de nu se mai satură. Nu. Chestia e că ăl norocos stă ca-n puf, şi ăl nenorocos ca-ntr-o ladă de gunoaie putrezite. S-a pus astfel problema găsirii unui loc în societate pentru loseri. Să fie plătiţi ca lumea. Asta-i. Să aibă bani. Cu bani rezolvi totul: mâncare, băutură, femei, lux. Bineînţeles, în nişte limite acceptabile. Cu cincişpe-douăzeci de dolari pe zi te-ai descurca onorabil, nu?

Îmi lucesc ochii. Cinşpe-douăj' de dolari? Asta-nseamnă ajutoru de loser p-un an întreg, la nivelu de cinci cenţi pe zi. O sumă fabuloasă!

— Necazul este că nu se poate aplica acest program, aici, în ţară. Sunt încă prea multe probleme. Locuinţe, locuri de muncă. S-a-ncercat şi se-ncearcă aplicarea ideilor astea în străinătate.

Sunt bucuros. Aşadar, cineva se preocupă şi de noi, loserii. Suntem într-o ţară progresistă, c-un sistem democratic. Norocu. Ideea de geniu.

— În străinătate? OK, n-am nimic împotrivă! Se găsesc acolo locuri de muncă? Unde?

— Stai uşor, nu te ambala. Ce dracu' te repezi aşa, mereu? La fel faci şi cu femeile?

— Hai, spune-mi! Sunt nişte veşti uluitoare pentru mine. Văd că s-au schimbat multe în şase luni. Treburile merg din ce în ce mai bine. Ajutoru de loser s-a mărit, în porţia zilnică de mâncare s-au introdus şi ţigările, şi-acum crearea unor locuri de muncă special pentru loseri… Aşa-i?

— Nu-i aşa! mi-o retează enervat, nu ştiu pe ce motiv, Danny. Sau nu-i aşa cum crezi. În primul rând, ideea nu

aparţine sectorului civil.

Tace. Pare-ncruntat. Lumina artificială, aici, în părculeţu azilului, este destul de firavă, şi noi stăm cam departe de stâlpii de iluminat.

— Cum adică, nu-i civilă? Nu-nţeleg ce bodogăni acolo.

— Ai noştri au nişte necazuri prin alte părţi ale lumii. Conflicte de idei. Uneori e nevoie şi de armată…

Mă dezumflu. Armată? Nu-i chiar ce-mi doresc eu.

— Unde?

Mexic ridică din umeri. Parc-ar fi un tic la el.

— Nu ştiu exact. În Africa. În Asia. Ce importanţă are?

— Şi-s lupte? Morţi?

— Gurile rele aşa spun. Ai toate şansele să crăpi înainte d-a vedea primii bani.

Mă strâmb. Nu-i o treabă prea grozavă. Acu-nţeleg şi de ce nu prea se-nghesuie băieţii.

— Şi chiar ai de gând să te duci acolo?

— Aş vrea. Nu ştiu. Poate. Aş scăpa de hibernare, aş avea bani. Ştii, se zvoneşte că d-acu-nainte criogenia va fi foarte riguros controlată

— Ei, la naiba cu atâtea zvonuri! Pe mine ideea asta nu mâncântă prea tare. Deşi… Nici de dispreţuit n-ar fi în totalitate.

— Ăsta e proiectul Anti-L. Combaterea ghinionului. Cu forţa. Forţa fizică, brută.

Nu-l mai ascult. A trecut ceva timp. Ar fi căzu s-o-ntind lantâlnire.

— Anti-L. Contra loserilor. În ce sens? Abstract sau… concret?

Bate câmpii.

— Amice, trebuie să dispar! Am puţină treabă-n seara asta.

Tresare.

— Roşcată? Brunetă? Că blondele parcă ziceai că nu le poţi suferi.

Râd. A reţinut nimicu' ăsta.

— Mda, blondă nu. Adios

— La revedere, răspunde el simplu.

Începe să se caute prin buzunare dup-o nouă ţigară. Mă ridic şi mă-ndepărtez alene. Fără să-ntorc capu'. Îi ghicesc însă silueta nemişcată, sprijinită de speteaza băncii, uitându-se-n gol, cu gându aiurea, undeva departe, în Africa sau în Asia, la ceva ce nu ne priveşte pe noi de nicio culoare. Pe noi, loserii.

Merg uitându-mă la stele. Cred că-i trecut de zece. E timpu-ntâlnirii cu Lola. Pe unde-o fi umblat astăzi? Cu cin s-o fi plimbat? Ce importanţă are? Oamenii-s liberi. Liberi să facă ce vor. Liberi să aleagă. Şi Danny-i liber să aleagă: să fie un loser împuţit sau să-şi încerce norocu în nişte-ncleştări pe viaţă şi pe moarte, undeva departe. Poate că merită. Poate că, uneori, merită. Dac-ai noroc, scapi. Bogat. Al dracului de bogat! întrebare: dac-aici eşti ghinionist» adică loser, cum reuşeşti să fii acolo norocos? Răspuns: habar n-am. Întrebare suplimentare: există vreo şansă pentru aşa ceva? Răspuns la întrebarea suplimentară: habar n-am, iar şansa aparţine norocoşilor prin definiţie. Hai că-s isteţ! Mi-am lămurit toate întrebările cu răspunsu' ăsta inteligent de „habar n-am". Şi-n fondu fondurilor, ce mă freacă asta pe mine? Oricum, devreme ce problema este pusă la nivel guvernamental, ştiu tipii ăia mai bine cum devine chestia. Că doar nici ei acolo n-au nevoie d-un maldăr de morţi, nu? Cât despre mine, n-am chef de tot felul de bătăi şi bătălii. Mi se par suficiente întâlnirile cu bandele „albilor11 şi neînţelegerile de la azil.

Trag în piept aer curat. E frumos aici, noaptea. Aproape pustiu, parcu. Câţiva loseri grăbiţi. Numai eu la pas de plimbare. Gunoaiele nu se mai văd revărsate din

pubelele pline ochi, şi parcă mirosu’ nu mai e aşa de neplăcut. Sau mai m-am obişnuit eu. Adică m-am reobişnuit, dacă pot spune aşa.

Mă orientez cu siguranţă prin aleile cele mai dosnice. Am ajuns aproape de locu de întâlnire.

Deodat-aud voci certându-se în nişte tufişuri. În tufişurile astea de plastic, cu verdele lor obositor. Parcă se tânguie cineva. Mă opresc, trăgându-mă mai la adăpost. Parcu-i prost luminat în regiunea asta şi cam ştiu eu la ce să m-aştept. Mă caut în buzunar şi pipăi mai liniştit mâneru cuţitului primit cadou azi dimineaţă de la puştii ăia arţăgoşi. Apropo, s-o fi trezit Sam din somnu ăl liniştit în care l-a trimis plin de bunăvoinţă prietenu’ lui ăl mai bun? Probabil.

M-apropii precaut de locu de unde se izvorăsc vocile. Auzi, izvorăsc. Încordarea mă face poet. Ar trebui să râd în barbă de ideile mele stupide.

— Nu, vă rog, nu… s-aude o voce de femeie.

— Ce să zic, c-o fi după tine! ricanează o voce arogantă.

„Albii”? Nu-i stilu lor să umble prin tufişuri. Mai curând loseri.

Ar fi căzu să văd despre ce e vorba.

S-aud nişte zgomote înfundate. Apoi icnete de durere.

Reuşesc în sfârşit să privesc scena. Hm, nimic neobişnuit. O femeie legată d-un copăcel micuţ şi doi tipi care o plesnesc c-o cureluşă, încercând s-o dezbrace. Loseri. Şi puşti. Nu cred s-aibă mai mult de optsprezece ani. În schimb tipa-i mai în vârstă. Treij, treij’cinci. Poate chiar patruj’ de ani. N-am ştiut niciodată s-apreciez vârsta.

— Lăsaţi-mă! geme femeia.

Unu dintre cei doi rânjeşte.

— Te lăsăm, sigur! După…

— Destul cu joaca, băieţi! îmi fac apariţia precum un

zeu în perimetru lor.

Sunt impozant.

Tipii se răsucesc brusc.

— Tu ce mai vrei, mă cretinule? şuieră.

— Să vă căraţi d-aici! Repejor! acum.

Tipii s-apropie de mine. Liniştit, bag mâna-n buzunar şi scot şişu. Lama biciuie aeru c-un zgomot caracteristic. Tinerii se opresc nehotărâţi.

— Hai, băieţi! Veniţi la tăticu', să vă dea lăptic natural! E bun pentru vârsta voastră. Poate vă mai creşte ciotu ăl negru şi neted căruia voi îi spuneţi creier. Veniţi

Mai fac un pas. Suntem la vreo zece metri distanţă

Brusc, unul dintre ei doi bagă mâna-n buzunar c-o mişcare rapidă, scoţând un cuţit pe care-l aruncă-n direcţia mea. Gestu n-a durat mai mult d-o secundă. Netrebnicii! Au şi ei arme. În continuare pe fază, mă-ncordez sărind ca un arc, răsucindu-mă undeva, lateral-faţă. Şişu zbârnâie la vreo două de centimetri de urechea mea stângă, pierzându-se în spatele meu. Aterizez p-o rână, rostogolindu-mă de câteva ori. Am avut prezenţa de spirit să-mi strâng tăişu propriu într-un gest reflex, să nu m-autoaccidentez. Mă cam pricep la cafteli. De data asta tipii m-au călcat pe coadă rău de tot. Puteam s-o mierlesc dacă nu eram atent! îmi calmez nervii, într-o mardeală învinge ăl de-i mai lucid.

Mă ridic pe cotu' stâng şi-arunc cuţitu meu în picioru' celui cu intenţii criminale. Un urlet de durere-mi confirmă atingerea ţintei. Mă reped apoi după celălalt, care se caută şi el înnebunit, după vreo armă, ceva. Îl lovesc cu capu-n stomac. Violent. Tipu-mi trage însă una zdravănă cu amândouă mâinile, de jos în sus, pocnindu-mi bărbia. Ne rostogolim amândoi. Sunt năucit de forţa pumnilor încasaţi. Da' nici lui nu-i este prea bine. Se ridică înaintea mea şi-o ia la sănătoasa. Mă ridic şi eu ameţit şi mă apropii de celălalt. Cuţitu l-a atins puţin sub genunchi.

Nu-i mare scofală. Câteva zile la infirmierie îi sunt suficiente pentru a se reface. Tocmai a reuşit să găsească şişu prin iarbă. Se uită la mine cu ochii măriţi. Îi zbor cuţitu din mână c-o mişcare de picior. Zbiară iar, apucându-se cu mâna bună de cea proaspăt betegită. M-aplec şi-l plesnesc cu sete peste faţă. De două ori.

— Şi-acum şterge-o! şi să ştii că dacă mai scoţi cuţitu la mine, data viitoare o mierleşti, nenorocitule

Se ridică şovăielnic, ştergându-şi cu mâneca puloverului sângele de la buză. Pleacă într-o fugă şontâcă, schipătând.

M-apropii de copac, unde femeia, aproape dezbrăcată, privea scena înspăimântată. Îi tai curelele ce-o ţin legată, fără să-i privesc prea atent figura. Un chip blond.

— Altă dată să fii mai atentă. Acum eşti liberă şi poate, drept mulţumire…

Genunchiu ei mă izbeşte cu precizie sub burtă. Mă-neonvoi, gemând. Durerea iradiază în tot corpu. Mă las iar în iarbă. Între timp, tipa s-a făcut nevăzută, zicând ceva de genu’ că n-a scăpat de ei ca să dea de mine.

A dracului femeie! Uite pe cine mi-am găsit eu să salvez. Lovitura încă mă mai doare. De necaz, trântesc un pumn în pământ. Fac şi eu un gest nobil, salvez o femeie de doi derbedei, şi ea – mi trage un şut exact unde nu trebuie şi dispare. Să zic mersi că nu ma legat în locu ei şi nu m-a torturat puţin, aşa, de plăcere, ca să-şi păstreze tenul. Fir-ar al naibii de treabă-mpuţită!

Mă ridic. Încerc să fac câţiva paşi şi să ies din parc. Merge cam greu, da’ merge. Scuip. O blondă! Nu cumva… Nu cumva era blonda de la frigidere?… Nu cred. Deşi, nici n-am fost atent. La naiba! Pe tipa aia o voi găsi eu, cândva, cu siguranţă. Şi n-am să mai fac pe cavaleru. Nici vorbă!

Mă-ndrept de spate. Pot să merg omeneşte. Mai înaintez câţiva paşi. Trag adânc aer în piept, respirând de

câteva ori mai amplu.

S-a terminat! Distracţie de loser. Violenţă. Prea multă violenţă. Şi eu, gata să m-arunc cu capu-nainte-n orice-ncurcătură. Mult tineret. Loseri din cei mai mici. Terminând şcoala şi neavând altceva mai bun de făcut decât să umple străzile şi parcurile. Învăţaţi de mici să se bată. Şi să bată. Poliţiştii, în general, nu se bagă în încăierările dintre loseri. Şi nici în distracţiile „albilor”. Adică în mai nimic.

Încet-încet am ajuns la locu de-ntâlnire. O bancă lângă unu din automatele F din parc. Nimeni. Sau, mai curând, încă nimeni. Va veni? Va veni cu siguranţă. A promis-o prea frumos de dimineaţă ca să nu se ţină de cuvânt. Mă-nvârt puţin pe lângă automat. Scot mărunţişu din buzunar şi-mi fac cassa. Treişpe cenţi peste dolar. Am jucat azi, nu glumă! Păi ce altceva aş fi putut face? Treişpe cenţi. Cifră cu ghinion. Ea e cu ghinion? Eu nu? Salvez o femeie de la… De la ce? Moarte? încep să rânjesc. Mă mai doare bărbia. Auzi, moarte! O bătăiţă, acolo, mică, şi-o tăvălire zdravănă prin iarbă. Bilanţ: o lovitură gata să mă trimită la dentistu infirmeriei şi alta – de la victima inocentă – gata să mă facă să renunţ la-ntâlnirea cu Lola. Aşadar, noroc sau ghinion?

La dracu’! Poate exista noroc în chestiile-astea? Hai să vedem. Aleg trei bănuţi. Îl iau pe primu’, m-apropii şi-l bag în fanta aparatului.

Trag de manetă şi mă delectez c-o melodie electronică nostimă, după care cartonaşu cade-n cutia transparentă. Îl culeg şi mă chiorăsc la el. L. L vine de la loser. Şi de la mai ce? E şi asta o idee.

Al doilea bănuţ. Al doilea cartonaş. Înainte, aceeaşi melodie electronică. Al doilea L. L vine de la… linişte… Zâmbesc. Linişte… Prea multă linişte… Cât naiba s-o fi făcut ceasu? Cred că e trecut de unşpe… Lola, Lola…

Al treilea bănuţ. Ezit o clipă. N-are rost, nu-i aşa? N-

are. Da’ ce, a avut vreodată? Centu alunecă grăbit în măruntaiele automatului. Maneta s-a încălzit în mâna mea. Doar melodia a ajuns să mă calce pe nervi. Cartonaşu stă cuminte în cutia lui. Întind mâna şi…

— Zeii de sus îi privesc cu dispreţ pe loseri. Pentru că…

— Sunt muritori, completez fără să-ntorc capu’. Şi… Şi…

Tace. Se-apropie de mine şi-mi pune mâna pe umăr. Îi simt parfumu ieftin. Lola. Tot fără să mă răsucesc, întind mâna şi iau cartonaşu. Cel d-al treilea L mă priveşte cu figura sa impasibilă. Şi dispreţuitoare. Da’ acum nu-mi mai pasă. L vine şi de la Lola.

— Şi cunosc secretele amorului, termin eu fraza.

Mă-ntorc. Lola-i lângă mine, privindu-mă. Cu zâmbetu ei subţire-n colţu’ buzelor. Şi-a pus o rochie veche, veche de tot, fără umeri, numai volane, o rochie care-mi plăcea mie cândva. Pe vremuri.

— Bună seara, Lola.

— Bună seara.

O-mbrăţişez. Îşi plimbă mâna puţin peste faţa mea.

— Te-ai ras! face cu surprindere. Nu credeam c-o să faci gestul ăsta, azi.

Găsisem nişte spumă dizolvantă pe la azil. Ştiam că Lolei nu-i plac tipii nerbărbieriţi. O sărut îndelung.

— Nu aici, prostule! zice Lola uitându-se cu teamă-n jur.

Are dreptate. Să nu ne vadă vreun poliţist c-am încurcat-o! şi-i păcat. Mai ales acum, la urmă…

— Lola, şoptesc încet.

— Da?

Şoapta ei i-aproape insesizabilă.

— Mi-ai lipsit. Mult. Mult de tot.

Tace, jucându-mi-se cu degetele prin păr. O mai sărut o dată. Apoi ne dezlipim şi mână-n mână intrăm în

tufişurile de plastic.

Sfârşitu unei zile. Frumos. Sunt gata să uit de toţi şi de toate şi am şi uitat, fără îndoială, şi de Fred şi de azil şi de Oficiu şi de negrese şi de bătăile din parc şi de loseri…

Ajunşi la locu nostru, întunericu ne-nvăluie, cald şi protector. Aşadar, există pe lume şi fericire…

13

Parcu-i lung şi pustiu. De fapt, o singură alee străjuită de automate F şi de lăzi de gunoi duhnind a varză sintetică şi mizerii revărsate prin iarbă. Mă plimb agale. Fără ţintă.

Deodat, nu ştiu de unde, apare Lola. La braţ c-un poliţai. Se-apropie încetişor, râzând fericită. Mă opresc trăsnit. Trece pe lângă mine fără să mă observe. Fără să pară că m-a observat. Îmi şuieră însă:

— Ăsta-i norocul, pierzător nenorocit! Ăsta-i norocul!

Dau din cap: Noroc? Plimbarea prin parcu fără sfârşit la braţu păros al unui maimuţoi în uniformă, al unui întârziat mental cu apucături demente? Mă-nfurii. Ăsta să fie norocu? Norocu acela sublim, norocu acela nălucă, miraj, după care alergi toată viaţa? Norocu de pe tichetele câştigătoare pe care le aştepţi curgându-ţi balele pe maneta caldă a automatului F? Norocu, aşa, pur şi simplu? Norocu tipărit p-afişele automatelor F?

Urlu din toţi plămânii:

— Proasto! Proasto!

Urletu-mi este reverberat în mii de nuanţe de frunzişu de plastic al copacilor.

— Proasto!… repetă parcu impersonal.

— Târfă blestemată! Nu te poţi culca cu norocu! strig revoltat. Cu toate jegurile-n uniformă!

Gesticulez, lovind scoarţa tare a pomilor.

— Norocu-i altceva, înseamnă cu totu’ altceva…

Strigătu mi s-a transformat în şoaptă.

— Ceva sublim. Un ţel. Un ideal. Pentru care merită

să te bălăceşti în noroaie şi să lupţi, să lupţi, să lupţi…

Ce dracu' m-a apucat? M-am tâmpit? Zbier ca nebunu' de unu singur?

O mână mi se lasă grea pe umăr. Mă-ntorc fulgerător cu şişu-n mână. Un poliţist. Vrea să mă plesnească cu dosu palmei, da' mă feresc.

— Loser infect! Scârnăvie! Gunoiule! De ce ţipi?

Mă-ndepărtez cu spatele. Îl fixez cu intensitate.

— Nu te-apropia! Rămâi unde eşti, îndopatule! Roboţoi greţos!

Îşi caută-n buzunar cătuşele. Deodată, sare asupra mea.

Instinctiv, întind mâna-n faţă. Burta plină a poliţistului intră violent în cuţitu din mâna mea. Se aude un fel de icnet, un horcăit şi tipu' se lungeşte la picioarele mele. Îmi privesc mâna. E roşie. Roşie de sânge. Şi poliţiştii au sângele roşu?

Mă-ntorc şi fug. Fug îngrozit. Am ucis un om. Un poliţist. Alerg înnebunit. Deasupra mea apare un aparat zburător. Coboară încet până ajunge la vreun metru de capu' meu. Continui să fug. Însemnele Poliţiei Federale se disting foarte clar. Un difuzor îmi bubuie în urechi. Numele meu. O dată, de două ori, de mai multe ori…

— Criminalule! Eşti urmărit! Unde fugi? Predă-te! Criminalule!

Fug. Automatele F parcă s-au mai îndesit. În faţă, p-aleea infinită, apare un alt poliţist c-o armă de calibru mare. Fug înfrigurat spre el. Acesta se aşază tacticos în poziţie de tragere şi ocheşte liniştit. Fug. Hai, trage! Trage! Sper să nu doară. Uneori, moartea nu doare. Bubuitura şi explozia aparatului sunt concomitente. Mă opresc epuizat în faţa salvatorului meu. El îşi strânge arma încă fumegândă. Bine, da' omu' ăsta este… Nu se poate! Chiar Fred?

— Fred, şoptesc printre gâfâieli.

— Da? Ce vrei, puştiule?

— Da’ tu… Tu ai murit…

— Da? Atunci eu nu exist.

De din umeri. Dau şi eu. Şi totuşi există?

— Care-i greşeala, puştiule? Greşeala…

— Greşeala?

Nu-l mai ascult. Alături e un automat F. Modificat. Fără fanta de introducere a bănuţului. Un automat F fără bani?

— Greşeala. Judecata poporului şi…

M-apropii şi mângâi maneta. E caldă.

Fred se-nfurie şi mă-mpinge cu ţeava armei.

— Nenorocitule! Loser împuţit! Joacă! Joacă şi, dacă pierzi, te omor!

Joc. Trag de manetă. Cartonaşu cade fără melodie. W1. Încă o dată. W5. Iar. W3. Joc. Joc captivat. Niciun tichet nenorocos.

Ţeava armei mi se-nşurubează în rinichi.

— Joacă, puştiule! Joacă!

Joc. W9. W7. W4. W8. Noroc de toate mărimile. Şi de toate calibrele.

— Lola te iubeşte. Te-aşteaptă să-ţi facă o injecţie.

— Fred, ce vrei de la mine?

— Eu? Nimic. Joacă! Drepturile omului: libertatea, norocul şi femeile.

Undeva departe, se aude cineva spunând că-i ora şase dimineaţa.

Aud şi-un geamăt. Mă-ntorc. În mâinile lu’ Fred se zbate Jenny. O trânteşte la pământ, strivindu-i pieptu’ cu genunchiu. Las maneta automatului care continuă să scoată numai tichete câştigătoare. Vreau să mă reped spre el.

Un glas îmi zumzăie la ureche:

Astăzi soarele a răsărit de cincisprezece minute şi treizeci de secunde în ritm de nothingness-shake.

Aşadar, ritmul zilei: nothingness-shake.

Sunt apucat de braţe. Fred se uită holbat la Jenny că se zvârcoleşte să scape de sub el. Încet, îi cuprinde gâtu' cu amândouă mâinile.

— Dragostea şi norocul, puştiule!

Mă răsucesc. Danny mă ţine zdravăn.

— Negru blestemat! Dă-mi drumuv jigodie!

Danny zâmbeşte şi-şi arată dinţii albi.

Cântec.

Dacă litera L vă umbreşte soarele superb de astăzi, plutiţi pe unduirile acestei legănări neantice. Numai ghinionul este întotdeauna trecător

Zbierete şi bubuieli îmi ciocănesc scoarţa capului.

— Trezeşte-te, mă, hai odată!

Vocea cunoscută a lu' Steve parcă mă liniştеşte. Stilu lui grăbit d-a pronunţa cuvintele c-un accent vestiv.

Deschid ochii temător.

Poate chiar azi veţi fulgera şansa vieţii! Sau poate numai un noroc mai mititel. Oricum ar fi, nu uitaţi: norocul pentru toţi, distribuit democratic! Aşadar, norocul şi libertatea. Chiar libertatea de a asculta un rock antigravitaţional, în plină modă a legănărilor neantice… Căci norocul surâde numai celor optimişti…

Steve mă scutură cu forţă, strângându-mă de mâini.

— Dă-mi drumu', amărâtule! mârâi înfuriat.

Steve mă lasă-n pace. Am impresia că puştanului îi este puţin frică de mine, deşi nu l-am atins niciodată.

Mă frec la ochi. Zumzetu monoton al dormitorului mă-ntâmpină indiferent. Aşadar, iarăşi dimineaţă. O nouă dimineaţă. Nouă? Ce-i nou în ea? Poate doar faptu c-am dormit în patu azilului şi nu-n iarba moale a parcului? Nici măcar asta. Au mai fost destule nopţi când femeile nu m-au vrut în braţele lor. Mă-ntind plictisit. Auzi, nu m-au vrut în braţele lor! Poetic, nu? Rahat! N-au vrut să se reguleze cu mine, asta!

Mă-ntind iar. Leneş. Şi casc.

Superba panoramă a oceanului străluceşte în soarele acestei dimineţi. Bucur aii-văi, prieteni, serviciul meteo anunţă temperaturi înalte. Cum spuneam, vară în toată regula. Vară în ritmul melancolic de nothingness-shake…

Mă strâmb. Tipii au şi dat drumul la televizor. Stupidităţile programului de dimineaţă.

Danny apare ştergându-şi pedant mustaţa încă udă d-apă, cu laba lui stângă. Steve se tot învârte de colo-colo, fără rost, ca un titirez. Băiatu' ăsta chiar n-are somn în el? Ar trebui să se mai potolească puţin. Să-l ducem, eventual, la femei.

— Vii la masă? Face Mexic trăgându-şi fermoaru bluzei sale decolorate.

— Vin, bolborosesc eu indispus. Da' artistu nostru pe unde-şi târâie ghinionul?

— Vine şi stupidu ăla, nu-i purta de grijă! N-avem noi norocul să scăpăm de el, nu-i aşa?

Asta cam aşa-i. Mai corect, chiar, n-avem noi noroc, aşa, în general.

Apare şi Tom. Cu ţoalele lui extravagante. La care ţine, probabil, mai mult decât la schiţele lui schizofrenice.

— Luaţi-o-nainte! Vin şi eu, scuip vorbele în scârbă.

— Masa e până la şase jumate. Şi e deja şase şi zece, face Steve, scărpinându-şi ţeasta.

— Cară-te! Poate mă ridic la tine!

O tuleşte rapid, l-a şi ajuns pe ceilalţi doi din urmă.

Mă răsucesc în aşternut. N-am chef de nimic. Sunt prost dispus de dimineaţă. Normal, după visu ăla dement d-azi noapte. De mult n-am mai avut aşa coşmaruri. De când am ieşit din frigider. Chiar aşa de mult? ia să vedem, deci de vreo două-trei săptămâni. Parc-a fost un veac. Noroc cu gaşca asta simpatică c-a trecut timpul mai uşor!

L-am visat pe Fred. Săracu' Fred… Nu ştiu ce m-o fi impresionat aşa de mult bătrânelu ăla. Şi p-aici mai sunt

oameni în vârstă şi d-abia îi iau în seamă. Ei, la naiba, morţii cu morţii şi vii cu vii, adică loserii cu loserii şi ceilalţi cu ceilalţi! Sau noi între noi…

Ce-aveam de gând să facem azi? Iar o vizită la Oficiu, parcă. De ce nu? La urma urmei, am putea vizita şi-un WC public. Cred c-ar fi la fel de-nteresant. Ce rău sunt! Of, ce vis idiot! Parcu şi Jenny şi Fred şi poliţaiu' şi aleea d-automate…

Mă ridic şi mă-ndrept spre dependinţe. În uşă mă opresc şi privesc în urmă. Dormitoru de două sute de paturi îşi face programu de dimineaţă. Adică aiureala de dimineaţă. Oameni mişunând de colo-colo, somnoroşi, arţăgoşi, şi peste tot zbieretele televizorului cu melodiile lui cretine.

Mă strâmb şi-nchid uşa-n spatele meu.

Peste câteva minute, îmbrăcat în hainele mele de toate zilele, proaspăt spălate de unu din roboţii spălători, jeanşi şi pulover albastru, m-aşez la masa mea, în faţa numărului 2865. Steve, Tom şi Danny au şi pornit să-şi înfulece lăturile din farfurii. Le urez un „să vă stea-n gât, nenorociţilor! 41 şi-ncep şi eu să dau la lopeţi.

ED

Ne tot învârtim de vreo două ore prin îmbulzeala dementă a sălii mari din Oficiu de muncă. Am pierdut şi şiru coturilor şi tocurilor încasate. Cât despre înjurături, nici n-avusesem intenţii de inventariere. Ce idee stupidă să venim iar aici! Băieţii se tot agită de colo-colo, dându-şi importanţă.

Lumea asta imensă mă oboseşte teribil.

— Tom, eu îmi dezgrop cadavru din mormântu ăsta colectiv. Căutaţi-mi rămăşiţele putrezite-n soarele d-afară!

Tom de din umeri în semn că „n-ai decât să faci tot ce-ţi poftеşte inima11, adăugând:

— Nu fi prost! Poate apare ceva. Băieţii s-au postat strategic.

Îi râd în nas. Postat strategic. Am văzut eu ce strategic. Mexic tot face vrăji unei brunete c-un bust atomic, Tom se-ntreţine c-o lungană pe măsura lui, c-un păr frumos şi des. Şi blond. Până şi Steve a cules, naiba ştie de unde, o loseră micuţă şi creaţă. Nostimă. Chiar prea drăguţă pentru mufa lui de robot ieşit din reparaţie capitală şi dat la retopit. Duceţi-vă, băieţi! Luaţi-le voi pe toate!

Ce dracu-s aşa nervos? Nu ştiu, azi am iar o zi proastă. Pe drum am văzut-o pe Lola. La braţu unui loser scund şi urât. Am vrut să discut puţin cu ei, da' băieţii nu m-au lăsat. Aveau dreptate. Pe stradă nu-s indicate astfel de discuţii. Poliţiştii mişună ca... Nu-mi găsesc cuvântu'. La naiba! Ca nişte idioţi. E bine aşa? şi aici în îmbulzeală am mai zărit câteva figuri cunoscute. Femei cu care discutasem cândva. Îndeaproape. Amărâte care acum se fac că nu mă mai cunosc. Duceţi-vă la toţi dracii, ordinarelor!

Mai fac un tur d-orizont. Lângă ghişeu Sintetic Oii, Mexic, răsucindu-şi mustaţa în faţa unui pulover gata să plesnească de întins ce-i. Lângă scara centrală, chiar alături de General Locomotion, Steve şi micuţa lui. Undeva, prin preajma mea, se detaşează căpăţâna lu' Tom, uitându-se târnp la păru blond ce se iţeşte-n faţa sa.

Şi eu, stâlpu mulţimii dezlănţuite. Al negrilor ce se tot vânzolesc peste tot. Al femeilor obosite şi transpirate, dorindu-şi cu ardoare un loc de muncă, fie şi numai câteva ore. Doar să iasă un ban acolo.

Mă dor ochii. Ar fi bine să ies afară. Deodată, o siluetă fulgeră prin faţa mea, pierzându-se undeva, în capu5 scărilor. Bine, dar asta parcă era... Nu parcă, chiar este...

— Jenny! strig cu forţă.

Câţiva tipi mă privesc cu mirare. Alt damblagiu?

— Jenny! mai urlu o dată, fără succes.

Mă reped după ea. Nu-mi pasă de cei îmbrânciţi. Chiar dacă lor le pasă de mine. Ajung lângă Mexic.

— Unde-i? gâfâi precipitat.

Danny se uită la mine cu milă. Se-ntoarce spre femeia sa zicându-i:

— Ăsta-i stupidul ăla de…

— Unde-i? îi şuier.

Apuc de-mbrăcăminte.

— Calmează-te! iartă-l, e nebun! De obicei, nu face aşa. Nu muşcă!

— Unde-i Jenny?

— Care Jenny?

Începe să se enerveze. L-aş lăsa eu în durerea lui, dar nu mă lasă burta mea.

— Jenny, blonda. N-a urcat vreo blondă p-aici?

Bruneta mă priveşte cu interes. N-a mai văzut idioţi pân-acum? Specimenu din faţa ei este, totuşi, unu5 dintre cele mai reuşite.

— A, blondă! Au urcat vreo câteva. Numai vreo cincizeci.

Bustu5 de lângă el începe să se scuture într-un fel de tuse seacă, ce-ar putea fi numită, cu mare-ngăduinţă, rânjet.

Îi las în neştiinţa lor şi mă reped pe scări. Jenny, nicăieri.

Loseri, losere, albi, negri. Urc în trombă câteva trepte. Nici umbră de Jenny. Unde dracu’ s-o găseşti în nebunia asta generală? A da de ea pare echivalentu obţinerii unui tichet W3.

Sau mi s-o fi părut. Ce-i drept, n-am văzut-o decât o fracţiune de secundă, totuşi… Ea era. Mai că-mi vine să mă duc la Centru de criogenie să văd dacă mai lucrează acolo. Mă ia un frison. Nu, acolo nu mă duc. De fapt, nici n-aş

putea intra, şi chiar dac-aş putea, nu mi-ar da nimeni nicio atenţie.

Jenny… Ea era. Acum am pierdut-o. Dar o voi regăsi. Chiar astăzi. O voi aştepta proţăpit în faţa intrării. Va ieşi, cu siguranţă.

Cobor liniştit şi mă strecor spre ieşire. Cu zâmbetu pe buze.

15

Soarele galben stă atârnat pe ceru fără nori, chiorându-se cu interes la umila mea persoană. La mine, care mă tot foiesc fără scop prin faţa Oficiului. Tras mai deoparte, să nu-i stânjenesc p-alţii, dar destul d-aproape pentru a supraveghea clădirea fără dificultate. Un colţ de umbră, ce bun ar fi! De unde naiba? Aşa, resemnat, sprijin un gard sănătos. E ş-asta o ocupaţie.

Jenny… Ea o fi fost înăuntru? Parcă. Deşi, mâna-n foc n-aş băga-o. Doar dac-ar fi laba lu' Mexic. Chiar cu plăcere-n căzu ăsta! Ce-am cu Danny? Sunt întors pe dos astăzi. Săracu', mai are câteva săptămâni şi intră-n frigider. Ei, şi? E singuru'? şi eu mai am câteva luni. Mai mult de cinci, ce-i drept.

De ce mă agit atât pentru Jenny? Pentru că-s într-o pasă proastă cu femeile? Pentru că Lola a-nceput" să m-ocolească? N-are decât! Oamenii sunt liberi. Liberi să iubească sau nu. Şi liberi să fie loseri. Rânjesc. Ce idei! Soarele-mi coace creierii-n ţeastă. Bine că are ce coace! Pun pariu că Mexic ar adăuga că de greu de crezut că şi bolovanii se pot coace. Îmi trag instinctiv o palmă peste buzunaru pantalonilor. Plăcuţa-i acolo. O scot şi-o salt în palmă. Una din operele lu' Tom. Un fel de hologramă ciudată. Făcută special pentru mine.

Tipu' are o grămadă de chestii din astea. Are mania d-a se distra cu unu din calculatoarele azilului, construind tot felul de idioţenii şi-apoi înregistrându-le pe nişte plăcuţe obişnuite. Mi le-a arătat pe cele mai multe. Bizarerii de

forme şi culori uşchite. Uneori, d-a dreptu demente, chiar morbide. Mă rog, asta-i pasiunea lui! l-am cerut o dată una special pentru mine. Nu mi-a dat una din cele vechi, ci s-a muncit o după-amiază întreagă pe scaunu5 din faţa terminalului. Evident, şmecheriile sunt în relief, dar el nu-şi poate face vizualizare decât p-un amărât de ecran normal. La noi nu se poartă televizoarele 3 d. Pentru loseri, sunt suficiente alea vechi. Am auzit că pe vremuri au existat, înaintea gioarselor noastre, televizoare numai pe nuanţe de gri. Nu ştiu cât adevăr o fi la mijloc, probabil că-i o poantă, căci dacă ar fi existat cu adevărat, aveam precis şi noi d-a stea.

Mă tot joc cu peticu' de metal. Tom a scris mărunt, p-un colţ, titlu: „Psihoidolatrie transcendentă". Adică rahat cu varză sintetică. A vrut să-mi explice ce-nseamnă. L-am refuzat. Prostioara lui ar fi mult mai nostimă dacă n-ar avea denumirea asta schizofrenică. În fine, ce pot zice, drepturile d-autor…

Tipu-i însă d-admirat. Nu-i deloc simplu să faci chestii d-astea care au ş-un anumit simţ al spaţiului şi-al culorii. Şi, oricum, are o pasiune. Ba chiar îl bântuie nişte idei nebuloase d-a-şi face o expoziţie. O expoziţie pentru loseri? Poate-ntr-un WC public, în altă parte unde dracu'?

Scutur capu'. Iar am luat-o razna. Am fost puţin neatent. Noroc că nu s-a-ntâmplat… Bine, dar silueta aceea care se depărtează rapid a ieşit parcă de pe poarta Oficiului. O femeie blondă care este, adică probabil este, nu poate fi decât…

— Jenny! strig cu nădejde.

N-aude. Strâng plăcuţa-n pumni şi mă reped într-o goană nebună, traversând strada neatent.

Nişte siluete albe mi-apar în faţă pe neaşteptate. Nu le pot ocoli şi lovesc din plin una din ele. Ne rostogolim în prafu' străzii.

Mă dezmeticesc rapid.

— Cine naiba… mormăi furios, uitându-mă aprig în jur.

Brusc, îngheţ. Sunt înconjurat de vreo şase tipi îmbrăcaţi în alb. O bandă d-a „albilor”. Zei, ce ghinion! şi Jenny care se duce, se tot duce…

— Te grăbeşti, prietene?

O voce seacă. Rea.

Tipu’ trântit de mine se scoală. Fir-ar a dracului de treabă, pare a fi tocmai şefu’ lor! Am încurcat-o! Doar dacar apărea Steve şi Danny şi Tom. Slabă nădejde!

— Nu ştii să răspunzi când eşti întrebat? Hai, zi ceva până mai poţi! face şefu’, curăţindu-se pedant de prafu’ de pe costum.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, ştiţi… bâigui eu ridicându-mă.

Adică-ncepid să mă ridic. O palmă trasă pe neaşteptate peste faţă mă izbeşte dureros, trântindu-mă la locu meu de pe jos. Noroc că l-am încălzit. Noroc? O-ntâlnire cu „albii” poate însemna ice, în afară de noroc.

Nu prea am timp însă de filosofie. Două mâini mi senfig în pulover şi sunt tras zdravăn în sus.

— Loser jegos! Gunoiule! De ce nu eşti atent când când ţi se permite să împuţi strada cu prezenţa ta?

Un genunchi în stomac şi concomitent un pumn în bărbie. Mă prăbuşesc încovoindu-mă de durere. Îmi strâng pumnii, încercând disperat să nu ripostez. M-ar putea omorî-n bătaie. Ăştia nu glumesc.

— Cere-ţi scuze!

Făcut colac, îi privesc cu ură printre ochii-ntredeschişi. Şase siluete imaculate-ntr-un cerc în jurul meu. Tac, înghiţindu-mi greu saliva din gură. Nenorociţilor! într-o zi, o să regretaţi! Cândva. Şi-amarnic. Vă promit eu, loseru!

— N-ai limbă? Am putea aranja şi asta.

Încep:

— Vă rog să…

Un pantof bine plasat mi se-nfige-n gură. Îmi muşc limba. Destul de rău. Alt pantof îmi pune la-ncercare câteva coaste. Noroc că-s zdravene.

— Lăsaţi-l, destul!

Încă un picior în rinichi. Respir greu şi ochii mi s-au împăienjenit.

— Am spus, destul! ridică şefu' tonul.

Am scăpat aşa de ieftin? Parcă nu-mi vine să cred.

— Ridicaţi-l!

Tipu' ştie să comande. Bănuiesc că-i destul de mare. W3. Poate chiar W2. Nu-l cunosc. P-ăştia noi nu-i cunosc. Încă.

Sunt săltat fără menajamente. Ridicat şi cu mâinile răsucite la spate. Brusc. Dureros. Băieţii-şi ştiu meseria. Şefu' s-a proţăpit în faţa mea. Se caută în buzunarele hainei imaculate, scoţând un tub de vreo cinşpe-douăj' de centimetri. Asta ce-o mai fi? Oricum, nu-mi miroase a bine. Prinde sănătos tubuleţu-n mână şi-l îndreaptă spre mine. Jucăria se lungeşte brusc, formând un soi de tijă de metal ce mă izbeşte cu forţă-n stomac. Un fel de băţ pentru impresionat sufletele slabe. Mare scofală! Un baston ce se strânge!

Tipu' mă mai atinge de vreo două ori cu chestia aia lungă a lui. În ficat şi iar în stomac. Îmi vine să vărs. Mă strădui să m-abţin. Nu vreau să le dau satisfacţie

— Aţi merita stârpiţi, păduchilor! adunaţi într-un ţarc, undeva, departe de oraş şi hrăniţi de roboţi! Să nu mai infectaţi atmosfera oamenilor… Scârnăvie

Vergeaua mi-apasă gâtul. Deodată, o durere insuportabilă. Urlu necontrolat. Ce-a fost asta?

Din nou. Scot un fel de horcăit. Băieţii-ncep să râdă. Discret, încerc să-nţeleg. Rahatu ăla din mâna şefului generează impulsuri electrice.

Băţu face nişte figuri prin aer, lovindu-mă cu

perseverenţă. Lovituri şi şocuri electrice. Mă dor muşchii, şi-aşa amorţiţi, ai mâinilor mele răsucite la spate.

— Nu crezi că-i cazul să-ţi ceri scuze?

Imaginea din câmpu meu vizual începe să se reducă la străfulgerările argintii ale jucăriei din mâna şefului. Şuier caracteristic. Lovitură. Şoc. Durere. Şuier. Lovitură. Şoc. Durere.

— Eu, nu… încerc să strecor printre maxilarele-ncleştate.

Apoi urlu iar.

O lovitură bine plasată sub stomac. Peste siluetele albe coboară o ceaţă albă, care le-mbracă capetele, umerii, trupurile, şi strada se dizolvă-ntr-o nuanţă d-alb murdar…

…Un fel de miez se roteşte cu viteză-n noapte. Un miez alb ce-ncel, extraordinar de-ncel, prinde contur omenesc. Un cap. Păr scurt. Ochi mari. Imenşi. Chiar aşa de mari? Mai curând… Nişte ochelari. Ochelari rotunzi, mici. Asta-nseamnă… Tom. Clipesc des. Alături, o mustaţă stă atârnată asupra mea. Adică Mexic. Simt şi o mişcare, şi-l ghicesc pe neastâmpăratu Steve. Toată gaşca, ce mai!

— Te poţi ridica?

Cine-a vorbit? Tom? Sau Danny? Ce importanţă are? Un nume ca oricare altu'. Diferenţiind un loser d-alt loser. Parcă nici nu merită osteneala.

Loser. Numele potrivit. Tăvăliţi şi batjocoriţi în plină stradă, fără teamă.

Înghit greu nodu din gât şi-ncerc să mă ridic. Tom se de departe şi soarele mi se-nfige-n ochi. Văd un poliţist ce se plimbă agale pe trotoaru vecin. Încerc să stau singur în picioare. Mexic nu-mi de însă drumu'. Tom imtoarce capu', privind ceva, în dreapta mea.

Deodată stomacu meu se răscoală. Mă-ndoi de mijloc, alunecând apoi în patru labe. Vomez cu spasme. Mai apuc să-l văd pe Tom culegând tăcut rămăşiţele unei tăbliţe sparte de pe trotuar, înainte ca un alt abur să se lase peste

ochii mei. O ceaţă fulgerată de siluete blonde, adunând resturi metalice. Apoi nu mai văd nimic.

16

Nişte picioare subţiri saltă-ntr-un dans tăcut, în cerc, în jurul meu. Picioare-nalte, îmbrăcate în nişte pantaloni albi, imaculaţi. Din când în când, mă lovesc. Nu simt nicio durere, dar nu mă pot ridica de jos. Şi nu-mi pot dezlipi privirea de p-aceste picioare. Atât văd. Nişte picioare.

Apare şi-o pereche zdravănă de mâini păroase. M-apucă de cămaşă, mă trage-n sus, ridicându-mă şi-mi prinde mâinile la spate. Şefu' „albilor" se iveşte, o siluetă neconturată, o umbră-n ceaţă. Arma telescopică-i străluceşte-n mână, scurt obiect cu senzori, o jucărie sofisticată a durerii.

Mă trăsneşte un gând: cine fabrică asemenea drăcării? Şişuri perfecţionate, beţe telescopice cu şocuri electrice sau cu impulsuri calorice? Pentru cine? Sau, mai curând, pentru ce?

Simt metalu presându-mi gâtul, undeva, mai jos de măru lu' Adam. Acum va urma şocu, ştiu, durerea aceea-ngrozitoare, parcă-mi şi închipui nervii străbătuţi de curentu nemilos, muşchii mei încordaţi începând un tremur incontrolabil, carnea torturată cu perseverenţă, şoc după şoc, de dementu ăla care ştie să mânuiască diabolica idioţenie. Nu mai pot, nu mai vreau!

Nu!

Deschid ochii-ngrozit. Sala azilului mă priveşte indiferentă. Am visat. Un vis greu. Oare am urlat în somn? Cred că nu. Nimeni nu se uită la mine. Mai bine.

— Părerea mea este că, totuşi, să-l lăsăm aici!

Vocea! u Mexic se aude-ncel, aproape murmurată, în dreapta mea. Acolo-s de fapt paturile lor.

— Eu zic că i-ar prinde bine ieşirea asta. Măcar aşa, ca schimbare de aer… De ce să mai amânăm?

Chiar aşa. Tom le spune bine. De ce să mai amânăm?

Nu ştiu ce, dar n-are importanţă.

Mă răsucesc cu faţa spre ei, întinzându-mă. Am zăcut câteva ore bune. Băieţii m-au cules de pe stradă şi m-au cărat la infirmerie. Tipii mi-au verificat starea tehnică şi m-au găsit corespunzător. Puţin dereglat, pe ici, pe colo. M-au burduşit cu nişte pilule şi două-trei injecţii şi liber la prograrfi. Un fleac. Nimic rupt, nimic scos de la locului.

— Ce-i bă, amărâţilor, nu ştiţi dacă mai întâi să mă jefuiţi şi p-ormă să mă-ngropaţi, sau invers?

— Ia te uită, mortul a prins glas! remarcă Tom.

— Ăsta, mort? Tipu' ne-ngroapă pe toţi, şi pe urmă-şi mai găseşte alţi trei faliţi la rând, glăsuieşte Mexic.

— Da, da, fieru rău nu piere! filosofează Tom. Cine a mai văzut drac mort?

Mă foiesc în pat. Mă dor toate cele. Deschid iar gura.

— Cât îi ceasu?

Steve aruncă o privire involuntară ceasului din perete, croncămind:

— Cinşpe, cincizeş doi, cincizeş cinci.

Rânjesc.

— Mersi pentru cinzej cinci.

Apoi continui:

— Ce puneţi la cale, stupizilor?

— Stupid eşti tu.

Danny, liniştit, îşi aprinde o ţigară. Îmi cam lasă gura apă. Eu le-am halit p-ale mele, şi până deseară nu mai pup altele. Ce l-o fi apucat acum să fumeze? Nu-i mare amator d-aşa ceva.

Tipu' însă, după ce pufăie două-trei fumuri, vine liniştit lângă mine şi îmi strecoară ţigara între buze.

— Pentru tine!

Bucuros, îmi umplu plămânii.

— Mulţumesc.

Se ridică şi se duce la locului. Ciudat individ. Nu ştiu câţi dintre noi ar fi făcut gestu ăsta. Puţini, în orice caz.

Foarte puţini.

— Cum te mai simţi?

Mă uit la Tom. Ce tot pun la cale?

— Grozav. De ce?

— Ce-ai avut cu „albii” ăia? l-ai cam călcat pe coadă.

Fac un gest de lehamite. „Albii” se supără foarte uşor pe loseri.

— Înainte, bandele de „albi” se luau numai de negri. Aveau, se pare, nişte procesiuni secrete, umblau cu măşti pe mufe şi cu lanterne-n lăboante. Încet, încet, şi-au mai găsit alţi clienţi, loserii. Ştiai?

— Nenorociţii! Ştiam şi eu chestia asta. Nişte amărâţi. Se laudă acum că-s cel puţin W5. Tipi puţini mai norocoşi care-n perioada cât au tichetu-n buzunar se cred isteţii pământului. Parcă nu-i ştiu eu cum umblă jegoşi în perioadele lor negre, aşteptând înfrigurați bănuţii alocaţi pe zi, în speranţa obţinerii unui bilet c-un W tipărit pe el, ca să-şi poată relua locu de bătăuş oficial? Rahaţi! Rahaţi norocoşi!

— Rahaţi, nerahaţi, poliţia nu intervine!

Oftez. Asta aşa-i. Ce să-i faci, sunt şi zile când toate-ţi merg pe dos. Da’ pe dos, nu glumă! Jenny. Ea a fost. Şi-am pierdut-o. Ghimionu.

— Deseară te simţi în putere să vii cu noi?

— Unde?

— La videotecă.

— Videotecă?! Aţi căpiat?

Videotecile-s distracţii selecte. Nu au acces în acele cluburi decât norocoşii cei mari. În cele mai jegoase locuri pot pătrunde, după câte ştiam eu, cel puţin cei W7.

— Au apărut şi pentru loseri.

De fapt, singura problemă era intrarea, nu tichetu din buzunar.

Nu scrie nicăieri că un loser n-ar avea voie. Toată chestia-i să poată pătrunde. Adică, să aibă bani. Mă uit

neîncrezător la Tom.

— D-unde ştii?

— Ne-au spus fetele.

Sunt zile când mi se face lehamite de tot. Şi de Tom, şi de Steve, şi de Mexic, şi de loserii azilului, şi de azil, şi de sistemu FORTUNE, şi d-automatele F, de tot! La toţi dracii, sunt un ghinionist! Foarte bine. Da' oare chiar merit viaţa asta?

— Sunteţi nebuni! şi chiar d-ar fi aşa, ce să căutăm noi acolo?

— Vedem cum e. Costă doar trei bănuţi intrarea. Ce pierdem?

Răspund aproape involuntar:

— Trei tichete W.

Mexic râde-n mustaţă. Până şi Steve zâmbeşte. Tom mă priveşte impasibil, de la înălţimea sa, prin ochelarii lui micuţi. Apoi face un gest neaşteptat. Scoate din buzunar plăcuţa cu hologramа mea, spartă, şi mi-o pune pe pat. Mă simt stânjenit.

— S-a spart rău? întreb prosteşte.

Zâmbeşte şi el.

— Nu rău. Bine. Dar nu asta e problema. O să-ţi dăruiesc alta. Voiam doar să-ţi arăt norocul tău. Cele trei tichete W.

Ridic din umeri.

— Iartă-mă! OK, deseară-s omu' vostru!

Mexic nu se poate abţine:

— Poate o să vină şi… Jenny, nu?

Îl fulger cu privirea.

— Nu-i treaba ta. Tu vezi-ţi de tipa proprie!

Tom intervine:

— Destul cu vorba! Treci la culcare! Deseară trebuie să fii în formă.

Protestez:

— Păi, am dormit destul!

— Mai stai oricum în pat până la cină. Trecem să te trezim c-un sfert de oră înainte. Haideţi, băieţi!

Tipii se ridică şi se-ndreaptă spre ieşirea dormitorului.

— Şefilor!

— Da?

Trei capete mă privesc mirate.

— De ce-om fi noi atât de idioţi?

Băieţii se uită semnificativ unii la alţii. Mexic se hotărăşte să deschidă gură:

— Păi, ştiu şi eu, mai sunt şi excepţii! Nu pot fi toţi cretini, nu?

— Dormi acolo! şi nu-ţi mai stoarce atât mintea! Tot nu-ţi foloseşte la nimic, completează Tom.

Steve rânjeşte. În afara orei exacte, n-a mai scos niciun cuvinţel. Steve, ce să-i faci!

— Bine, căraţi-vă! Adio!

— Adio! face şi Steve.

Surprinzător, nu? Uşa se-nchide-n spatele lor.

EH

Aeru serii este plăcut. Cald, cu o briză uşoară. În zona noastră-i întuneric. A noastră, adic-a loserilor. Gunoaiele societăţii. Nu ştiu ce dracu' se-ntâmplă, de la un timp am devenit cam pesimist. Nu-i vorba, cred, de câştigurile automatelor F. Toţi bănuţii îi joc, evident, acolo. Rezultatu? Nici măcar un W9. În schimb, L-uri din belşug. L vine de la loser. Ei, şi? La naiba cu starea asta!

Mergem destul de-ncet pe stradă. Am ocolit voit parcu alegând şoseaua care-l înconjoară. E frumos p-aici. Departe de forfota centrului luminat al careului, acolo unde loserii nu prea se-nghesuie să caşte gura la vitrinele pline de lucruri ameţitoare, acolo unde nouăj nouă de trecători dintr-o sută au în buzunar tichete W.

Aşadar, într-un fel, ne aflăm pe teren neutru. Centru pentru winneri, parcu pentru loseri. Şi şoselele, juma-juma. Carosabiiu pentru maşinile barosanilor, gonind nepăsătoare şi măturându-ne cu farurile puternice. Trotuaru pentru noi.

— Mai avem mult?

Vocea lu' Steve vine parcă dintr-o altă lume.

— Destul.

Mexic nu pare pus pe vorbă. Eu unu, nici atât. Nu-s deloc încântat de distracţia d-astă seară. Auzi, videotecă! Tipii şi-au aranjat ploile, fiectare cu femela lui. Eu, cu mine. N-au vrut nici în ruptu capului să mă lase singur. Cică mi s-a pregătit o surpriză. Cam ştiu eu ce fel de surpriză. Vreo nasoală-n călduri. Vreo proastă. Nicio sfârâială.

Mă hotăresc brusc:

— Danny?

— Mda?

Pare absent.

Răresc paşii, obligându-l să-ncetinească. Tom şi Steve nu observă, adânciţi în gândurile lor. Deşi, mă-ntreb, ce gânduri se pot naşte-n incintele lor vidate?

— Ce se mai aude cu proiectu Anti-L?

De din umeri posomorât.

— Nimic nou. O publicitate mai diminuată, dar ofertele se păstrează.

— Şi tu? Ce-ai de gând?

— Nu ştiu. Cred că o să aleg frigiderul. Varianta aialaltă e mult prea riscantă.

— Crezi?

— Ţi-am spus, nu ştiu! Bănuiesc, doar. Nu prea se-nghesuie băieţii. Şi-n frigider, oricum, nu te-ameninţă nimic.

Zâmbesc. Ştiu eu ce-nseamnă că nu te-ameninţă nimic. Eram cât pe ce s-o mierlesc, în siguranţă.

Episoadele neplăcute ale ultimei congelări îmi revin în minte.

— Ascultă…

Vocea lu’ Mexic mă readuce pe pământ. Sau la pământ?

— Ascult.

— Nu crezi că viaţa asta devine din ce în ce mai nenorocită?

Dau din umeri.

— N-a fost niciodată grozav de veselă.

— Da, dar lucrurile par să meargă din ce în ce mai prost.

— Nu-i chiar aşa. O grămadă de chestii s-au îmbunătăţit.

Face un gest de lehamite.

— Termină cu idioţeniile! Ai văzut şi singur ce-ai păţit azi.

Mă strâmb. Azi a fost o zi cu mult peste media de ghinion obişnuit. Şi unde mai pui că nici nu s-a terminat!

— Ştii, există zile când mă gândesc că viaţa noastră are ceva artificial în ea.

— Artificial? De bună seamă. O groază dee lucruri: haleala, vegetaţia…

— Nu mai vorbi tâmpenii! Tu chiar n-ai impresia că cineva se joacă cu noi? Că parcă suntem nişte jucării în mâna cuiva?

Mexic o cam luase razna.

— Tu vorbeşti tâmpenii! auzi, se joacă cineva cu noi! Cunoşti foarte bine problemele noastre. Suprapopulare, lipsa locurilor de muncă, situaţie internaţională cum nu se poate mai proastă… Sistemu FORTUNE a apărut pe nişte baze obiective.

— Oare?

Mă revolt.

— Cum adică, oare? Fugi în memoria azilului şi

scormoneşte-nregistrările istorice. O să vezi singur.

— Tu chiar n-ai impresia că suntem forţaţi să facem anumite lucruri? Obligaţi?

— Eşti nebun d-a binelea! Trăim într-o societate democratică, amice! dacă eşti norocos, eşti barosan. Dacă nu eşti, nu eşti. Dancet-încet, prin munca norocoşilor şi ghinioniştii au de câştiga.

— Şi norocul?

N-am înţeles.

— Cum adică, şi norocu? şi norocu, ce?

— Cine-l are?

E nebun d-a binelea.

— Cum cine, te-ai bolânzit? Norocoşii!

— Prostule.

Ce-o fi cu tipu'? E-ntors pe dos ca lumea. Continuă-ncruntat:

— De unde vine norocul?

— Ce-i cu tine, ai damblagit? Ce-i discuţia asta stupidă? Danny îi dă-nainte, înverşunat.

— Automatele F, nu-i aşa?

Un automat este la vreo sută de metri de noi.

— Vino-ncoa', tu, ăsta, înţeleptul! face, prinzându-mă de mână. O ia la goană spre automat, trecând printre Steve şi Tom ce se uită la noi cu uimire. Mă ţine strâns, trăgându-mă după el. Apoi se opreşte brusc, îmbrâncindu-mă spre automat, căruia, din viteză, îi trag un umăr sănătos. Nebunul

— Hai să-ţi arăt norocul! Norocul este aici! acum!

Dacă-s cuminte, probabil că-i trece repede.

Scoate un bănuţ din buzunar şi-l bagă-n fanta maşinii, trage apoi cu furie de manetă. Credeam c-o să rămână cu băţu-n mână. Se-aude un clinchet electronic melodios.

— Taci, nenorocito! zbiară Mexic, trăgând un şut automatului. Mă uit speriat în jur. Dacă ne vede vreun

poliţai, am încurcat-o! Noroc că suntem într-o zonă mai ferită. Nu ne ajung farurile maşinilor de pe şosea. Noroc? Cine-a vorbit aici de noroc?

Cartonaşu cade-n cutia transparentă. Mexic îl ia şi mi-l întinde fără să se uite la el. Nimic deosebit. Un L ca toate L-urile.

— W cât? se aude Tom în spatele nostru.

— Norocul este aici! acum! şuieră Danny.

Tac, uitându-mă-ncurcat la el.

— Ce s-a întâmplat? face Tom mirat.

— Prostule! şopteşte imperceptibil Danny, atât de-ncel, că aproape nu-l aud. Proştilor! Norocul nu creşte pe străzi! Norocul…

Mă uit la Tom. Tom se uită după Steve. Pare neatent.

— Norocul şi-l face omul!

Încerc să străpung întunericu spre faţa lu' Danny. Apoi întorc stânjenit privirea. Am avut impresia stupidă că amicu' meu plânge.

H

Luminile se văd de departe. Videoteca-i situată spre periferia parcului, pe una din aleile principale, dar undeva-n partea opusă zonei pe care-o frecventăm d-obicei. Şi lumea se vede de departe. O îmbulzeală sănătoasă, gen Oficiu. De fapt, cred că nici nu-i mare deosebire.

Ne-apropiem. Băieţii şi-au ascuţit privirile, căutându-şi femelele.

— Tipilor, ce se-aude cu surpriza mea? întreb într-o doară.

Tom îmi face semn să tac. Sunt ocupaţi. Danny şi-a revent din criză. Cel puţin aparent. Steve pare şi el schimbat. Mai calm. Mai impozant. Aproape că mă pufneşte râsul.

— Stai aici! Le căutăm pe fete şi venim să te luăm!

Da, da, puterea dragostei îl înalţă pe Steve! Sus de tot! Zâmbesc. Păcat de el, când o să cadă d-acolo! O să se lovească cam rău… Darasta-i viaţa.

S-au făcut nevăzuţi.

Mă trag puţin mai departe şi mă uit prin mulţime. Am recunoscut mereu că una din distracţiile mele preferate este să privesc lumea, mai ales în aglomerări. Mulţi, foarte mulţi tineri, atât bărbaţi, cât şi femei. Loseri. Oameni fâţâindu-se de colo-colo, aparent fără scop.

Lola trece la doi paşi de mine, ducând de braţ un fel de creier lipsă într-un ambalaj impozant de muşchi. M-a văzut, fără îndoială, dar nu vrea s-arate. Îşi ţine capu' cât mai mult pe spate şi buzele strânse. Lola. Nu-ncerc nici măcar dorinţa d-a-i trage o palmă. Mi-e totu' indiferent. Totu', în afara gurii care mă mai doare. Şi coastele. Şi stomacu. La dracu', cred că n-ar strica s-o şterg d-aici. Acum.

Da, da, băieţii nu-s pe fază, eu o şterg şi-i las cu buza umflată! Ce, numai eu s-o am?

Mă-ntorc, şi chiar când să fac primu' pas simt o mână lăsându-mi-se pe umăr.

— Încotro, puştiule?

Tresar. Bine, dar vocea asta… Mă răsucesc cu repeziciune pe călcâie. Jenny stă-n faţa mea, aşa cum o ştiu eu, blondă, cu surâsu ei puţin trist. Rămân trăsnit. Jenny. Clipesc des. Vraja nu se rupe!

— Bună seara!

Vocea. Şi ochii. Ochii ei uluitori. Nu ştiu cum… Omeneşti. Teribil de omeneşti.

— Nu zici nimic?

Nu pare mirată.

— Taci! Să nu irosim clipa!

Mă priveşte-ntrebătoare. O iau de mână şi-o trag după mine.

Ăsta-i momentu'? Momentu' de noroc după care alerg

de când am ieşit din frigider? Sau de când m-am născut? Respir greu. Norocu. Acum. Norocu. Aici.

Un automat F este aproape, în preajma videotecii. Ajungem imediat lângă el. E ocupat! Doi tineri îşi verifică şansele. Fac un gest de nerăbdare. Jenny, tot prin gesturi, încearcă să mă liniştească. Zâmbitoare.

— Jenny! şoptesc.

Îmi acoperă gura cu mâna, clătinând din cap. Norocu. Pe toţi zeii, norocu!

Tipii au plecat din faţa automatului. Nelăsând mâna lui Jenny, m-apropii. Norocu. Acum.

Bănuţu. Fanta prin care automatu-l înghite. Maneta. Caldă. Melodia electronică. Nesfârşită. Cutia transparentă goală. Apoi cartonaşu-n cutie.

Întind mâna. Îmi tremură. De ce? îl iau. Norocu. Aici. Îl răsucesc grăbit şi…

Închid o clipă ochii pentru a mă calma. L-u tipărit nu are nimic d-a face cu norocu. Nimic. Aproape că-mi vine să plâng. Arunc cartonaşu repede şi-mi plesnesc mâinile cu forţă. Lacrima mi se rostogoleşte pe obraz fără voia mea. Ce mai contează? Multe se-ntâmplă fără voia mea. Foarte multe.

Simt o strângere de mână. Întorc capu'. Jenny. Este aici, lângă mine. Privindu-mă ciudat. Norocu. Există oare aşa ceva? „Norocu nu creşte pe străzi…11 Crezi, Mexic? Norocu … Jenny? Atunci… automatele F?

Jenny s-apropie, ştergându-mi lacrimile. Instinct de infirmieră? Simt nevoia să-mpart pumni.

— Ce-ţi pasă? Tu nu eşti loser!

Zâmbeşte curios, strâmb, aşa cum ştie ea să zâmbească. Apoi, fără vorbe, mă de deoparte din faţa automatului şi, scoţând un bănuţ, îl acţionează. Melodia aproape că mă calcă pe nervi. Ce vrea să demonstreze? De fapt, la cine m-am referit? La Jenny sau la melodie? Este vreo diferenţă? vorbind din punctu meu de vedere, cred că

nu. Jenny-şi scoate cartonaşu şi mi-l întinde. L-u ei nu se deosebeşte cu nimic d-al meu.

LI înapoiez şi-l aruncă neglijentă la gunoi. Apoi îşi plimbă mâna pe obrazu meu.

— Tu… De ce-ai venit la mine? întreb prosteşte.

Mă simt îngrozitor. Parcă n-aş fi eu. Ce-i cu mine?

— Dacă n-ai fi fost loser nu m-ai fi căutat, nu-i aşa?

Surprinzător, Jenny zâmbeşte din nou, uitându-se la mine ciudat.

— Prostule!

Mi s-a părut mie, sau chiar am întrezărit mila-n privirea ei? Mila celui care ştie. Ştie, ce? Sunt chiar atât de zdruncinat că nu mă pot calma?

Femeia nu se mai uită la mine.

— La revedere, puştiule! face, dându-se un pas înapoi.

Pleacă şi ea? Nu se poate!

— Jenny! Jenny!

Se-ntoarce, aşteptând.

— Te-am aşteptat atât… Te-am visat şi te-am dorit de nenumărate ori… Am crezut… Am crezut c-am dibuit acum şi eu o bucăţică de noroc… N-a fost aşa… Tu nu-nsemni norocu pentru mine… Nu eşti norocu meu… oficial. Dar nu pleca acum! Rămâi cu mine! Cred că… te iubesc!

Zâmbeşte iar strâmb, numai cu buzele.

— Taci, puştiule! Nu folosi cuvinte mari. Minciuqi. Iubire. Aşa ceva nu există pentru loseri! şi cred că pentru nimeni!

Înghit greu nodu din gât.

— Chiar ţii la mine? Nici măcar nu ne cunoaştem.

E rându meu să zâmbesc.

— Ba ne cunoaştem. Atât cât este necesar. Acum.

Blonda râde puţin, dezvelindu-şi dinţii.

— Acum? Aşadar, avem şi un viitor? Suntem bogaţi, ce ne mai trebuie norocul imprimat pe cartonaşe?

M-apropii şi-ncerc s-o sărut. Se fereşte.

— Nu. E prea devreme! Ai şi uitat viitorul?

Ciudată, Jenny!

— Intrăm? face semn în spate, spre videotecă.

Mă strâmb.

— Chiar vrei? Nu-i mai bună o plimbare?

Clatină din cap.

— Nu. Hai să intrăm puţin, suntem prea… prea…

Nu-şi găseşte cuvintele. Insist.

— Prea?…

— Prea dezorientaţi. E bine?

— E bine. Orice spui tu, e bine.

— Hai atunci să intrăm! Te-aşteaptă prietenii tăi.

— Prietenii mei? Ce ştii tu despre ei?

— Ce sari aşa? Cum crezi că am ajuns aici?

— Nu cumva… Nu cumva tu eşti „surpriza11? îngăim eu năucit.

— Ba da. Eu. Sunt o bună prietenă a Tanyei.

— Tanya?

— Amica lui Danny-Mexic.

— Curios!

— Ce-i curios?

— Tipa, după câte ştiu, nu-i blondă. Cum de eşti tu prietenă c-o brunetă?

— Nebunule! râde ea.

— Aşadar, intrăm?

De din cap, vioaie. O iau de mână şi ne-ndreptăm spre îmbulzeala intrării. După câţiva paşi însă, Jennny se opreşte.

— Ştii, că tot veni vorba… Eu nu pot fi norocul tău. Nu pot fi norocul nimănui!

O privesc fără să-nţeleg. După o clipă îşi scutură brusc capu’.

— Iartă-mă, nu ştiu ce m-a apucat! Mergem?

Mergem. Dar ce dracu’ a vrut să spună? Dau, pe

furiş, din umeri. Şi simt iarăşi urmele dureroase ale bătăii d-azi.

19

Zgomotu aproape te-asurzeşte. Melodii stupide fără ritm, sau numai ritmuri demente. Efecte electronice halucinante, sunet practic pe volumu sălii, izvorând din vreun colţ aiurea, sau din tavan, sau chiar de sub masa noastră. Da, măsuţa unde stăm înghesuiţi opt inşi. Adică unde ar trebui să stea opt. Băieţi-s la aparate, pe ring, şi eu am rămas cu Jenny. Cam stingheri. M-am şi săturat de bâţâiala asta fără rost. Se pare că şi Jenny. Sorb liniştit din paharu din faţa mea. O poşircă, d-un bănuţ. Alcool, cică. Poate. Dar, oricum, oribil.

Mă uit la Jenny. Stă cuminte, în blugii ei cam ponosiţi şi puloveru roşu. O reminiscenţă de pe când era norocoasă. D-obicei, straiele loserilor sunt bleu-marin. Aş vrea s-o-ntreb o mulţime de lucruri, de când e loser, cum e când ai un serviciu, unde stă şi câte şi mai câte. Rămân însă moale, holbându-mă la tipii care se scutură-n călduri, în şuieratele astea artificiale, cu ochii maltrataţi de violentele jocuri de lumini, lasere şi holograme stroboscopice.

M-aplec la urechea lu' Jenny şi zbier:

— Vrei să mai dansăm?

De din cap. Nemulţumit, mă caut de pachetu de ţigări. O îmbii prin semne, vrei o ţigară? Bolboroseşte ceva, ce-ar putea-nsemna orice. Nu-nţeleg şi-i arăt urechea. S-apleacă spre mine şi ridică vocea.

— Am şi eu.

Îşi scoate un pachet asemănător, căutându-şi o ţigară. Îi ofer chibritu aprins. Nu refuză. Pufăie expert. Ştie şi să fumeze. Şi? adică ce mai ştie? Ce oare ne-a făcut să ne-ntâlnim? Norocu? N-a fost de partea mea. Şansa? Hazardu? l-acelaşi lucru. În fond, ce rost are filosofia asta? Jenny-i cu mine. Acum, aici, cum ar zice un automat F.

Trag din ţigară. Va accepta să rămână cu mine şi la noapte? în mod normal… Naiba ştie. Nu-i, în general, nimic normal în situaţia asta…

Mă uit în jur, golit de gânduri. Fum, gălăgie şi zgomot. O atmosferă cam violentă, după gustu meu. Instinctiv, duc mâna-n buzunar. Şişu-i acolo, la locului. Fac o grimasă. Ce siguranţă-mi poate oferi această jucărioară?

Deodată, zgomotele se-nteţesc, muzica devine ritmată, sau mai curând sacadată, obsedantă. O melodie apăsătoare, grea, repetată la infinit. Ştiu ce-nseamnă. Un nou program video. Se-ntorc băieţii şi fetele, înghesuindu-mă-n Jenny. N-aş zice că-mi displace.

Luminile se sting încet, unele după altele. Laserele pălesc. Pentru o fracţiune de secundă, ringu rămâne scufundat într-o beznă adâncă.

Holograma apare undeva, într-un colţ, ceţoasă. Vaporoasă. Neclară. Muzica a devenit dulce, lentă, blajină. Există, aşadar, şi astfel de muzică? întorc capul. Jenny priveşte c-o fixitate-ncordată viziunea. Tensionată. De ce? Ce-i cu Jenny? Sau, mai curând, cine-i Jenny?…

Miraju s-a conturat. O scenă de dragoste, obscură, învăluită-ntr-o lumină albastră. O mică feerie de sunet şi lumină-ntr-o culoare diferită de nuanţa bleu-loser.

Brusc, decoru se schimbă. Culorile devin aproape reale, c-o tentă pronunţată de roşu. Muzica s-accelerează pe negândite, ajungând iar la ritmurile demente de mai-nainte. Deodată-nţeleg ce se-ntâmplă. Un tip într-o cuşcă imaterială. Cineva-ncercând cu disperare să iasă din cuşca sa energetică, lovind cu furie-n pereţi invizibili, clătinându-şi capu’ şi trup-u, în dorinţa nebunească d-a fi liber. Liber. În ce sens trebuie luat acest cuvânt? Libertate. Libertatea şi norocu.

Ritmu devine mai sacadat, efectele-nvăluie holograma, omu’ acela se chinuie, bate cu pumnii, strigă, înjură, se consumă, dar nu poate ieşi d-acolo. Încep parcă

să-i simt urlete, sunt atras d-această viziune plăsmuită din nimic. O tensiune pune stăpânire pe mine, îmi vine să mă ridic şi să dansez în nebunia asta generală. Strâng din pumni. Arunc o privire rapidă. Steve şi Tom au dispărut, pierduţi probabil undeva, în îmbulzeala celor care sufocă ringu. Mexic a rămas însă lipit de scaun. Şi Tanya şi Jenny. Mai ales Jenny.

Nebunia asta tinde spre o culme. În cuşca sa roşie, tipu' cu barbă pare aproape un schizofrenic. Apar nişte obiecte curioase. Patru tuburi lungi, neliniştitoasre, ce-ncep să se rotească lent din cei patru pereţi ai cuştii. Ştiu. Am înţeles ce-s şmecheriile alea. Şi ştiu ce va urma. Clipeşc des din ochi. Lumina a devenit obositoare. Patru tuburi. Patru lasere. Fascicolele ţâşnesc p-un pasaj sincopat extrem de sofisticat. Simt crisparea tipului şi durerea ce-l sfâşie. Îi văd trupu-ncordat, găurit, sfârtecat de energiile dense ale laserelor. Mintea parcă mi s-a blocat. Aud şi strigătu său d-agonie, văd sângele izvorând în şuvoaie din pieptu' şi spatele său, corpu lăsându-se moale, tăiat practic în două… Secvenţe crude, parcă la relanti, dintr-o moarte feroce. De ce să moară? Respir parcă o atmosferă vie, simţurile-mi sunt complet asaltate de violenţa asta materială. Văd durere. Aud agonii. Miros sânge. Pipăi şi simt gustu neputinţei. De ce? De ce?

Totu-ncetează brusc, pe toate planurile. Întuneric. Şi linişte. Câteva secunde, tăcerea pare asurzitoare. Închid ochii şi mi-i apăs cu degetele. Simt apa curgându-mi de pe frunte. Nici măcar nu-s surprins. Apoi muzica reizbucneşte, parcă mai domolită-n zvâcnetele ei neomeneşti. Invitaţia la dans de rigoare. Trag aer în piept. Un aer înecăcios, bolnav. Alături, pe măsuţă, ţigara s-a consumat singură.

Ce spectacol înfiorător! Violenţă. Scene de coşmar. Înghit un nod. Nu pot scăpa de impresia stupidă că holograma a fost de fapt aievea, că un om a fost ucis în

realitate sub privirile impasibile a sute de semeni d-ai săi, numai pentru distracţia lor. O prostie, fără-ndoială. Bine, dar atunci mirosu'? Mirosu' de sânge volatilizat de armele necruţătoare? Nu ştiu. O tâmpenie d-a mea, probabil.

M-aplec spre Jenny, care continuă să privească fix spre punctu unde s-a desfăşurat viziunea. Îi şoptesc fără vlagă:

— Hai s-o-ntindem d-aici, vrei?

Curios, m-a-nţeles. O privesc o clipă cu atenţie. În jocurile de lumini colorate, lacrimile sale aruncă reflexe curioase. Aşadar, a plâns?

O iau de mână şi-o strâng lângă mine. Nu se-mpotriveşte. Mă uit în jur. Observ pe neaşteptate, la colţurile acestei săli mari, nişte aparate ciudate. Un fel de ozonatoare care reîmprospătează aeru. Şi simt parcă, iar, mirosu' de sânge. O prostie, deci. Iată d-unde venea mirosu'.

Ieşim. Eu şi Jenny. Afară, atmosfera nopţii ne-nvăluie. E frumos. Respir adânc. Cerul, stelele. Şi totuşi, nu mă pot descotorosi de ideea absurdă că de fapt ozonatoarele n-aveau menirea d-a răspândi discret mirosu' greu de sânge şi carne măcelărită, ci d-a-l absorbi…

20

— Îngrozitor. Absolut îngrozitor…

Jenny pare-ntr-adevăr şocată. Încerc s-o liniştesc.

— Lasă, n-a fost decât un spectacol. Un…

Îmi caut cuvintele. Şi nu prea le găsesc.

— O… iluzie. N-a fost nimic real.

— Crezi?

Întoarce capu' spre mine. Îi văd lacrimile strălucindu-i pe obraz. O trag uşor de braţ şi ne oprim în mijlocu aleii prost luminate.

— Bineînţeles. Ce-ţi trece prin cap?

Îi şterg lacrimile cu mâna. Nu se clinteşte.

— Am avut la un moment dat impresia că un om a

fost într-adevăr ucis sub ochii noştri, că totul a fost aievea şi noi dansam şi ne bucuram, cuprinşi de-un extaz inexplicabil, dement, un fel de fanatism colectiv…

Respiră-ntretăiat. Ce-i drept, nici eu nu-s mai în apele mele. Senzaţia asta stupidă de realitate am simţit-o pe propria piele. O prostie, fără-ndoială. Şi nu-i loc aici pentru nişte discuţii de genu' ăsta. Jenny trebuie calmată.

— Ei, cum să fie adevărat? O simplă hologramă!

Jenny încă se mai smiorcăie.

— Ştiu, sunt o proastă! Ai dreptate!

Pleacă de lângă mine, p-aleea murdară. N-am apucat nici măcar s-o sărut. Demarez resemnat şi-o ajung din câţiva paşi.

Înaintăm o bucată de vreme tăcuţi. Fiecare cu gândurile lui. În ceea ce mă priveşte, n-am prea multe. Sunt obosit, o oboseală mai mult mentală. Scârbit de toţi şi de toate. Şi Jenny, care se află aproape de mine, îi pot simţi răsuflarea caldă…

— Jenny?

Întoarce capu', tresărind. A şi uitat de prezenţa mea?

— Da?

— Am obosit. Nu vrei să ne odihnim puţin?

— Unde? Nu sunt bănci.

Arunc o privire cercetătoare. Cunosc bine locurile p-aici. Sunt câteva culcuşuri bunicele.

— Nu pe bancă. Pe iarbă.

Jenny se uită la mine-ntrebătoare. Parc-am impresia c-a zâmbit puţin. Sau poate numa mi s-a părut?

— Pe iarbă?

Pare nehotărâtă.

— Puştiule, nu renunţi niciodată?

Nu-nţeleg.

— La ce?

Se datină de p-un picior p-ălalt. La ce să renunţ? La scopuri, aşa în general? La ea?

— La tine, Jenny?

Zâmbeşte. Vrea să se depărteze. O prind brusc de mână.

— Ce-i puştiule?

Încerc să-i găsesc privirea.

— Uite ce-i, Jenny, în primu' rând nu mă cheamă „puştiulett. Am un nume, un nume nu prea formidabil, recunosc, chiar comun, dă-i numele meu. Şi ţin la el. Şi tu-l ştii. În al doilea rând, nu te-nţeleg. Ce vrei de la mine? Ştiai cu cine te-ntâlneşti şi-ai acceptat. De ce?

Continuă să nu mă privească.

— Nu te ştiam aşa băţos, puştiule!

Şi-ncepe să râdă. Un râs curios, discret. Sunt chiar aşa damuzant? în prostia sau idioţenia mea? La dracu'!

— Jenny, te-am visat atât… Nu ştiu, d-acolo, de la Centru de criogenie, nu te-am putut uita. Erai…

— Cum? intervine brusc.

Pare-ncordată. Ce se-ntâmplă? Am senzaţia nelămurită că sunt un străin, aici, acum, în propria mea viaţă. Parc-aş fi erou unui spectacol, fără ca eu să ştiu ce va trebui să fac. Impresia stupidă că cineva vrea şi poate să-mi comande existenţa asta amărâtă.

— Erai umană… Cea mai umană femeie din câte-am cunoscut…

A lăsat privirea-n jos. Continui:

— Am avut atunci impresia că ţii la mine. Cred că m-am înşelat, îmi pare rău…

— Puştiule…

— Ştiu, Jenny. Sunt un loser. Tu faci parte din altă lume. Te numeri printre cei norocoşi. Nu eşti d-a noastră. Nu eşti făcută pentru noi. Eşti, aşa, un accident. Da, doar un accident. Va trece. Vei ajunge apoi iar la tine acasă, vei scăpa d-azilu de femei isterice, de cantina puţind a varză sintetică, de plimbările fără sfârşit prin parcu ăsta mizerabil, în compania a tot felul de loseri nenorociţi care

nu renunţă niciodată la scopurile lor şi…

— Taci, puştiule!

Vocea lu’ Jenny mă intimidează. Fără multă mirare, îmi dau seama că mâna ei se află încă-n mâna mea, chiar căutându-mă.

— Nu mai vorbi prostii! N-ai înţeles nimic… Eu sunt din lumea ta. Un accident au fost cele câteva tichete W5 pe care le-am avut cândva. De mult. Dar nu asta-i important. Important este cu totul altceva…

Se opreşte o clipă, privindu-mă drept în ochi. Încerc să-i citesc sentimentele. Greu. Încordare, în orice caz. Oricum, nişte ochi tulburi.

— Ştii, împărţirea asta-n două lumi… Lumea L şi lumea W…

Făcută de noroc… Greşeşti. Greşeşti imens. Şi tu, şi aproape toţi ceilalţi…

Face pauze mari între cuvinte. De ce? Ce-o tulbură atât? şi, de fapt, ce vrea? Cine-i ea, Jenny? îmi vine să urlu, dar tac, aproape subjugat.

— Norocul…

Vocea i s-a transformat într-o şoaptă. Îi răspund la fel de-ncel.

— Jenny, cred că-s locuri unde norocu1 nu ajunge. Aici, de exemplu. Acum. Suntem noi doi. Singuri… Nu-i suficient? Să-i lăsăm dracului…

— Norocul, mă-ntrerupe, dându-mi impresia că de fapt nici nu m-a ascultat. Norocul acesta intangibil care…

— Salut stupizilor! bubuie o voce în dreapta mea, foarte aproape.

Jenny tresare-ngrozită. Îi dau drumu1 fulgerător şi-mi reped mâna-n buzunar, scoţând şişu şi acţionându-i lama. Senzorii răspund prompt, tăişu1 scoţând sunetu caracteristic. Fac un gest d-apărare, tăind aeru1. Dar nu pot scăpa d-imaginea chipului lu’ Jenny, practic, terorizat. În aceeaşi fracţiune de secundă mă-ntorc.

Mexic râde neglijent, clătinându-se-ntr-un stil ciudat.

— Ia te uită, idiotu’ face pe duru! şi eu care credeam că l-au înţepenit prietenii lui de dimineaţă, ăi îmbrăcaţi în alb…

Răsuflu uşurat. Strâng cuţitu1 şi-l bag la locului.

— Ce-i cu tine, amărâtule? şi unde-i Tanya?

De din umeri. Arunc o privire rapid spre Jenny. Pare încă şocată. S-a speriat al dracului de tare.

— Tanya? Ce-ţi pasă?

Îi sclipesc ciudat ochii.

— Ce-i cu tine, Danny?

— Cu mine? Nimic. Am băut. Am băut al naibii de mult.

La dracu’ mult. Câţi bănuţi să fi avut de s-a putut ameţi?

— Ştii, vreau să-ţi spun o vorbă.

Începe să mă calce pe nervi.

— Acum? Nu vezi că-s ocupat? Du-te şi caut-o pe Tanya.

— Acum, mormăie-nfundat. Mi-am dibuit norocul vieţii. Mă duc să-l culeg. Din pom.

Râde grohăind. Ce dracu’, nu-i niciun om întreg ia minte-n parcu5 ăsta?

— Bine, bine…

— Nu-i bine! sughiţe Mexic. Da’ pentru tine n-are nicio importanţă. Sau n-are încă nicio importanţă.

— OK. La revedere…

— Adio! face agitându-şi mâna-n direcţia în Jenny, fără ca aceasta să schiţeze vreun gest.

De să plece, când se răsuceşte pe jumătate spre mine.

— A, să nu uit! Tipul din videotecă, ăla din hologramа ucigaşă, eu eram…

Se-ntoarce pe călcâie şi pleacă legănându-se. Alt tâmpit! M-apropii din nou de Jenny.

— Te-ai cam speriat, aşa-i?

Nu răspunde.

— Ei, la naiba, era doar Mexic! Cam turtit, ce-i drept. Dar tot el. Şi, la naiba cu toţi amicii aiuriţi din lume. Ce te-a-ngrozit aşa.

Pleacă privirea. Simt enervarea urcând în mine. Oricum, seara asta s-a dus dracului… îmi vine să scuip, dar mă abţin. O zi ghinionistă, a dracului de ghinionistă! O zi care-ncepe prost nu se poate termina decât, evident, tot prost. Zi de loser.

— Mergem acasă? o-ntreb pe Jenny.

Surprinzător, Jenny clatină din cap.

— Acasă? Ce, noi avem casă?

O privesc fără să-nţeleg ce vrea de fapt. Se apropie de mine, îmi cuprinde gâtu' cu braţele şi mă sărută-ndelung. Apoi se desface din îmbrăţişare, şoptindu-mi:

— Parcă spuneai că nu renunţi niciodată. Te rog, nu renunţa acum. Te rog!

Închid ochii şi trag aer în piept. Apoi e rându meu s-o sărut.

3

Sunt un săritor în gol. M-arunc în puţu fără fund şi cad, cad mereu, printr-o senzaţie uluitoare de plutire. Cad plutind. În jurul meu nu mai există nicio dimensiune, sunt undeva, p-alte planuri, în alte existenţe. N-a mai rămas nimic în afara senzaţiilor… învălmăşagu de trăiri…

…Este poate singuru' lucru frumos ce ne-a rămas în această lume împuţită… Ce ne este permis, aici şi acum.

— Puştiule?

Vocea se aude timidă, în dreapta mea. Trebuia să-mi dau seama, d-altfel. Că Jenny n-a adormit. După respiraţie.

— Da?

Vorbele risipesc vraja. Am revenit pe pământ. Ce-i aia, singuru' lucru frumos permis? îmi trec nişte prostii prin cap, prima mână!

— Dormi?

Zâmbesc. Cele mai stupide replici ies din gura iubitei mele. Necazu ăl mare e că uneori mi se-nvârt rotiţele prea repede, atât de repede că nu mă pot opri acolo unde trebuie.

— Da.

Se aude un râs discret. Mă răsucesc spre Jenny, pe care-o ştiu caldă, lipită de mine. Mă-mbrăţişează mai strâns.

— Hai, spune-mi ceva!

— Ce să-ţi spun? Eşti o fetiţă mică şi frumoasă.

Vechile bărbi trase muierilor. Necesare, al dracului de necesare! La naiba, ce-s aşa de rău? Mai devreme eram un săritor în gol şi acum… Săritor în gol?! mai degrabă…

— Nu-s frumoasă! pufneşte.

— Ba da, pentru mine eşti. Şi te plac grozav.

— Pe câte-ai mai vrăjit aşa?

Mă-ncrunt. N-ar fi trebuit să zică chestia asta. Deschid gura şi răspund necontrolat:

— Da’ tu, de câte ori ai mai auzit-o?

Se retrage brusc de lângă mine, îndepărtându-se. Am făcut o gafă cât mine de mare.

— Jenny, iartă-mă, nu ştiu ce-i cu mine, de la o vreme sunt cam nervos! Te rog mult, iartă-mă, am zis o tâmpenie fără s-o gândesc! Gura asta mare a mea!

O iau în braţe şi-o sărut. Nu se-mpotriveşte.

— Vezi, cum scot şi eu o vorbă, o dau în perete. Mai bine povesteşte-mi tu ceva.

— Ai, pe undeva, dreptate. Suntem cu toţii cam încordaţi. Noi, ăştia, ghinioniştii…

— Cât timp ai fost norocoasă?

— Doar vreo şase-şapte luni.

— Doar? Mi se pare mult.

— Câţi ani ai tu, puştiule?

Mi-a plăcut cum a zis „puştiule”. Astfel. Astfel decât

d-obicei. Îi răspund:

— Două şase. Tu?

Ciudat, nici nu ştiu câţi ani are. Dar, la urma urmei, ce contează?

— Douăş'cinci. Sunt bătrână, aşa-i?

Aşadar nu m-am înşelat. Cam la atât o apreciasem când mă trezisem din hibernare.

— Lasă prostiile! Cum e când eşti norocos?

S-a-ntristat cumva, sau mi se pare mie?

— E… frumos…

Plânge. Plânge d-a binelea. Ce se poate face c-o femeie care plânge?

— Lasă, Jenny, lasă! Cândva, vom fi şi noi norocoşi, norocoşi cu-adevărat. Ani de zile. Zeci d-ani. Sau poate tot restu' vieţii…

— Naivule!

A şuierat cuvântu' cu asprime, cu obidă. Continuă, îndârjită:

— Norocoşi ani de zile?! Zeci de ani?! Pe ce lume trăieşti?! şi vor fi norocoşi până la adânci bătrâneţi… Mai ţii minte poveştile de la căminul L, careul mai ştiu eu cât?! Poveştile alea înregistrate video la care căscam ochii mari? Le mai crezi? încă le mai crezi?!?

Ce-i cu Jenny? Trece aşa d-uşor de la lacrimi la furie…

— Bine, dar ce-i rău să speri că-ntr-o zi…

— Şi Fred? L-ai uitat pe Fred?

Fred. Ce amestec poate avea bătrânelu ăla în spusele lu' Jenny? jo-nţeleg din ce în ce mai puţin.

— Fred?

— Da, Fred. Cel care a murit aşa cum mor toţi loserii.

— Fred şi-a avut, de bună seamă, partea lui de noroc în viaţă.

— Crezi?

Fred. La dracu', de ce trebuie să ne enervăm în

prima noastră noapte de dragoste?

— Da, desigur. Norocu …

— Prostule…

N-o ştiam pe Jenny aşa de dură. Întorc capu’ şi-o privesc. Îi disting greu trăsăturile-ncordate.

— Se spune că norocul nu creşte pe străzi.

Tresar. Mai auzisem eu chestia asta nu mai departe d-astă-seară. De la Danny-Mexic. Acum aproape că-mi ies din fire.

— Se spune?! şi cine, mă rog, spune? Hai, dă-i drumu’, dacă tot eşti atât de pornită!

Jenny se foieşte lângă mine.

— Am citit o carte în care…

Sar în sus, întrerupând-o.

— Carte? D-unde ai avut tu bani să cumperi cărţi?

— Ei, ai uitat c-am avut scurta mea perioadă de noroc? Am avut şi bani.

La dracu’, bani! Cărţile sunt rarităţi scumpe. Nu se mai fabrică de vreo cincizeci de ani, de la apariţia videotextelor. Şi sunt gata să jur că n-a avut ea bani d-aruncat p-o carte.

— Foarte bine, ai citit cărţi. Şi ce scria, mă rog, în cărţi?

— Ai putea lăsa deoparte tonul ăsta superior!

Jenny e tare supărată. Bah, îi trece ei repede.

— Iartă-mă, sunt doar foarte surprins. Dar, hai, nu mă mai fierbe atât, ce scria-n carte?

Tace. Într-un târziu, se hotărăşte să-mi răspundă:

— Norocul… Norocul nu există. Norocul şi-l face omul…

Pufnesc în râs, fără să mă pot controla. Şi, ia urma urmei, nu-s eu ăl care trebuie să se controleze.

— Prostuţo… Mă faci să râd!

Jenny, în schimb, n-are chef de glume. Pare chiar furioasă.

— Ba nu-s proastă deloc! Proşti sunt alţii, care nu pricep. Ridic din umeri, încă bine dispus.

— Ce să pricep? Cine ştie ce scria p-acolo şi ce-ai înţeles tu… Jenny tace. S-a depărtat de mine. Mă răsucesc spre ea, luând-o în braţe. Se apără, împingându-mă.

— Jenny, asta e prima noastră noapte adevărată. De ce să irosim timpul pe certuri şi discuţii fără rost?

Oftează.

— Nu-s fără rost, puştiule! Nu-s fără rost!

Mă ridic într-un cot şi-o privesc. Se uită-n ochii mei, fixându-mă cu intensitate. Şi iar îmi fulgeră-n minte ideea aceea dementă, întrebarea aceea absurdă: cine-i Jenny?

— Bine. Explică-mi!

Sunt surprins până şi de vocea mea. Probabil că-s foarte obosit.

— Vezi tu, e o problemă la care m-am gândit de multe ori. Am întors-o pe toate feţele…

— Te ascult.

— Am plecat de la ideea că nimeni nu se atinge de norocoşi. Corect?

— Foarte corect.

— Posesorul unui tichet, să spunem W1, este-un personaj important. Niciun poliţist nu s-ar atinge de el.

— Perfect adevărat.

Îmi place Jenny când explică ceva. Se lasă furată d-o idee şi-o urmăreşte cu atenţie, uitând ce-i în jurul ei.

— Bun. Dar dacă, să spunem, ai obţine tichetul W1 pe cale nelegală?

— Cale nelegală?!

Nu sună bine. Oare ce-o fi-n capu’ fetei ăsteia?

— Ei, nelegală e un fel de a spune…

Tace. Tac şi eu. Sunt curios să ştiu ce i-a copt mintea ei blondă.

N-am mai întâlnit pân-acum o femeie atât de deosebită. Şi, dacă mă gândesc bine, niciun bărbat.

— Ar fi mai multe posibilităţi. De pildă, să furi tichetul unui norocos.

Deschid gura, dar Jenny nu mă lasă să spun nimic, continuând:

— Da, ştiu foarte bine ce vrei să spui, că fiecare tichet înregistrează automat amprentele stăpânului, putând fi foarte uşor detectat în caz de furt. Dar eu ţi-am spus numai o idee.

Rânjesc.

— Mai ai şi altele?

— Da, mai am şi altele. Una foarte sigură şi perfect aplicabilă.

Casc plictisit.

— Las-o pe mâine, acum sunt obosit! Hai să dormim, vrei?

E rându ei să se ridice-ntr-o rână, uitându-se la mine. Apoi vine peste mine, punându-mi mâinile pe obraji.

— Tu chiar nu-ţi doreşti să scapi de mizeria asta, de cloaca asta? Să fii şi tu om, nu unul foarte important, dar oricum, un om şi nu bătaia de joc a tuturor?

Dau din umeri.

— Ei, nu exagera! Nu-i nicio ruşine să fii loser. N-ai noroc, n-ai noroc. Lucrurile se vor îndrepta poate, treptat şi cândva voi deveni şi eu norocos.

— Când?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Mâine, poimâine, peste un an sau zece, ce contează?

— Şi nu vrei să fii acum? acum, aici, cum ar zice un automat

F?

— Chiar aşa? Nu se poate!

Privirea lu’ Jenny aproape că fulgeră.

— Ba se poate!

Răsuflu enervat. Aşa n-o mai scoatem la cale!

— Cum?

— Simplu. Spărgând un automat.

Îngheţ. Să sparg un automat?! Jenny e nebună! Nebună de legat… Pentru chestia asta se poateneasa două d-ani. Pe puţin.

Jenny mă fixează cu atenţie.

— Puştiule!

Vocea ei caldă. Ciudată.

— N-ai înţeles nimic. Şi totuşi, ideea nu e rea.

Nu mă pot abţine.

— Nebuno! D-unde-ţi vin ideile astea tâmpite? Ştii cât se poate lua pentru o treabă ca asta? Ai idee ce-nseamnă închisoarea?

Tace. Nu pare afectată d-izbucnirea mea. Mai curând absentă. Tac şi eu. Ce rost are prostia asta imensă?

— Puştiule, fii atent! dacă reuşeşti să-l spargi înainte ca poliţia să sosească, dai peste tichetele câştigătoare. Şi poţi să fii sigur că niciun poliţist nu o să se atingă de posesorul unui W2, de exemplu.

D-uimire-ncep să mă scarpin în cap. Ideea pare bună. Jenny are dreptate. Ce chestie! Să forţezi un automat F rapid, şi până vine poliţia să ai un tichet câştigător în buzunar. Un W mare, doi sau unu! Garanţia imunităţii. Pe zei, ce idee uluitoare!

— Jenny, eşti formidabilă!

Surâde-ncântată. Extraordinar! Ar putea merge. Va merge, fără-ndoială. Deşi… Treaba-i foarte riscantă.

— Ascultă, Jenny, de când ai tu-n cap gândurile-astea?

— De câtva timp. De ce?

— N-ai încercat niciodată?

De din umeri.

— Nu. Nu-i o treabă pentru femei. E destul de periculos. Dar, cu puţin noroc…

Se-ntâmplă ceva cu mine. Am impresia că nu-i totu-n regulă. Şi nu-mi dau seama ce scârţâie. Brusc, realizez.

Cum adică, îţi trebuie puţin noroc?!

— De unde noroc, Jenny?

Surâde dispreţuitoare. Sau cel puţin aşa mi se pare mie în întuneric.

— Da, ştiu ce vrei să spui. Dar nu-i acelaşi lucru cu obţinerea unui tichet câştigător. Norocul e mult mai scăzut. În fond, toată chestia este să forţezi uşa din spate, pe unde se introduc tuburile speciale.

Ştie multe, Jenny. Ştie cum se reîncarcă automatele, ştie că biletele-s păstrate în tuburi speciale, vidate, pentru a nu afecta calitatea cernelii, care se degradează în aer, făcând tichetu inutilizabil după limita sa legală, precum şi calitatea cartonului care păstrează amprentele primei atingeri. Cam prea multe… D-unde?

Mă-ncrunt. Gândurile-mi zboară-n toate direcţiile. După chestia asta… încerc să mă calmez, respirând adânc. Jenny vine peste mine, sărutându-mă-ndelung. O iau în braţe. O îmbrăţişare strânsă. Apoi îmi şopteşte la ureche:

— Ai vrea să încercăm, iubitule?

O-ndepărtez cu blândeţe şi-i privesc faţa. Are ochii umezi, parcă trişti. Mă priveşte în felu’ ei ciudat, cumva strâmb. Am tot timpul senzaţia că-mi ascunde ceva şi se simte cumva vinovată pentru ace! ceva. Sau şi mai simplu, parcă puţin ruşinată de ce-mi spune.

— Vrei?

Încordare. Şi poate lucirea unei speranţe. O luminiţă care apare, undeva, la orizontu negru. Firavă. Foarte firavă. O putem oare atinge?

22

Zorile mijesc. O nouă zi. Mohorâtă. O zi ca oricare alta. Merg pe străzile încă pustii, cu gându aiurea. De fapt, sunt cam obosit. După o primă noapte petrecută cu Jenny. A fost… frumos. Şi sper că va mai fi.

Jenny-i o fiinţă curioasă. O femeie ciudată. Ideea ei că poţi forţa norocu spărgând un automat e foarte ispititoare.

Deşi… Nu-s perfect convins că voi încerca. Mai săpăm.

Azilu apare şi el, în sfârşit. Mă cam dor picioarele. E normal, după ziua aia de ieri, încărcată d-atâtea emoţii şi cafteli. Parc-aş fi tras un tichet pe care scria luaţi-l şi aranjaţi-l!”. Nu pot spune că nu m-au aranjat.

La dracu’, simt aşa o sleire, o oboseală până-n străfundu creierului. Cât dracu’ s-o fi făcut ceasu? Trebuie să fie, după câte-mi pot da seama, aproape ora mesei.

Intru pe poartă. Da, tipii s-au sculat şi mişună de colo-colo. Mă uit la ceasu d-afară, cinci patruj’cinci. E cam devreme. Ajuns pe culoar, mai că dau nas în nas cu Tom. Nu pot să nu-i observ figura obosită, teribil de trasă.

— Salut, Tom! Nu prea eşti în formă azi, ai?

— Noroc!

Mă priveşte trist, într-un fel ciudat. C-o fixitate neobişnuită a privirilor. Scormonitor.

— Ai aflat?

Fac o grimasă. Ce se poate afla la ora şase dimineaţa?

— Ce?

— Mexic s-a curăţat.

— Poftim?!

— Mexic. A murit.

Un salon alb de spital. Jenny intră mohorâtă, tristă. Acum ştiu. Cu aceeaşi privire c-a lu’ Tom. „Fred a murit azi-noapte”. Cu atât de puţin se poate exprima atât de mult?… „Mexic s-a curăţat.’1 Aşa de repede se pune capăt unei vieţi de om? Aşa de uşor?! Nu se poate. Nu se poate! Sunt şi lucruri care…

Gândurile-mi zboară aiurea, ciocnindu-se, înnodându-se, încâlcindu-se.

— Pe zei… De ce? Cum?

Simt nevoia să stau jos. Tom se uită la mine absent.

— A dat o maşină peste el. După ce ai plecat tu din videotecă, s-a cărat şi el. Fără Tanya. Apoi…

— M-am întâlnit cu el.

Ce voce spartă am… şi ochii, umezi. Încerc să fac un efort. Bărbaţii nu trebuie să plângă. Da’ loserii sunt oare şi ei bărbaţi?

— Ne-a tras o sperietură bună, mie şi lu’ Jenny. Părea, nu ştiu cum, ameţit. A băut mult?

De din umeri, îngândurat.

— Mult… Două-trei pahare. Te poţi îmbăta din atât?

Aşadar, încă unu. Încă un loser. De data asta, tânăr. Mă cutremur. Strâng pumnii, simt unghiile intrându-mi în carne, dar nu-mi pasă. Danny a murit. De ce? îmi vine să urlu, să strig.

Stau însă golit de gânduri, incapabil să raţionez, undeva, pe culoaru unui azil infect şi oamenii trec pe lângă mine ca şi cum n-aş exista. Şi-n fond, ce valoare are viaţa unui loser? Surâd numai cu buzele. Preţ? Cinci bănuţi şi câteva ţigări…

Departe, teribil de departe, văd şi faţa umflată de plâns, ochii roşii ai lu’ Steve.

23

— Nu ştiu ce să-ţi spun… Părerea mea e să te abţii.

Tom aruncă vorbele greu, parcă în silă. Nu sunt eu de vină, ştiu, ziua a trecut încet, teribil de încet pentru ei. Eu am avut cumva noroc, am fost atât de obosit c-am dormit, până acum vreo oră, două. Noroc? Mai bine lipsă d-aşa noroc. Coşmaruri. Fred, Danny. Toţi morţii. Apropo, cine urmează la rând?

La toţi dracii! Am un talent s-o iau razna… Mai ales acum, la cină. După ce mâncarea este aşa cum este, mă mai şi gândesc la tâmpenii! Respir adânc. Nodu din gât parcă s-a mai micşorat.

Tom pare foarte preocupat de mizeria din farfuria lui. Steve, la fel. Instinctiv, mă uit şi-n stânga. Locului Danny-i gol. Încă-i gol, mă corectez. Îmi vine să vărs. O nouă complicaţie pentru calculator. A murit cineva, trebuie

repede repartizat altcineva. Golurile trebuie umplute. La mese şi la paturi. Dar pe cele din noi, cine le umple?

— Ideea este, cum să spun… riscantă. Şi profund ilegală. Nu-mi place.

Vocea lu’ Tom îmi distrage făgaşu negru al gândurilor.

— Riscantă?

Continuă să-nvârtă furculiţa-n chestia aia din farfuria lui.

— Mda, cum să-ţi explic… în primul rând e uluitor de simplă.

Dau din umeri.

— Ăsta nu-i un păcat. Dimpotrivă. Marile idei sunt simple.

Surâde trist.

— Poate. Apoi, i-o chestie de noroc. Reuşeşti dacă ai noroc.

Mă foiesc.

— Ţi-am mai explicat o dată că raţia de noroc e foarte mică, având în vedere posibilitatea obţinerii unui W2 sau chiar W1.

Nu pare mulţumit.

— Niciunul dintre noi nu este expert în problemă. Mă îndoiesc că nu s-a mai gândit nimeni până acum la chestia asta. Pe urmă, chiar crezi că o să spargi aşa d-uşor un automat?

— Uşor, nu. Dar voi reuşi, sunt sigur. Trebuie să pot.

Arăt spre locu din stânga mea. Danny fusese un tip ciudat într-un anume sens, prietenu’ meu. Voia cu ardoare să nu mai fie loser, aproape că voia să intre-n armată. Ce ironie! Spera să scape dintr-un conflict armat şi-a sfârşit sub roţile unei maşini, conduse neglijent de cine ştie ce amantă beată a vreunui barosan…

Danny-Mexic nu mai este. Îmi vine greu să-i explic lu’ Tom sau lu’ Steve că nu pot suporta să văd p-altcineva-n

locu lu’ Mexic. C-astă seară trebuie să-mi hotărăsc, eu însumi, propria-mi viaţă. Eu? „Norocu nu breşte pe străzi… Norocu şi-l face omu7 Da’ ce creşte pe străzi, Danny?

— Şi, în sfârşit, ultima observaţie. Ceea ce faci tu înseamnă o ilegalitate. Calci legea. Şi nu-i bine! Este, cred, cel mai grav lucru.

Mă strâmb.

— La naiba, mare scofală! Parc-atunci când te culci în parc c-o femeie ce faci?

Clatină din cap.

— Nu confunda nişte chestii! Una-i să petreci o noapte sub cerul liber c-o amărâtă de condiţia ta şi alta-i să te întinzi la privilegiile ălor mari. Cu asta nu te joci!

— Privilegii? Ce privilegii? în principiu pot face tot ceea ce face şi-un WOX

De din mână a lehamite.

— Bineînţeles că poţi. Oricine poate. Suntem doar într-o societate liberă şi democratică. Dar de unde iei banii? Hai, spune-mi!

Nu-l ştiam aşa pe Tom. Îl credeam mai superficial, interesat numai de creaţiile lui demente. Mă înşelasem. Dar ce importanţă mai avea acum lucru acesta?

— Totuşi, ideea-i îndrăzneaţă. Şi, nu uita, norocu surâde numai celor optimişti.

Se strâmbă. De la o parte farfuria.

— Las-o baltă, bătrâne! Las-o baltă! Pentru binele tău…

Se uită fix la mine, parcă reproşându-mi ceva. Ştiu la ce se referă. Mai întâi Mexic, apoi eu… Prea repede. Prea repede dispar şi eu. Căci sunt conştient că, orice s-ar întâmpla, eu voi dispărea pentru ei. Chiar aşa? De fapt, cine ştie? Răspund aproape şoptit:

— Nu mai pot amâna…

Sunt pregătit. Am făcut rost d-o rangă micuţă de

metal de la unu din paturile azilului, am şişu cu lama destul de rezistentă…

— Renunţă. Te rog, renunţă!

Tresar şi-l privesc cu mirare pe Steve. Pân-acum n-a scos niciun cuvinţel şi-l credeam dus departe, la creaţa lui. Mă priveşte trist. Clatin din cap.

— Nu pot, Steve! Nu pot!

Încuviinţează tăcut, dar posomorât.

— Bănuiam. Ştii, în oficiul trei o să găseşti nişte scule: o daltă, un cleşte cu fălci mari şi alte chestii. Sunt ale unui tehnician de instalaţii sanitare. Le-am observat acum câteva zile. Cred că poţi pătrunde acolo fără dificultăţi.

Sunt surprins. Steve şi Tom sunt alături de mine. Şi eu care-i părăsesc*… Mă-ncearcă un sentiment de vinovăţie.

— Ştiţi, băieţi, dacă o să…

— Las-o jos, amărâtule! Hai, las-o moartă!

Nodu din gât. Moartă… Danny, Fred… Mai am ceva mâncare în farfurie, dar nu mai pot mânca. Nici ceilalţi.

Tom se uită-ngândurat la mine.

— Sper să reuşeşti…

Apoi îmi pronunţă numele, ciudat, într-un fel strâmb şi totuşi plin de căldură. Mulţumesc, Tom, mulţumesc, Steve! Nu vă voi uita!

Ei, la naiba, ce-s aşa idiot? Capu’ sus, amărâtule, nu pleci la moarte! Trebuie să fii optimist, băiete! Oftez. Al dracului de optimist ce sun!

— Noroc, tipule! face şi Steve.

Noroc?! Ciudată urare pentru un loser. Foarte ciudată!

Am ajuns foarte devreme la locu de-ntâlnire. Cred că mai am vreo oră bună d-aşteptat. Ce-aş putea face atâta vreme în parcu-ntunecat? Poate doar să mă spânzur.

La dracu’, sunt cam nervos. Nu-i a bună. Nu trebuie,

tocmai în seara asta. Seara vieţii mele. Fac o grimasă. Şi seara morţii lu' Mexic, printre altele. Mă-nvârt fără rost pe la locu de-ntâlnire. Cred că-i d-abia nouă. Pân' pe la zece, zece jumate, mai am ceva de rumegat Astă-seară… încerc să nu mă mai gândesc. Ştiu ce automat voi ataca. Oricum, mă simt oribil.

Mă caut în buzunare după ţigări şi dau peste bănuţi. Zornăitori. Un automat F? De ce nu? Aleile-s încă populate. Loseri de toate mărimile, vârstele şi sexele. Femei, destul de multe. Vreo două mi-au aruncat parcă şi câte-o ocheadă. Îmi pare rău, fetiţo, în seara asta-s ocupat. De sectoru blond. Chipu lu' Jenny-mi revine-n minte. Jenny. Cea mai ciudată femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea de două şase d-ani, adică de două trei juma. Da, da, am deja doi ani jumate de gheaţă la activ. Am îmbătrânit.

Un automat F e la capătu acestei alei. Paşii mă poartă singuri spre el. Să-ncerc? Păi, ce-am de pierdut? Un bănuţ? Mare scofală. Centu dispare rapid în fanta maşinăriei: încerc să-mi închipui mecanismu complicat din interior activându-se, începând o scurtă viaţă, dar o viaţă bolnavă, neobişnuită, un rinichi imens grăbindu-se să elimine încă o piatră ce nu face bine nimănui. Mă strâmb. Ce imaginaţie tâmpită! Trag încetişor de manetă. Melodia aia artificială-ncepe să spună ce are de spus, un fel de lălăială de piese electronice, fără cap şi fără coadă. Cartonaşu cade-n cutia goală. Îl iau, îl răsucesc, îi admir L-u frumos tipărit şi-l arunc în lada de gunoi. Nici măcar nu m-a impresionat. Am senzaţia stupidă că totu-i aşa cum ar trebui să fie.

Mă-ntorc şi-o zăresc din întâmplare, mai departe, pe Lola.

Singură.

— Lola! o strig cam neconvins.

Mă vede. Se strâmbă, dar nu se depărtează. Vine lângă mine. Nu ştiu dacă şi-a dat seama că m-am jucat cu

automatu.

— Salut. Ce mai faci?

N-am o voce prea sigură. Cum dracu' s-o am? Ce-ar fi mai bine, s-o tăvălesc prin iarbă sau să-i trag o mamă de bătaie?

— Ai obţinut ceva astăzi? mă-mtreabă dispreţuitoare. Răspund îndrăzneţ:

— Dar tu?

Începe să se legene de p-un picior p-altu.

— W8.

N-o cred. Un tichet norocos pentr-o zi. Minte, fără-ndoială. În căzu ăsta ar fi fost deja ocupată, n-ar umbla singură p-aici, prin parc.

— Tu?

Pare nervoasă. S-a ajuns, nenorocita!

— Şi eu, răspund fără să clipesc.

Am talent de mincinos. Mă priveşte uimită.

— Arată!

Mă caut de formă prin buzunare.

— Cred că l-am pierdut.

— Mincinosule! Eram sigură! N-ai. Eşti un nenorocit de loser. Mă-nfurii.

— Tu vorbeşti? Ordinaro! Ai tu un W8 cum sunt eu preşedintele companiei Universal Motors.

Surâde superior şi se scotoceşte-n poşetă. Ce idiot sunt! D-abia acum observ că are poşetă, face pe doamna din lumea bună, jigodia!

— Poftim.

Îmi întinde-un tichet tipărit cu un W frumos" urmat de cifra 8. Un poliţai s-a apropiat pe neaşteptate.

— Aveţi necazuri, doamnă?

Doamnă? Ce-seamnă bafta!

— Un loser? Face tipu' împingând spre mine cu bastonu.

Ei, da, un loser, n-ai mai văzut loseri până acum?

— Da, dar lăsaţi-l naibii! E prea amărât ca să se ia de mine.

Scoate repede-un bănuţ şi mi-l aruncă la picioare.

— Ia-l şi spală-te pe cap cu el! rânjeşte satisfăcută.

Mi-e scârbă de ea. Ca d-o porţie putrezită de varză sintetică. Mă-ntorc cu spatele şi plec grăbit. Caraliu mă privea nu prea binevoitor. Şi-n seara asta am nevoie d-orice, în afară de poliţişti… Mai apuc să aud o frântură de conversaţie:

— Ştiţi, doamnă, peste o juma d-oră ies din tură. Poate vreţi să luaţi masa cu mine la…

Scuip cu năduf. Târfa! Are-ntr-adevăr un W8. Eu… Poate peste câteva ore voi fi cineva. Tresar. Încerc totuşi să nu mă gândesc, încă să nu mă gândesc.

Mai dau târcoale automatului. Parcă-mi pare rău de bănuţu azvârlit cu silă de Lola. La dracu'. N-am şi eu bănuţii mei? M-ai scot unu. Îl arunc de câteva ori în aer. Ultimu bănuţ pe care-l voi juca. Indiferent ce va fi la noapte, ultimu. M-apropii şi-mi vine ceva-n minte. „Zeii nemuritori îi privesc cu dispreţ pe loseri". Cine-a spus asta? Când? Zâmbesc. Un loser, fără-ndoială. Bănuţu. Fanta. Melodia. Iau cartonaşu, îl privesc, şi apoi îl arunc înciudat în coşu d-alături, plin ochi cu cartonaşe ca ale mele, tipărite cu litera L, mare şi batjocoritoare. Zeu norocului nu se-nşală. Dar poate fi, cumva, înşelat?

Două mâini mi se-aşază deodată pe ochi. Mâini micuţe. Ştiu.

— Bună seara, Jenny.

Le dau cu blândeţe deoparte, mă-ntorc şi-o privesc. Jenny mă priveşte la rându-i. O iau în braţe şi ne sărutăm. Aici, în faţa automatului. Parcă am fi-ntr-o reclamă. „Norocu şi femeile", puştiule… Cine a zis asta? Oricum, pentru noi loserii, doar femeile, încă.

— Iubitule?

— Da.

Sunt treaz. N-am putut dormi deloc. De fapt, nici n-am încercat. Cred că mi-a fost teamă de visele mele stupide. Da, pentru primaoasă, teamă. Nu-mi mai trebuie morţi ş-alte chestii d-astea. Coşmaruri. Realitatea este suficientă. Chiar prea suficientă.

— Mergem?

Jenny pare calmă. La dracu', de ce n-ar fi, ea nu riscă mare lucru.

— Cât o fi ceasul?

Sunt nervos. E normal, nu? Jenny se uită la stele, prin frunzişu de plastic.

— Vreo două-trei noaptea. Numai bine.

Mă uit în jur. Asta ar putea fi ultima mea noapte de dragoste-n parc. Nu ar putea, e sigur! Rânjesc. Indiferent ce se va-ntâmpla, mâine nu vom mai fi aici. Om vedea noi unde.

— Hai să mergem!

Par destul de calm. Acum nu mai pot da-napoi.

Ne-mbrăcăm rapid, ne aranjăm puţin şi-o zbughim. Până la automatu ales, undeva, p-o alee destui de dosnică a parcului, mergem în tăcere. Am ajuns. Aşa de repede?

— Stai puţin, şoptesc.

De din cap şi se retrage cuminte în umbra unui pom. Eu fac o scurtă inspecţie prin împrejurimi. Cunosc bine locurile şi n-aş vrea să am ceva surprize de genu' unor loseri tăvălindu-şi pornirile prin preajmă. Trebuie să fim discreţi.

Mulţumit, mă-mtorc. Totu' pare-n ordine.

— OK? mă-ntreabă-ncet Jenny.

— OK, iubito. Nojocu-i-al nostru şi numa al nostru!

Se siiâtribă, încercând să zâmbească. Nu i-a reuşit. E la fel de-ncordată ca şi mine.

— Stai aici şi fii cu ochii-n patru! Dac-apare cineva, ştii, nu?

— Da, da, fluier. Fii fără grijă, voi fi foarte atentă.

Bine, Jenny, nu din partea ta vin grijile mele.

M-apropii şovăielnic d-automat. Privesc înc-o dată, în jur, nimeni. La vreo două de metri o ghicesc mai mult pe Jenny uitându-se cu teamă-n toate părţile. De ce cu teamă? La dracu' nu-i momentu' pentru meditaţii filosofice. Înghit în sec. Hai, tipule, calmează-te! Foarte multe depind de calmu tău. Am dreptate, ce mai, sunt isteţ!

Am ajuns în faţa maşinii. Mă trece-un fior. Scutur din cap. Ce naiba, nu pot eu să forţez un automat? îmi las sculele jos, în spatele automatului. Îmi duc mâna la frunte şi-o privesc. E udă. Mare scofală! Puţină transpiraţie, acolo, nu strică la casa omului. Cred c-am început însă să respir şi mai repede. Trag adânc aer în piept. Gata, nu mai există cale de-ntoarcere, deşi tare-mi vine să las totu' baltă şi s-o şterg la azilu meu scump şi drag! La dracu' cu toate gândurile astea zumzăitoare! auzi, azil scump şi drag! La muncă, băiete!

Iau ranga de jos şi o bag în uşiţa din spate. Munca 3-nceput.

Merge greu, chiar cu dalta şi ciocanu. Greu de tot. Mă trec toate apele, îmi simt puloveru ud, lipit de spate. Îmi şterg sudoarea de pe frunte, apoi continui. Daltă. Ciocan.

Alarma se declanşează pe neaşteptate. Fior. Mă scutur ca şi cum aş fi cuprins de friguri. Ar trebui să mă ridic şi s-o iau la sănătoasa. Nu, rămân! Arunc o privire rapidă. Nu-mi pot da seama dacă Jenny mai este acolo. Sper. Pentru mine, nu pentru ea. Uşiţa cedează la ultimu efort, lată tuburile sigilate! Vreo şase. Îmi strălucesc ochii. Greu a trecut. Mecanismu d-extracţie a tichetelor este sofisticat, dar fragil. Nicio problemă!

De undeva, se aude sirena poliţiei. Mă uit iar spre Jenny. Nu mai este acolo, sunt sigur. Fricoasa! Norocu-i aproape, îl simt. Lovesc cu dalta şi ciocanu primu' tub. Cartonaşele se-mprăştie-n jurul meu, nu prea multe. Pe

toate, litera L. Nu-i nimic!

Sirena poliţie-i mai aproape. Alt tub. Tot litera L. Sirena mai aproape. Acum s-aude din două direcţii diferite, se distinge clar. Pot intra aşadar cu maşinile p-aleile parcului? Asta n-o ştiam.

Alt tub. Niciun W. Încep parcă să simt o gheară rece mângâindu-mi şira spinării. La dracu'! încă patru tuburi. Norocu-i mereu la urmă, nu?

Un nou tub. Nimic. Sunetu sirenei umple parcu Apoi altuv şi încă unu. Farurile unei maşini se întrezăresc printre frunzişu de plastic. Să fug? Nu, merg până la capăt.

Ultimu tub. Lovesc cu furie. Înţepenesc brusc, simţindu-mă vlăguit până la epuizare. Toate cartoanaşele sunt notate cu L. L vine de la loser.

Scrâşnetu frânei mă smulge din amorţire. Arunc totu' şi-o pornesc într-o goană disperată, în direcţia opusă maşinii.

Lanterne puternice mă orbesc. Încerc să cotesc prin dreapta, dar cineva mă loveşte cu ceva tare-n stomac. Mă prăvălesc sub loviturile a doi poliţai solizi.

Mai apuc să văd automatu spart, cu uşa-ndoită, în lumina violentă şi obositoare a girofarurilor roşii şi albastre de pe capotele maşinilor de poliţie. Şi văd şi mulţimea de tichete răspândite într-un fel de literă L, lătăreaţă, o pată deschisă pe trotoaru întunecat, un L ce rânjeşte la mine cu gura sa dispreţuitoare.

Şi Jenny?

Sunt urcat în dubă, şi uşa se trânteşte-n spatele meu.

26

Evenimentele par să se fi precipitat. Şi eu încă-s incapabil să reacţionez. Simt aşa, un fel d-amorţeală interioară, de parcă tot ceea ce se petrece cu mine are loc într-o ceaţă groasă, unde nu se mai vede şi nu se mai aude nimic. Oboseală. O oboseală teribilă a pus stăpânire pe

mine. Încordarea ultimelor două patru d-ore, fără-ndoială. Prea multe. S-au întâmplat mult prea multe.

Mă mut de p-un picior p-ălălalt. Mi-e somn, aş vrea să mă-ntind aici, pe plasa asta nenorocită. Mi-e absolut indiferent ce voi păţi. Îmi prives picioarele goale. Oare de cât timp sunt în arestu preventiv al secţiei de poliţie? De câteva ore bune, în orice caz. Păi, ia să vedem. Băieţii m-au adus rapid aici, m-au descălţat şi m-au pus în carcera asta infectă, din sârmă electrificată, unde există doar un mic suport izolant, pe care d-abia-ţi încap lăboanţele. Eşti obligat, aşadar să stai în picioare, fără să te poţi aşeza jos sau măcar sprijini pe ceva. Apoi, a-nceput interogatoriu. Câţi eram şi cum ne-am pregătit. Singur. Au insistat puţin. Mai că mă pufneşte râsu deşi n-am motiv. Auzi, au insistat! Asta se traduce prin intervenţiile energice ale unui poliţist cu cizme şi mănuşi de cauciuc, care nu făcea altceva decât să mă dea jos de pe suportu izolant. Îmi privesc mâinile: arse. Probabil că şi tălpile. Ei, nu-i nimic, câteva zile de infirmerie prind bine. Mai ales la bulău.

Simt cum cuşca-ncepe să se rotească, cu casă cu tot. Bulău. Iată-mă aşadar un infractor. Un nenorocit. Cum o fi la puşcărie? La dracu', voi afla curând cum arată zdupu pe dinăuntru. Foarte curând. Cred că băieţii s-au lămurit c-am fost singur. Nu rămăseseră alte urme. Şi Jenny a scăpat. E singuru' lucru care mă poate bucura-n afacerea asta-mpuţită. Tom, băiete, aveai dreptate când te uitai la mine cu reproş: întâi Mexic, apoi eu. Prea repede. Mult prea repede. Aproape că-l invidiez pe Danny. Scutur din cap. Nu, orice s-ar întâmpla, nu trebuie să dezarmez… Trebuie să fiu tare! Zâmbesc amar. Tare? Pentru ce? Pentru cine?

Mi-e somn. Pe zei, jigodiile oraşului n-au voie nici măcar să doarmă? Mi-e somn…

27

Clădirea justiţiei e totuşi impunătoare. Un cilindru imens de beton şi sticlă. Simbolu perfecţiunii. M-am

plimbat uneori prin împrejurimi, dar nu credeam că o să ajung vreodată s-o cunosc pe dinăuntru. Mă poticnesc pe trepte. Arăt frumos, cu cătuşele prinse pe labe şi încadrat de doi caralii cu figuri de bolovani. Şi cu durerea asta obositoare de cap ce nu mi-a trecut nici după cele câteva ore de somn la care-am avut dreptu după ce mi-am semnat declaraţia. Poliţiştii mă-mping cu destulă atenţie. De, aici suntem în lume! mai am puterea să fac glume? Mă uimesc până şi pe mine. Mai că rânjesc. Păi, ce-aş mai avea de pierdut? Mai poate exista ceva? Da, viaţa. Viaţa? Rahat! Nu-i ceva după care să-mi pară rău, acum. La dracu', tipule, capu' sus! Mda, ar fi asta o idee. Tâmpită, dar idee!

Intrăm şi ne proţăpim în faţa unui ascensor. P-unde am pătruns noi i-un fel de intrare de serviciu, numai pentru delincvenţi. Da, omu' potrivit prin uşa potrivită. De ce să alterăm aeru celorlalţi domni? Ne-nghesuim în ascensor. Urcăm vreo treizeci de etaje şi ne calmăm. Apoi ne tot încurcăm pe coridoare, căutând un anumit birou. L-am şi găsit! Formidabil, nu-mi închipuiam că vor reuşi! Bravo, băieţi!

Unu din tipi apasă p-un buton şi uşa se deschide. Înăuntru, de la o masă de lucru, mă priveşte-ntrebător un bărbat bine făcut, înconjurat de tot felul de casete şi chiar de câteva cărţi. Îmbrăcat foarte elegant, poartă nişte ochelari fini cu rame de aur. Ăsta-i avocatu meu, aşadar. Într-un fel, mă simt o persoană importantă. Mă liniştesc însă repede, uitându-mă cu atenţie la ochii lui. Indiferenţi. Teribil de indiferenţi. Oare ce-o mai vrea şi gunoiu ăsta? pare a-şi zice.

— La loc, domnule! mi se adresează avocatu, surprinzător d-amabil.

Domnule? E ciudat să-i spui unui viitor puşcăriaş „domnule".

— Ne puteţi lăsa singur!

Are o voce groasă, plăcută. Poliţaii ies fără nazuri.

Probabil c-aşa se obişnuieşte. Evident, brăţările astea de oţel au rămas în continuare în posesia mea. Le merit.

— Numele?

Îi spun. Da' ce, el nu ştie ce are de pledat? îmi citeşte mirarea de pe faţă sau numai mi s-a părut şi se simte dator să-mi explice:

— Asta-i procedura.

Ciudat tip. Continuă să se distreze cu claviatura terminalului. Apoi începe să-mi istorisească c-o voce monotonă căzu, rugându-mă să-l întrerup unde greşeşte. Turuie cum m-am apucat eu de marea ispravă, la vorbele unor nenorociţi de loseri care m-au ameţit şi-nvârtit pe degete şi tot aşa. Nu-l ascult, mă doare capu'. Mă uit puţin în jur. Birou nu-i rău. Nu-i rău dăloc. N-aş putea spune că omu' o duce prost. Nici pe departe. Închid ochii. Mi-e silă de toţi şi de toate. Ce dracu' mai vor de la mine? Să mă umilească? Cât de mult poate fi umilit un loser? Atunci, ce? Tot ce-mi doresc acum e să fiu lăsat în pace şi să dorm.

Deodată, avocatu se-opreşte. Mă uit la el.

— Eşti de acord?

D-acord cu ce? Mă hotărăsc brusc.

— Domnule avocat, ce se va-ntâmpla cu mine?

Mă priveşte nemulţumit.

— De ce nu eşti atent când îţi vorbesc? E vorba doar de tine, nu de mine.

— Vă rog să mă iertaţi, eu…

Sila. Scârba până şi de cuvintele pe care le rostesc.

— Bine. Îţi mai spun o dată, mai pe scurt. Trebuie să fiu cinstit cu tine. Vei fi trimis la închisoare. Ai putea să capeţi chiar douăzeci şi cinci de ani. Eu însă voi invoca mediul de la azil şi faptul că nu ai avut abateri. S-ar putea să obţinem o reducere importantă a pedepsei. În cel mai fericit caz, te-ai putea alege cu numai cinci ani.

Numa cinci ani? Numa?… Pentru el, oricum, n-are nicio importanţă. Deodată îmi fulgeră o idee în creieru

meu amorţit.

— Mediu de la azil? Vreţi să spuneţi că-i vor ancheta pe prietenii mei care…

— Stai liniştit, nu se va întâmpla nimic! Nu o să-şi bată nimeni capul cu nişte loseri cuminţi.

Loseri cuminţi? Parcă ar fi spus nişte jigodii infecte.

Avocatu continuă să se joace cu calculatoru. Eu continui să tac. Ce-aş mai avea de spus? Tom, Steve, Jenny vor rămâne liniştiţi. Fiecare cu viaţa lui. Adică, mai clar, cu ghinionul lui…

— Gata, procesul are loc peste o jumătate de oră.

Tresar. Aşa repede?

Avocatu scoate de undeva o plăcuţă pe care o bagă absent într-o cutie goală culeasă de pe birou.

— Mergem?

Nu cred c-aşteaptă răspuns de la mine. Totuşi, deschid gura.

— Mulţumesc, domnule avocat!

Se-ntoarce surprins, fără să pară că a-nţeles. În ochii lui nu pot citi nimic.

28

Camera de judecată 32C nu are ferestre. E ca un fel de magazie nu prea mare. N-aş zice însă că nu-i impresionantă. Luminată-ntr-un fel discret, oarecum bizar, punând în evidenţă imensu ecran ce-acoperă peretele din faţă. Sunt foarte surprins. Nu-mi închipuiam o risipă atât de mare de tehnică pentru o sală de judecată. Judecata este, nu-i aşa, o activitate strict umană. Atunci, de ce atâta electronică?

Sunt aşezat într-un fotoliu comod. În dreapta ia loc avocatu. Mai în spate, cei doi poliţişti. Atât. Cam puţină lume. Avocatu se tot foieşte privind un ceas electronic afişat undeva, într-un colţ al ecranului imens. Apoi îşi scoate plăcuţa din buzunar şi-ncepe s-onvârtă între degete.

Deodată, o muzică porneşte pe nesimţite. Un semnal

melodios, modulat în nuanţe subtile, umple încăperea. Ecranu se luminează în mii de nuanţe de roşu. Vocea se face auzită concomitent cu afişarea textului pe ecran.

PROCESUL 725L32C DE ASTĂZI 25.07…

Electronic? Unde-i judecătoru?

Acuzat:

Numele meu capătă rezonanţe ciudate-n glasu metalic. Mă simt prea uluit pentru a mai putea reacţiona.

Avocat:

Ray…

— Apasă pe buton! şopteşte avocatu, arătându-mi un buton roşu mascat în braţu. Fotoliului.

Îl apăs cu amândouă mâinile, datorită bijuteriei fine pe care-o port la-ncheieturi.

Toţi prezenţi.

Judecător:

Calculator central I.J.M. 2P200:

— Test sincro-funcţiuni complexe: OK – Aşadar, un calculator… O maşină care ne judecă. Dup-un cod uman, da' o maşină. Scârba şi sila din birou avocatului.

Faptele au fost introduse în registrul A UXL-38773, constând din următoarele înregistrări distincte:

— Raportul sergentului James…

— Probe fotografice ale infracţiunii

— Dosarul acuzatului…

O scurtă pauză. Imediat, însă, ecranu şi vocea reiau:

Raportul sergentului James… Secţia 13/27, cod 725L2407

Ecranu se umple de litere mărunte, raportu idiotului-şef. Nu mă ostenesc să citesc. Sunt obosit şi mă doare capu'.

Probele fotografice:

Văd automatu forţat, pe mine căzut sub loviturile poliţiştilor, orbit de lanterne. O succesiune rapidă de

fotografii. Când dracu’ au avut timp să mă şi fotografieze?

Eu. Evoluţia mea de când am început să devin eu. O viaţă de om în fraze şi fotografii. Nu mă interesează. O cunosc perfect. O viaţă ca oricare alta. Deşi… Cine ar spune că loserii au, într-adevăr, o viaţă?

Urmează cuvântul Apărării.

Vă rugăm introduceţi înregistrarea.

Ceea ce avocatu se şi grăbeşte să facă. Vocea asta… Nu este de fapt o singură voce… Izvorăşte practic din toată suprafaţa ecranului. Impunătoare. Al dracului de impunătoare.

Ecranu afişează acum alt text. Indiferenţă. Multă. De ce? aici este-n joc soarta mea! A mea!!

Mai există vreo obiecţie sau completare la cele prezentate?

Aveţi cuvântul prin sistemul Video-Speaker:

Din partea Poliţiei?

Tăcere.

— Negativ – Din partea Apărării?

Un poliţist cască plictisit.

— Negativ – Acuzatul?

Ar trebui să zic şi eu ceva? Privesc dezorientat în jur. Avocatu îmi face un mic semn negativ din cap. Totuşi.

— Ştiţi, eu nu am vrut să…

Mă opresc să-nghit nodu din gât. Vocea reapare impresională.

— Nesemnificativ – limitare timp – negativ – procesare terminată – Ecranu se luminează-ntr-un albastru frumos. O muzică maiestuoasă.

Procedură TRIAL. Proces 725L32C:

Verdict (text integral):

Acuzatul… condamnat la 15 ani închisoare pentru încălcarea legii cu premeditare.

Locul de detenţie: închisoarea careu 13 & 14.

Posibilitate de petrecere a 5 ani în criogenie

absolută, condiţionată de purtarea din închisoare, după 10 ani de detenţie. Verdictul este definitiv.

Copii ale videotextului integral se vor înmâna celor în cauză.

— Sfârşit – proces terminal – test post-fiincţiuni: OK – procedură validată – Asta-i, băiete! se-ntoarce avocatu către mine. Îmi pare rău, dar ai fost băgat la premeditare!

Nu mai sunt „domn14. Sunt „băiete11. Normal, unui puşcăriaş nu i se spune „domnule11!

— Dar, oricum, fii sigur că cinci ani vei fi îngheţat. Deci, practic, ai numai zece ani. Se putea şi mai rău.

Se putea şi mai rău… Mai rău, cum? Judecaţi de calculatoare neomeneşti, trataţi ca nişte piese electronice? Clădirea asta imensă şi calculatoarele sale… Unde-s oamenii, femeile, bărbaţii?… Am încălcat o lege umană sau electronică? îmi vine să urlu. Şi, la urma urmei, de ce nu?

„Maşină blestemată! Calculator infect! Mi-e scârbă de tine şi de roboţii tăi umanoizi, oamenii d-aici!”

N-am scos însă niciun cuvânt.

Sunt ridicat şi condus spre uşă, dar acolo mă opresc o clipă şi privesc în urmă. Camera ermetică şi ecranu uriaş, cu sonorizarea aceea ireală… Dezumanizare. Alt cuvânt nu-mi vine în minte. Calculators şi avocatu5 şi poliţiştii… Prin ce se deosebesc? aici, pe pământ există şi femei şi dragoste şi uneori şi alte sentimente… Voi ştiţi ce-s alea sentimente?

Maşinărie nenorocită! Voi rezista. Ţi-o promit!

Mă uit la ceas, au trecut vreo cinşpe minute de când am intrat. Un randament bun, cinşpe minute cu cinşpe ani. Întrebare: cât valorează un an din viaţa unui nenorocit? Un minut de tehnică? Mult.

Acum, băiete, puşcăria! Ştii, L vine întotdeauna de la loser. Şi mai departe?…

29

Eu… aici cuvântu’ ăsta-şi pierde orice semnificaţie.

Devine un număr. Şi la azil, la pat şi la masă, aveam un număr, da' era altceva. Era, cum să spun, mai mult un simbol al unei discipline liber consimţite. Acolo, pe vremuri, eram liberi. Libertatea şi norocu … şi femeile, desigur.

Şi totuşi, curios, aici ne-a mai rămas ceva. Ne-a adică nouă, noi ăştia, puşcăriaşii… M-am adaptat, aşadar, dacă cineva se poate adapta-ntr-adevăr vieţii de-nchisoare. Ne-a mai rămas, deci, norocu …

Mă răsucesc spre dreapta. Stingerea a sunat de vreo juma d-oră, da' n-am adormit. Norocu … M-am întrebat adesea dacă norocu există cu adevărat… De fapt, a fost gându care m-a chinuit aproape toate nopţile. Şi-s aici d-aproape trei săptămâni.

— Gal! şoptesc, împungând cu mâna salteaua de deasupra mea. Gal!

Gal se răsuceşte-n aşternut. Face p-adormitu, dar nu doarme, ştiu foarte bine lucru ăsta. După respiraţie.

— Gal!

— Ce dracu' vrei, nenorocitule?

— Hai la o palavră!

Protestează:

— Mi-e somn! Lasă-mă să dorm!

Vrea să doarmă? Perfect, să doarmă.

— Bine, iartă-mă! Noapte bună!

„Bună.

Îi este somn, într-adevăr. A muncit ceva azi, băiatu'. A cărat o groază de piese mari pân' la atelieru d-alături. Dispozitivu de transport se defectase.

La ce mă gândeam? Norocu … „Norocu nu creşte pe străzi…" Săracu' Mexic. Oare ce-or spune acum ceilalţi de mine? Săracu', nu? şi Jenny? O fi dormind, unde? în parc? La dracu', e tânără ş-are dreptu să-şi trăiască viaţa. Iar eu, când voi ieşi d-aici voi avea treij'trei de ani jumate, sau treij'şase, sau patruş'unu… Ce importanţă are? Voi fi,

oricum, bătrân. Cei mai frumoşi ani irosiţi în puşcărie pentru o prostie de moment. Sau poate că nu-i o prostie. Un automat plin ochi cu tichete necâştigătoare. Ce-nseamnă asta? Ghinion? Simplu ghinion? şi, la urma urmei, ce contează? Oricum ar fi, eu sunt aici, acum şi voi mai fi încă mulţi ani. Sau poate nu… Se spune că posesoru unui tichet WO de orice grad, X, Y sau Z, este automat eliberat şi intră-n rându oamenilor. La toţi dracii! N-am obţinut eu un amărât de W9 şi am pretenţii la WOX?

Casc. Mi s-a făcut somn… şi mâine-i o zi. Şi vor mai fi încă foarte multe, asemănătoare. Teribil d-asemănătoare.

Gal are un stil cu totu' ciudat d-a mânca. Mâna nu face cu furculiţa un drum drept de la farfurie la gură, ci o curbă bizară. Ai impresia că de din aripi. Şi are o viteză impresionantă.

Nici eu nu sunt mai prejos în mânuirea lopeţilor. Haleala, proastă. Ca la azil. Dar asta-i, alta nu există. Aşa că mai cuminte e s-o adăposteşti la hangar rapid-urgent.

Am terminat. Mă uit la ceasu din sala de mese, mai avem vreo zece – cinşpe minute pân' la sfârşitu prânzului. Aş fuma o ţigară, dar aici nu-i voie. Curios, şi aici primim cinci ţigări pe zi, pe care nu le putem fuma decât seara, în general. Oftez. Până deseară mai avem o rundă-n atelier…

Gal a terminat şi el. Înghite posomorât ultimele fărâme, privindu-mă absent. Un tip ciudat, Gal. Trist. Singuratic. E poate curios s-afirmi despre cineva d-aici că-i trist. Viaţa-i evident, oricum în afară de veselă.

— Azi-noapte n-aveai somn, ai?

Are chef de vorbă? O raritate.

— Nu prea.

— Ar trebui să te mai calmezi! De când ai venit, te tot învârti de colo-colo. Mai potoleşte-te!

Bate câmpii.

— Lasă asta! Spune-mi mai bine ce semnificaţie poate avea un automat plin ochi numai cu tichete

ghinioniste?

Se strâmbă.

— Iar tâmpeniile tale? Ce să însemne? Că eşti un nenorocit de loser. Un ghinionist ţăpănos.

Mă-ncrunt.

— E vreunu’ p-aici norocos?

De din umeri.

— Pe undeva ai probabil dreptate.

Un caraliu trece pe lângă noi c-un baston ameninţător în mână. Un baston electric. Ei, şi?

— Norocul e o chestie foarte delicată. Greu de manipulat şi extrem de dificil de identificat. Uite, să-ţi spun drept, nu sunt deloc convins că ai reuşit să spargi într-adevăr un automat F. Poate că tuburile cu tichetele norocoase erau în altă parte…

Dau din mână a lehamite.

— Ţi-am mai povestit de câteva ori! Alea erau toate, bag mâna-n foc!

— N-o băga, că s-ar putea să te arzi! Ei bine, să presupunem că e aşa cum spui tu. Dar nu înţelegi, omule, că ăla a fost norocul tău, mai bine zis, ghinionul tău, că încercarea ta a fost stupidă, ca şi cum ai vrea să-ţi vezi ceafa, că un automat F, oricum ar fi el, nu-ţi poate oferi altceva decât măsura norocului tău?…

Îl urmăresc greu.

— Adică?

— Adică aia a fost bafta ta chioară, să te frigi! şi te-ai fript. Simplu, nu?

— Bine, d-aşa putea să se frigă oricine. Chiar ş-un norocos.

De din cap.

— Un norocos nu s-ar preta la aşa ceva.

— Uite că eu m-am pretat.

— Tu eşti un prost.

Se uită la mine oarecum dispreţuitor.

— De ce, Gal?

Nu-mi slăbeşte privirea. Am deodată impresia stupidă că tipu’ nu crede nici el în ceea ce spune.

— Gal, tu chiar crezi ce spui?

A zâmbit. Sunt sigur c-a zâmbit subţire, aproape imperceptibil. O semnai îşi face simţită prezenţa. O melodie, bineînţeles, electronică. Sfârşitu mesei. Tonurile-ncep discret şi cresc gradat. Ceilalţi se ridică de la măsuţe. Gal deşi el să se salte, când îl prind de-ncheietura stângă.

— Crezi?

Mă priveşte mirat. Apoi îmi de mâna deoparte. Sunetu difuzoarelor umple sala.

— Hai să mergem!

Mă ridic şi eu printre ultimii. De ce n-a vrut Gal să-mi răspundă? De ce n-a spus da sau nu? Ce dracu’ se-ntâmplă-n jurul meu? D-unde impresia asta aproape permanentă că-s incapabil să-nţeleg ce se petrece cu mine?

La dracu’, cu toate întrebările astea demente! Un puşcăriaş, în fond, nu-i decât un număr. Şi numerele nu trebuie să gândească.

Dar nu mă pot opri să nu mă-ntreb ce naiba se-ntâmplă, ce se poate-ntâmpla, cu numerele care, totuşi, gândesc?

3 J

Aici-n atelier, gândurile-mi zboară departe. Le las, altfel probabil c-aş înnebuni. Munca, nu se poate spune că-i grea, doar monotonă, înspăimântător de monotonă. Să stai şi să supraveghezi aceste maşini care fabrică chestiile astea complicate, aproape ireale. Piese de forme extrem de sofisticate, fără corespondent cu ceva cunoscut.

Sunt aici de vreo trei săptămâni. În primele două nu m-a interesat nimic. Nici închisoarea, nici oamenii, nici maşinile, nimic. Eram aşa, un fel de mare absent. Acum…

acum am început să devin mai atent. Aş vrea, d-exemplu să ştiu ce-s şmecheriile astea, pe care le scuipă necontenit maşinăria de lângă mine…

Închisoarea nu-i un lucru omenesc. Nu ştiu de ce gândesc asta, poate-un loser d-afară m-ar contrazice. Pentru că-n fond, viaţa aici n-ar trebui să fie prea rea: mâncare acceptabilă – ba chiar am impresia că este mai atent pregătită decât la azil, dar s-ar putea să fie doar o simplă impresie, una din crizele mele de optimism – somn suficient, ore de muncă, de mişcare, d-antrenament fizic sau, mai rar, de distracţii. Dar… apare un „dar”. Mexic, uneori te invidiez. Ai trecut dincolo rapid, poate fără să-ţi dai seama. Pe când aici totu-i altfel, din cauza acestui dar.

M-am prostit în halu’ ăsta? Vorbesc cu morţii? La dracu’, Dannymexic este prietenu’ meu. Adică, a fost. Dar ce importanţă are?

Pentru Steve, Tom sau Jenny şi eu am fost. Am fost şi-acum nu mai sunt. Probabil că şi tendinţa asta de scrânteală apare tot d-aici, d-undeva. Din schimbarea asta majoră pe care au suferit-o vieţile noastre. Noi, jegurile de puşcăriaşi. Da, schimbare. Curios, aici nu-i vorba de femei. Nevoia fizică este fără-ndoială suprimată, într-un fel oarecare, prin apă sau mâncare. Sau aer, ce contează? Mai apare şi nevoia sufletească pentru cineva, o femeie. Uneori. Rar, ce-i drept. Dar care poate fi totuşi, greu, respinsă.

Dar nu ăsta-i lucru cel mai grav. Sau cel mai înspăimântător. Gându care mă torturează fără-ncetare şi de care trebuie să mă descotorosesc cât mai repede cu putinţă e altu’: pierderea identităţii. Controlu ăsta impus d-afară al propriei mele vieţi. Faptu că sunt două patru de ore pe zi la dispoziţia unor întârziaţi mental cu uniformă neagră care pot face, practic, tot ce vor cu persoana mea. Pentru că nu dau, în general, pe pielea mea nici măcar un scuipat. Sunt al lor, aşa cum le aparţine orice neg

nenorocit de pe mâinile sau picioarele lor soioase. Şi nu mai am nici măcar speranţa că voi scăpa cândva din această cloacă. Bineînţeles, zece sau cinşpe ani nu reprezintă o viaţă de om. Dar noi nu suntem oameni. Cred că nu ne mai putem numi nici măcar loseri. Suntem, în fond, nişte cifre nenorocite. Şi nimeni nu ştie cât poate trăi o cifră. Oricum, zece sau cinşpe ani înseamnă pentru mine infinitu. Eternitatea.

Şi totuşi, am impresia că greşesc. Curios, extrem de curios, dar mai e ceva. O altă speranţă, acolo unde n-ar trebui să mai existe nimic. Speranţa aceea, absurdă acum, că ceva, un ceva insignifiant, se poate schimba, modifica, strica şi lucrurile ar putea evolua altfel. Norocu. Fantoma norocului e încă aplecată peste noi. Şi aici, în puşcărie, sunt automate F la care putem juca un bănuţ zilnic. Norocu … Mulţi cred în povestea aia că un WOX tras te scapă de-nchisoare. Ar putea fi adevărat, dar eu unu nu cred că cineva d-aici ar fi n stare să câştige un WOX, pentru că, oricum, automatele F din zdupu nostru, casa noastră, sunt de clasa unu, deci mai mult de W1 nici zeu norocului nu-ţi poate oferi.

Aşa că… Aşa că, băiete, ar fi bine să nu-ţi mai amesteci atât mobilele în mansarda ta nenorocită! Astfel de gânduri nu folosesc nimănui!

Mă uit la ceas. A trecut timpul … Peste mai puţin de trei sferturi de oră, gata cu munca pe ziua d-azi. Şi totuşi… Ce dracu’ or fi piesele astea?

Trag aer în piept. Cine spune că nu suntem îngrijiţi? Fără antifoanele astea de pe urechi, aş fi fost de mult la infirmerie şi-n infirmeria noastră nu mai sunt tipe drăguţe şi blonde. Cum este Jenny… Sau, cum a fost Jenny, din punctu meu de vedere. De fapt, nu mai sunt tipe deloc. Doar poliţai asistenţi medicali.

La dracu’ cu-atâtea gânduri negre! mai am puţin şi gata înc-o zi! M-apropii de libertate, ei, da, nu mai sunt

decât nouă ani, unşpe luni şi restu’ zile. Sănătate curată, nu alta!

Mă uit după Gal. Nu-l zăresc. E p-undeva, prin colţu’ opus al halei. Greu de zărit. Ciudat, Gal ăsta! Se află aici tot pentru o prostie legată d-automatele F. Am înţeles că a obligat un norocos să joace în locului şi cartonaşu să-l ia imediat el. O chestie fără noimă. Şi care nici n-a ţinut. L-au dibuit rapid poliţiştii, l-au cocoşat puţin şi-apoi ştim noi. Cinşpe-douăj d-ani! Asta pentru că a avut curaju să rupă mâna unui poliţist. Cei drept, nici cele trei luni de infirmerie ale lui n-au fost plăcute. Dar au trecut. Are aproape un an jumate la activ. Deci eu voi ieşi oricum înaintea lui. Câteodată, mai că-mi pare rău.

P-aici, prin preajmă, se tot învârte şi Bill. Nu seamănă deloc cu Gal. Gal e înalt, cred că aproape l-ar ajunge pe Tom, şaten şi cu nişte ochi teribili de iscoditori. Bill e înalt cam cât mine, dar c-o figură imobilă, adesea inexpresivă, un fel de mască. Surprinzător, pentru că altfel e un tip destul de vesel şi optimist. Încrezător în noroc… Norocu … De ce dracu’ mai sunt şi aici automate F?

Sunetu modulat electronic îşi face simţită prezenţa. S-a terminat. Arunc o privire rapidă ceasului, e într-adevăr ora optsprezece. Înc-o zi. Ei, şi?

Opresc maşina şi fac puţină ordine. Tipilor nu le place harababura. Apoi mă-ndrept cu toţi ceilalţi spre ieşire. Când oare voi lăsa în urmă adevărata ieşire?

Am început să mă obişnuiesc până şi cu curtea-nchisorii. Cu zidurile astea înalte, intangibile, supravegheate cu multă grijă de oameni şi de calculatoare. Aici, unde sentimentul ăsta de falsă libertate nu face decât să te apese cu putere şi mai mare. Să te-nvârţi fără rost printr-un spaţiu de câteva sute de metri pătraţi şi să ştii că, dincolo de zidurile inaccesibile ţie, sunt oameni care râd sau plâng, se plimbă sau fac dragoste pentru că-s liberi, dar tu eşti aici, şi-ţi ridici ades privirea spre un cer

care te priveşte la rându-i indiferent, fiindcă nici acolo n-ai putea ajunge ca să fii liber. Zei, în închisoarea asta mai există şi altceva decât silă şi indiferenţă?

Mă opresc şi-mi aprind o ţigară. Una din puţinele distracţii permise. În afara cretinităţilor urlate în timpul pauzelor de televizoarele clubului. Programele TV nu s-au schimbat de fel. În ceea ce mă priveşte, prefer plimbările. Şi aeru curat. Atât cât poate fi de curat aeru din curtea unei închisori.

Gal se apropie alene de mine. Uneori mă evită. Nici eu nu insist. Ce rost ar avea? Singuru' lucru din lume care ne prisoseşte e timpul. Atât. Şi nici ăsta, la urma urmei, nu ne aparţine. Păcat!

— Joci?

Vocea lu' Gal e plăcută. Ca şi compania sa. Nu mă grăbesc cu răspunsu'.

— Parcă nu. Aş vrea să-mi păstrez bănuţu pentru mâine. Ce zici?

Se strâmbă discret. Gându-i zboară aiurea, probabil.

— N-ai decât. Tot aia-i!

Încerc să-l zgândăresc puţin.

— Dar tu?

— Nu ştiu. O să joc, nu? Ce altceva aş avea de făcut?

Iar începe cu inepţiile? N-am chef d-alt dialog stupid.

— Ascultă. Gal, de ce nu-mi răspunzi la unele-ntrebări? Chiar crezi chestia c-automatu ăla plin ochi de tichete nenorocoase a fost numai o manifestare a ghinionului meu personal?

Mă fulgeră cu privirea. S-a enervat doar din atâta lucru?

— Ce dracu' vrei de la mine? Ce crezi că-s eu, atotştiutor? Obişnuieşte-te băiete cu ideea că nu mai eşti loser. Eşti un puşcăriaş, te-ai prins? Un număr. Ce pretenţii poate avea un deţinut?

— La dracu', Gal, eu nu-s nici loser, nici puşcăriaş,

nici număr! Sunt, mai întâi de toate, un om, poţi pricepe treaba asta? Un om!

Pufneşte scârbit.

— Un om? Nu poţi înţelege lucruri elementare şi-mi ceri socoteală de ce nu te aprob? Boule!

Bou?! Ce-i aia? Sunt vizibil încurcat. Oricum, după tonu cu care a fost rostit cuvântu' nu pare a fi o mângâiere. Iar în materie de-njurături nu pot zice că-s înapoiat. Da' p-asta n-o ştiam.

— Ce-i aia bou, Gal?

Se uită la mine surprins.

— Ce-ţi veni? De unde ştii înjurătura asta?

E nebun sau se preface?

— Păi n-ai zis tu adineaori că-s un bou? Ce-i aia, bou?

Se strâmbă, puţin enervat.

— La dracu', este aşa, un animal…

Arunc ţigara într-un coş special sunt un deţinut model, ce mai!

— Salut nenorociţilor!

Vocea lu' Bill ne face, p-amândoi, să tresărim.

— Salut, Bill! face Gal, plictisit.

— Robert, domnule Gal, Robert! Nu Bill.

Chestia asta mă amuză. Tipii, nu ştiu pe ce motive obscure, nu se prea suferă.

— OK, Bill, cum vrei tu!

M-amestec şi eu în discuţie:

— Las-o baltă, tipule! aici toţi îţi zic Bill şi tu ai de la toţi pretenţia să ţi se spună Robert. De ce?

Figura impasibilă a lu' Bill mă studiază cu atenţie.

— Eşti mult prea curios pentru un tip obişnuit. Abia ai aterizat aici şi-ai şi început cu întrebările. De ce?

Dau din umeri. Au tipii ăştia un talent să bată câmpii… Bill continuă imperturbabil:

— Apropo de-ntrebări, pun pariu că vorbeaţi de noroc sau de femei.

Mă amuză.

— Există şi alte subiecte de discuţie în afara ăstora? Nu ştiam, zice Gal, aproape-n scârbă.

— Desigur, ia spune-mi, Bill, ce-i ăla un bou?

Surâde imperceptibil.

— Unu aşa ca tine.

Oftez. De ce oare ne facem zile fripte unu altuia? De ce ne batem singuri joc de viaţă cu discuţiile astea imbecile şi fără rost? Nu-i ea destul de nenorocită şi-aşa?

Mă strâmb dezgustat şi dau să plec. Bill mă apucă de umăr.

— Un te cari?

— Ce-ţi pasă?

— Îmi pasă, pentru că voiam de fapt să stau de vorbă cu tine, nu cu ăsta! arată cu mâna spre Gal.

Gal devine brusc interesat. Am văzut cum i-au sclipuit ochii. Sau mi s-a părut, numai?

— Dă-i bătaie.

— Ştii, apropo de noroc. Am fost destul de impresionat de căzu tău. Pe vremuri, am studiat mai serios matematicile statistice.

Casc.

— I-auzi. Un savant, aşadar?

Gal urmăreşte scena atent. La dracu' m-am plictisit de ei doi.

— Nu-i cazul să fii ironic, vorbesc foarte serios! şi soluţia ta este una dintre cele mai tipice. Ai putea fi dat exemplu în manuale…

Vorbeşte prostii. Auzi, eu, exemplu? Dartipu-i dă-nainte:

— Loser obişnuit, poate c-o tentă mai mare de ghinion, pe termen lung. Apoi îţi vine ideea aceea uluitoare să spargi un automat.

Nu ştiu cum dracu', p-aici se cam află tot. De unde naiba, habar n-am. Dar se ştie tot.

— Şi nu numai că-ţi vine ideea asta, dar o şi pui în aplicare. Şi îl spargi. Şi înăuntru bungheşti numai L-uri. Ştii ce-nseamnă asta?

Chiar. Ce-nseamnă? Aproape că n-am curaju să gândesc.

— Înseamnă un ghinion formidabil. Uluitor. Cu mult peste medie.

Înseamnă, judecând la rece, ghinionul tău pe tot restu' vieţii.

Oare unde o fi vrând s-ajungă?

— Ai început să pricepi? Cu ideea ta măreaţă ţi-ai risipit ghinionul. Curând, foarte curând, vei deveni un mare norocos. Chiar unul foarte mare.

Rânjesc.

— La dracu', curând! La dracu', mare! Când? Peste zece – cinşpe ani? Asta-nseamnă curând?

— Şi astea? face Bill arătând spre automatu din curte.

Îmi vine în minte o scenă cu Mexic. „Vino-ncoa', tu, ăsta, înţeleptu 11, a zis cândva Mexic. Când trăia. Vino să vezi norocu automatelor F.

Gura mi se deschide singură:

— Vino-ncoace, tu, ăsta, statistician – rânjesc, prinzându-l de mână.

Îl iau şi-l târesc în faţa automatului F ce nu se deosebeşte cu absolut nimic de cele d-afară. În faţa norocului, toţi suntem egali, nu? Sau, mai curând, în faţa ghinionului.

Mă caut în buzunar după bănuţu primit astă-seară. N-aveam de gând să-l joc, da' ce importanţă mai are? Centu lunecă rapid în fanta automatului. Gal s-a apropiat şi el, urmărind faza, atent. Maneta. Melodia aia stupidă. Şi cartonaşu căzut în cutie.

Ezit puţin. Dacă… dacă cumva… Prostii! Băiete, obişnuieştete cu ideea că eşti un loser, pricepi? Un loser.

Întind mâna hotărât şiapuc cartonaşu, întorcându-l. L-u de pe dos mă priveşte mirat. Sperai altceva, amărâtule? Chiar sperai? Loserule!

Bill de din umeri, dar se-ncăpăţânează în ideea lui.

— La dracu', ce vrei să demonstrezi? Mai stăm de vorbă în curând. Nu înţelegi, omule, mâine, poimâine, într-o săptămână sau lună, vei deveni un norocos. Un winner! După calculele mele estimative, probabilitatea este mult mai mare de zero nouăzeci şi cinci pentru următoarea lună şi creşte exponenţial pe măsură ce trece timpul…

Zero nouăj cinci? E nebun d-a binelea! Ce mă ia ăsta cu cifre şi calcule fără nicio acoperire? Vrea să arate c-a fost mare cândva?

— Vei fi mare, tipule! Mare de tot!

Dau din umeri. Alt tâmpit. Şoapta lu' Gal mă face însă să tremur:

— Prostule…

Figura asta încordată… Parcă am mai întâlnit-o cândva… Prostule? Vorbea cu Bill sau cu mine? La cine se referea?

33

În noaptea asta n-am somn. Mă roade ceva. Nu ştiu ce. La naiba, nu sunt sincer nici măcar cu mine? Idioţeniile lu' Bill nu-mi ies din minte. Ar putea avea dreptate, nu? Nu.

Gal doarme deasupra mea liniştit, îi aud respiraţia regulată. Are omu' ăsta o mare stăpânire de sine. Nu se amestecă-n certurile de p-aici. Bill spune chiar că nu s-a bătut niciodată cu nimeni. Dar chestia asta n-o cred, aici mănâncă bătaie cel mai liniştit.

În ceea ce mă priveşte… Seara asta-i una din alea negre. Când toate gândurile mi se bulucesc în cap. Şi mă gândesc, de exemplu, la viaţă. La viaţa mea. Două şase d-ani. Ce-au însemnat ei pentru mine?…

M-am născut în oraşu ăsta. Părinţii? Loseri probabil.

Zâmbesc. Nu probabil, sigur. Femeile ghinioniste pot dona statului copilu' pentru a fi crescut. Sau îl pot, bineînţeles, păstra. În speranţa obţinerii unui W sănătos şi, implicit, a unui loc de muncă plătit şi d-aici mai departe toate consecinţele… adică un vis frumos. Dar atât. Amintirile mele cele mai vechi sunt de la patru-cinci ani. Sau poate mai puţin. Frânturi de imagini. Câteva chipuri de copii. Viaţă frumoasă. Copilărie.

Apoi şcoala, la şase ani. La zece ani, dreptu d-a juca la automatele F ale Secţiei tinere. O mândrie. Eram cineva, eram un adevărat bărbat. Tichetele, fără vreo acoperire reală, erau în marea lor majoritate câştigătoare. Dar şi L-urile aveau parcă bucuria lor. Simbolizau un fel de maturitate. Prostii de copil!

Apoi… încăierările dintre noi… Prieteniile… Dezgustu pentru fete… Jurăminte de frăţie cu nişte băieţi care, cu vremea m-au uitat şi pe care i-am uitat… Toate presărate cu gându câştigurilor la automatele F.

Prima dragoste la şaptesprezece ani. Târziu, foarte târziu. Nu era blondă. O chema Yvonne… Un nume frumos. Peste un an ne-am despărţit. La terminarea şcolii. La optsprezece ani, dreptu d-a juca în sistemu FORTUNE cel adevărat… Primu' automat de la care am obţinut primu' L…

Zâmbesc în întuneric. Gândurile astea-mi fac bine. Îmi dau senzaţia unei continuităţi, nu ştiu cum să spun, îmi menţin cumva moralu. Constituie dovada că şi aici eu sunt tot eu, nu am devenit o cifră. M-am păstrat. Adică am rezistat.

De la optsprezece ani am intrat în lume. Şi totodată la azil. Mai târziu, de la două unu d-ani, căpătăm dreptu la frigider… Pe care l-am vizitat de cinci ori. Ultima dată era să fie chiar ultima.

Aşadar am două şase d-ani. Sau, mai curând, două trei jumate. Ce importanţă are? Am fost, pe vremuri, un

loser. Acum sunt un deţinut. Un zdupaş! Mă obişnuisem să fiu loser. Viaţa era, totuşi, frumoasă. Pentru că eram liber. Îmi pare rău că n-am ştiut s-o apreciez, atunci, cum se cuvine. Oftez. Libertatea. Femeile. Acum, ioc, ş-una ş-alta!

Mă-ntrebam, uneori, nopţile, ce voi face când voi fi norocos. Nu ştiu, nu-mi pot imagina. Mi-aş dori însă un covor persan la WC, o cadă de baie albastră ş-o scrumieră lângă tron. Nu pot să neg faptu că n-am idei. Chiar prea multe. Mai calmează-te! Hai, la culcare, tipule! Pardon, domnule cifră…

Mă răsucesc în aşternut. Gal doarme. Aş fi vrut să-l întreb o groază de chestii, ce părere are, d-exemplu, despre inepţiile lu' Bill prind ghinionul meu. Mi-a arătat chiar calculele. Nu ştiu ce să spun, par corecte, atât cât mă duce pe mine mintea, săpând în amintirile din şcoală. Eu însă am fost învăţat să nu pun nicio bază pe şmecheriile astea. În socoteli apar tot felul de coeficienţi care pot varia foarte mult. Bill însă se jură că a folosit numai valorile minime şi în consecinţă probabilitatea să obţin un câştig ca lumea este aproape unu. Adică aproape sigur. Rahat!

Casc, în sfârşit, mi s-a făcut somn. Ar trebui totuşi să-mi lipesc pleaoapele. Mâine este zi de vizită. Poate… Deşi, până acum, nimic. Adică, nimeni. Jenny ce-o mai fi făcând? Sau Lola? Nu, Lola, nu.

Prea şi-a bătut joc de mine. Mâine va fi, oricum, o zi obişnuită. Lucru, mâncarea, lucru şi seara vizitele şi clubu … sau curtea. Curtea, în mod sigur.

Îl invidiez pe Gal. Doarme ca… bou. Ce dracu' o fi ăla bou? în fine. Ştie multe, Gal. Dar nu prea-i dispus să stea la vorbe. E-un tăcut. D-exemplu, l-am întrebat o dată de ce noi muncim aici pe degeaba şi loserii n-au de lucru. S-a uitat chiorâş la mine şi mi-a bolborosit ceva cum că deţinuţilor trebuie să le ocupi timpul, altfel se iau de tot felul de prostii. L-am mai întrebat o dată de ce stăm câte doi şi nu patru, ca la azil. Sala de mese ar fi pe jumătate

cât e acum de-ntinsă. M-a privit cu atenţie şi mi-a aruncat pastila că am un spirit uluitor de observaţie, ce-mi mai trebuie altceva? Ce altceva, m-am mirat. Creier, a mârâit înfuriat. Am crezut atunci c-o să sară la bătaie.

Gal se răsuceşte-n aşternut. Ciudat tovarăş de celulă am. La dracu', am un talent să-mi storc tărtăcuţa de pomană… Toţi tipii pe care-i cunosc cât de cât mi se par ciudaţi. Dar eu cum le par lor? Idiot, ca-n realitate, nu? Aşa că, hai, gânditorule, închide ochii şi dormi! Nu mai eşti nici tânăr, nu mai eşti nici cu femeile, ai rămas loser, dar pe planu doi, acum eşti un puşcăriaş ca toţi puşcăriaşii, care mai trebuie să mai şi doarmă. Asta-i.

Undeva, pe coridor, se-aud paşii celor care-şi fac rondu …

34

— Cum e la pârnaie, tipule?

Tom mă priveşte surâzător din televizoru' din faţa mea, din cabina micuţă a vorbitorului. Eu încă nu mi-am revenit din surpriză. Aşadar, am o vizită!

— Grozav, Tom! Distracţii-n neştire. Mă şi mir c-am putut să scap de femei ca să stau de vorbă cu tine.

Tom continuă să zâmbească. Tom. Cu ochelarii lui rotunzi.

Tom, pe care-l ştiu dintotdeauna.

— Cum e viaţa pe acolo, pe la tine?

Dau din umeri.

— Aşa şi-aşa. Nu mă pot plânge.

La dracu', ce-o fi vrând? vorbitoru ăsta prin televiziune cu circuit închis nu-mi inspiră nici o-ncredere. Ehei, Tom, aici ezdupu, pricepi băiete, criminali, hoţi ş-aite specimene de genu' ăsta, n-ai niciun motiv să te porţi domneşte cu ei. Aşa că-i dau mai departe:

— Cum mai e p-afară?

Surâsu lu' Tom începe să m-agaseze. Se păstrează constant. Parc-ar fi o mască.

— Urât, frig şi nimic nou.

E rându meu să zâmbesc. Nu-s copil să mă-mpace-n felu' ăsta. Da' intru-n joc.

— Ca să vezi, deci e mai bine aici! Avem chiar şi de…

Mă opresc derutat. N-ar trebui probabil să-i zic că muncim, nu?

Mă strâmb. La dracu'!

— Şi de lucru.

— Deci nu vă plictisiţi.

Nu pare să fi observat ezitarea mea. Este la fel de imperturbabil.

— Ce mai fac… ceilalţi?

— Steve e bine. Îţi transmite multe salutări.

Mă bucur sincer.

— Da' cum stă cu capitolu femei?

Zâmbetu lu' Tom s-accentuează.

— Neaşteptat de bine. Christine i-o fată bună.

Oftez. Da, creaţa lu' Steve e-ntr-adevăr bună. Dau din cap. Ar fi trebuit să-ntreb de Jenny, da' mă cam codesc.

— Chiar prea bună pentru el.

— Norocul, de!

Face o pauză.

— Tu cum stai cu norocul?

Rânjesc.

— Ca de obicei, îmi măresc colecţia de L-uri.

Surâsu lu' Tom a dispărut. Pare preocupat de ceva.

— Ştii, aş vrea să-ţi spun ceva.

Întoarce capul, uitându-se undeva-n afara câmpului vizual al camerei.

— Mai avem timp.

Ce dracu' s-a mai întâmplat? Iar veşti proaste?

— Te-ascult.

— Tanya e grav rănită.

— Tanya? Amica lu' Danny-Mexic?

Se strâmbă.

— Fosta. Nu se ştie dacă scapă cu viaţă.

Îmi pare rău. Deşi nu o cunoşteam prea bine.

— Ce s-a-ntâmplat?

Face iar o pauză.

— Nu ştiu, o chestie încurcată cu ea şi… Jenny.

Tresar.

— Jenny?

— Ţi-am spus, nu cunosc multe amănunte. Au atacat o norocoasă, încercând să-i fure tichetul, nu ştiu prea bine… Femeia era însă înarmată şi a rănit-o pe Tanya.

O poveste ciudată.

— Şi Jenny? îi iau vorba din gură.

— Jenny a fost prinsă şi condamnată. Este acum şi ea la închisoare.

Jenny la bulău! O veste surprinzătoare.

— Ştii, mai este ceva. Jenny ar fi putut scăpa, dar nu a fugit. A stat pur şi simplu ca să fie prinsă. Cred că…

Tace. Ce crede că? Hai Tom, hai băiete, nu mă mai fierbe atât!

— Cred că se simţea vinovată de cele-ntâmplate cu tine.

Chiar aşa?

— De unde ştii? Ţi-a spus ea?

Mă priveşte mirat

— Da, am fost la ea înainte să vin aici.

— Cât a-ncasat?

— Cinci ani. Adică patru plus unul, eventual în criogenie.

— A scăpat ieftin. Un tip de-aici a-ncasat două d-ani pentru ceva asemănător. E drept, au mai fost nişte complicaţii.

— Îţi repet, nu ştiu exact ce s-a întâmplat şi nici nu am descusuto. A fost, am impresia, aşa, un fel de ajutor, de complice. S-ar fi putut s-o culeagă de acolo fără nicio vină…

Jenny. Amintiri vii-mi revin în minte. Blondă, cu surâsu ei puţin strâmb, parcă mereu ruşinată de ceea ce-mi spunea. „Nu renunţi niciodată, puştiule?” Puştiu’. Adică eu. Ştii, Jenny, eu… îmi pare rău… „Te rog, puştiule, nu renunţa acum! Te rog!”

— Jenny m-a rugat să-ţi transmit ceva.

Se gândeşte la mine? Există femei care mă mai ţin minte?

— Este un mesaj din partea Tanyei, de fapt. Nu ştiu dacă ştiai că Tanya este o matematiciană destul de bună.

Mă mir.

— Cum adică, destul de bună?

— A studiat de una singură matematicile probabilistice.

Ridic colţu’ buzei.

— Se vede. Şi-a calculat şansele la fix.

— Termină! îţi repet că nu ştiu exact ce s-a întâmplat.

În fond, Tom are dreptate. Ce contează ce s-a întâmplat? Un loser e aproape pe moarte şi altu5 la puşcărie. Mare scofală, nu? îmi strâng pumnii.

— Tanya a făcut nişte calcule privitoare la tine. Şi-a ajuns la concluzia că ţi-ai halit ghinionul cu poanta aia a ta, cu automatul spart. Şi că şansele de a deveni un mare norocos au crescut aproape la dublu, de la zero patruzeci, zero patruş’cinci cât este media obişnuită la peste zero nouă, zero nouăzeci şi cinci. Ce zici? Repet, un mare, un foarte mare noroc te paşte.

Dau din mână a lehamite.

— Tom, băiete, mi-ai ţinut o dată un logos cum că norocu-i o chestie delicată şi că noi nu suntem experţi în problemă. Ţi-ai schimbat opiniile?

Tom surâde amuzat.

— Eşti un tip cu o memorie bună!

Are o privire cam fixă. Ei da, am o memorie bună, şi?

— Şi Tanya, ţi-am explicat, se pricepe.

— E expertă?

— Se pricepe.

La dracu', se pricepe! Mă mănâncă limba.

— Tom, mi-a mai zis unu d-aici chestia asta. Un tâmpit. Şi ştii ce i-am făcut? L-am dus frumuşel de mână-n faţa unuia din automatele noastre şi l-am pus să mă privească jucând. Recunosc, am tras un L magnific!

Nu pare impresionat.

— Asta nu înseamnă nimic. Poate chiar deseară vei câştiga ceva.

Oftez.

— Aşa a zis şi cretinu ăla.

Mă revolt.

— Cum dracu' să câştig ceva? Nu pricepi, Tom, că aici nu mai sunt loser?

Se uită surprins la mine.

— Nu? Dar ce eşti, domnule?

Ar trebui să mă opresc. Vorbitoru ăsta nu-mi e pe plac. Şi criogenia este condiţionată de purtarea mea. La naiba! Peste zece ani.

— Sunt o cifră, Tom, o cifră. Pricepi?

Tom-se uită oarecum distant la mine.

— Eşti un prost, puştiule! Un prost!

Un prost? Mi s-a mai spus, de multe ori şi de mulţi. Ei bine, perfect, sunt un prost. Ei, şi?

— Ascultă-mă pe mine, băiete! Vei avea o porţie zdravănă de noroc. Şi n-aş zice că o meriţi.

Ce rost are să mă cert cu Tom? Să-i explic că am mari îndoieli cu norocu, aşa, în general, darămite cu norocu zdupaşilor?

— Să te audă zeii, Tom! şi să mă vadă şi pe mine.

Tom surâde la fel de impenetrabil ca la-nceput.

— Ai devenit filosof, puştiule, ştiai? închisoarea-ţi prieşte.

Te poţi certa cu Tom? Eu unu, nu. Se uită iar undeva,

aiurea.

— Timpul rezervat vizitei se apropie de sfârşit. Mai am ceva pentru tine:

— Dă-i bătaie!

— Am vorbit cu poliţiştii şi am înţeles că ai şi aici terminale de calculator la dispoziţie pe care îţi poţi face vizualizări.

— Da, ia club…

Mă opresc trăsnit. Vizualizări? Nu cumva?…

— Ce vizualizări, Tom?

Râde puţin stingherit.

— Îţi datoram ceva. Uite o plăcuţă nouă!

Sunt mişcat. Tom a făcut-o-ntr-adevăr pentru mine? Da, sunt sigur. Există aşadar ş-un alt fel de prietenie? Aproape că nu pot crede.

— O chestie schizofrenică de-a ta?

Pare mirat.

— Normal. Păi, altfel cum?

Tom bagă ceva – ntr-un sertar, sau aşa am eu impresia. Ecranu-şi micşorează intensitatea luminoasă, chipu lu’ Tom devine parcă ceţos, deasupra suprapunându-se un text:

5 minute până la sfârşitul vizitei.

Apoi, după câteva secunde, altceva.

Obiectul primit a fost verificat de calculator.

Îl puteţi recupera din containerul de sub display.

Textu’ dispare, figura lu’ Tom clarificându-se.

Deschid o uşiţă şi scot de-acolo o mică plăcuţă. Ce-aş putea spune?

— Tom, îţi mulţumesc! îţi mulţumesc pentru tot! Sper să mă pot revanşa cândva…

Întoarce privirea.

— Lasă, puştiule, prostiile! Oricum, trag nădejde că nu mă vei uita când vei ajunge un mare norocos!

— Nu, Tom, n-o să te uit!

Când voi deveni norocos. Chiar crede-n aşa ceva?

— Tom, dac-o mai vezi pe Jenny, spune-i că…

Am rămas cu gura deschisă.

— Da?

— Că… ţin la ea. OK?

— OK, puştiule. Şi Jenny mi-a transmis acelaşi lucru, nu ştiu dacă ţi-am…

Un sunet electronic melodios se aude şi un anunţ metalic, concomitent cu altu' scris pe ecran.

Sfârşitul vizitei.

Vă rugăm să terminaţi.

Tom apare din nou.

— Salut, Tom! Numai bine la toată lumea!

— Salut, puştiule şi noroc!

Noroc? De ce nu? Eventual şi-o femeie-n fiecare seară, nu?

— Şi…

Transmisia se-ntrerupe. Ecranu s-a colorat într-un albastru foarte frumos, pe care scrie cu negru:

Vă rugăm să eliberaţi vorbitorul.

Bineînţeles, băieţi! Ies, săltând în palmă plăcuţa de la Tom. Emoţia nu m-a părăsit. Deci, tipii nu m-au uitat. Şi nici Jenny… Scutur din cap. Destul cu idioţeniile! aici nu-i loc pentru dulcegării! aici sunt numai… Numai ce? Dau din umeri. La dracu', ce contează?

Ajuns afară, mă uit pe plăcuţă. Oare ce titlu măreţ o purta? Mă chiorăsc cu atenţie, într-un colţ trebuie că a scris titlu. Pun pariu că e ceva cu incongruenţă, transcendenţă sau alte asemenea rahaturi, lată, aici. Disting greu cele scrise. „Singurătatea adevărului". Singurătatea adevărului? M-am înşelat. Tom şi-a schimbat oare stilu? Singurătatea adevărului. Sună bine. Chiar frumos. Da' gândurile au şi-nceput să-mi zboare aiurea: care adevăr?

Mă opresc puţin, căutându-mă de ţigări. Îmi aprind una, alene, trăgând adânc fumu-n piept. O plăcere… Privesc cercetător curteanchisorii. P-aici, pe undeva, trebuie să fie Gal, a terminat masa puţin mai devreme. Nu ştiu, de la o vreme parcă se uită chiondărâş la mine. Mă ocoleşte. Sau poate-i numai o impresie. Oricum, este mai tăcut ca de obicei. Îl zăresc, plimbându-se agale prin mulţimea de siluete dungate, presărată ici-colo cu uniforma neagră a vreunui caraliu, jucându-se ameninţător cu bastonu său electric.

Mă-ndrept spre el.

— Mă ocoleşti, Gal?

Mă priveşte puţin surprins.

— Ce-ţi veni?

— Am impresia că te fereşti de mine. De ce?

— Eşti nebun!

Pe mine însă chiar că mă ia nebuneala.

— Ba nu-s nebun deloc. Câteodată mă priveşti c-un fel de scârbă, aşa, nu ştiu cum, parcă aş fi bolnav de ceva contagios sau parcă aş fi înotat în rahat sau parcă…

Mă opresc să răsuflu. Gal nu pare impresionat. Nici pe departe.

— Sau parcă?

— Sau parcă aş fi negru! o trântesc fără să mă gândesc prea mult.

Chestia cu negrii nu-i prea strălucită. Sunt destui pe-aici, şi mai toţi – nu-mi dau seama cum dracu’ se face – nimeresc numa-n bătăi. Şi le cam încasează. Deşi mie-mi pare că-s chiar mai mulţi decât noi, albii. Noi, albii? La toţi dracii! Eu n-am nimic de-a face cu banda „albilor”. Aşadar, corectăm: cu noi, loseri albi. Sau puşcăriaşii albii. Sau numerele albe. Sau…

— Eşti mult prea sensibil, amice!

Vocea lu’ Gal mă domoleşte. Continuă, pe un ton egal:

— Şi acum, dacă tot m-ai plictisit, dă-i bătaie! Ce tâmpenie ţi-a mai trecut prin cubu tău ăla golu?

— Chestia cu Tom.

Se strâmbă.

— Mi-ai mai povestit-o deja. Cum că tipa aia a făcut calcule şi a ajuns la concluzia că o să câştigi. Ceva barosan. Şi?

E rându meu să să mă strâmb.

— Nu ştiu, Gal. Ceva nu-i în ordine.

Ridic ochii spre el. Pare absent, cu privirea dusă undeva, peste gard.

— Mă asculţi, Gal?

— Te ascult…

Caut să-mi ordonez gândurile. Greu. Apoi încep, şovăielnic:

— E cam confuză chestia. Tom vine şi-mi confirmă ceea ce mi-a spus Bill, că voi deveni-n curând cineva. A vrut probabil să-mi ridice moralu, da'… Da' nu-i bine. Aici e ceva greşit. Sunt un deţinut, într-o puşcărie. C-o viaţă destul de amărâtă. Am ajuns aici printr-o-ntâmplare ciudată. Foarte ciudată. Care ridică multe-ntrebări…

— Ca de exemplu? mă-ntrerupe Gal.

— Ca de exemplu, faptu că sunt anumite automate care nu au decât tichete L şi reţine, am zis anumite, deşi…

Îmi trag răsuflarea.

— Deşi?

Chiar vrea să mă calce pe nervi?

— Deşi aş fi putut foarte bine să spun că toate automatele F nu fac altceva decât să confirme nişte loseri…

Pufneşte enervat:

— Nu fi idiot! Ai avea dreptate dacă pe lume n-ar exista decât loseri şi acolo, doi-trei mari boşi. Dargândeşte-te că numărul loserilor este de-abia doi-trei la zece din totalul populaţiei oraşului nostru.

Dau din mână a lehamite.

— Da, ştiu foarte bine, i-o problemă pe care am tot sucit-o pe toate părţile. Şi nu i-am găsit răspunsu'. Oricum, e ceva necurat la mijloc. Ceva putred.

Gal se amuză din nişte motive obscure.

— Dă-i înainte, Hamlet, că le zici bine!

N-am înţeles.

— Cine?

— Cum, cine?

— Cine-ai zis? Cum mi-ai spus? Hamlet? Cine-i ăla?

Îşi flutură mâinile.

— Lasă, n-are importanţă! Trăncăneşte!

Nu-i în toate minţile.

— Da' nu asta-i ceea ce voiam eu să-ţi spun. Nu ştiu cum să-ţi explic, mi se tot impuie capu' că voi câştiga. Ceva mare. Da' nu asta contează. Important este că mi se tot insuflă o speranţă. O speranţă absurdă, nişte gânduri ilogice…

— De ce?

Mă priveşte cu interes.

— Pentru că aici nu pot câştiga, Gal, pricepi? aici nu poate nimeni câştiga nimic. Pentru că aici noi reprezentăm pur şi simplu ghinionul …

— Cum adică?

Mă agit.

— Suntem la pârnaie! Ăsta-i zdupu! Nu mai avem libertate! Chestia cu automatu F este un simulacru, un fals, o minciună!

— Eşti ciudat azi, tipule!

Gal mă priveşte-ntr-un fel bizar. Strâmb, da' parcă plin de căldură. Şi de milă.

— Pricepi, Gal, speranţa asta pe care mi-au insuflat-o Bill şi Tom e monstruoasă, pentru că n-are nicio acoperire. Dacă n-am câştigat eu afară, aici nu voi putea câştiga nici măcar un amărât de W9. Eu mi-am jucat şansele pe

următorii zece – cinşpe ani. Şi tichetu obţinut are pe el litera L. L de la loser, e clar?

— Nu-i clar!

Tresărim amândoi speriaţi. Bill ne urmăreşte vesel. Când dracu' s-a apropiat de noi? A ascultat ce-am vorbit? Am senzaţia nelămurită c-am fost spionat. Bill însă continuă imperturbabil:

— Nu-i clar deloc. Am prins involuntar puţin din discuţia asta aprinsă şi vreau să te întreb un lucru. Spune-mi, băieţaş, dacă totul e aşa cum spui tu, de ce au mai instalat automate F aici, în închisoare? De frica noastră?

La dracu', n-am chef de discuţii cu Bill. Gal intervine. Energic.

— Ascultă, Bill…

— Robert, domnule Gal!

— Ascultă, Bill, nu-i frumos să te bagi unde nu-ţi fierbe oala! Aşa că, pa, la revedere, mi-a făcut plăcere!

Bill nu pare afectat. Îl dă la o parte pe Gal, adresându-mi-se:

— Nu fi prost, tipule! Vei fi mare. Poate chiar azi. Ai jucat?

Clatin din cap.

— N-am chef. Mâine. Doi bănuţi. Sau poimâine, trei.

Ridică din umeri.

— Ce rost are să aştepţi? Nu-i tot dracu' ăla?

— Nu-i. Şansa-i mai mare…

Mă opresc. Şansa? De ce? Simt gustu amar al amăgirii. Şi-n fond, pe cine amăgesc ei? Pe mine?

Bill mă priveşte mirat.

— Ce şansă?

Sistemu FORTUNE, drept şi progresist. Norocu pentru toţi. Adică ghinionul pentru toţi.

— Şansa nu există. Nu mai există, dacă a existat vreodată. Pricepi, Bill?

Sunt într-o pasă proastă. Da' mi-e scârbă de tot

norocu din lume. Eu, oricum, sunt şi aici şi acum un loser. Deşi, poate că un dram de adevăr… Mă-nfurii. Ce adevăr? Că-s un loser?

— Joacă, tipule! Vorbeşti idioţenii. Câteodată mă gândesc cum dracu' pică norocu numai pe capu' unor tâmpiţi.

Tâmpit? De ce nu? Am impresia că m-a luat în braţe un soi de apatie. Blondă, bineînţeles.

— Ce zici, Gal, să joc?

Gal pare preocupat de ceva. Nu m-a auzit.

— Gal?

Tresare. Destul de violent.

— Ce spui?

Zâmbesc.

— Dormi, Gal? acum când se hotărăşte viitoru unui mare norocos? Adic-al meu, dacă nu ţi-a fost clară aluzia.

Da' Gal nu s-amuză.

— Ştii, puştiule, oricum ar fi, vreau să-ţi spun că…

Ezită. Aştept.

— Că?

Tace-n continuare. Bill dă semne de nerăbdare.

— Joci?

Îi fac semn să tacă. Mă uit la Gal.

— Să nu crezi că…

Vocea lu' Gal e-ncordată, şovăitoare. Să nu cred, ce? La naiba, m-am săturat de discuţiile astea tâmpite! M-am săturat şi de idioţeniile amicilor mei zdupaşi. Foarte bine, joc şi să mă lase-n pace!

— Hai să jucăm, Bill. Îmi ţii companie?

Fără s-aştept răspuns, mă reped spre automat. Orbeşte. După un prea mulţi paşi însă mă izbesc de cineva.

— Cine-i imbecilu care?… Murmur enervat.

Privesc atent, un negru, 'nalt şi solid. Se uită la mine nu prea binevoitor.

— Unde umbli, omule?

N-are o voce blândă. Şi nici eu n-am chef de discuţii. Îl dau deoparte. Negru însă-mi prinde mâna c-o mişcare rapidă, strângându-mi-o cu forţă.

— Albi, nenorociţi! Nici aci nu ne lăsaţi în pace? Tot ne mai credeţi sclavii voştri? Păpuşile voastre? Nenorociţilor…

Are o privire grozav de tulbure. Aproape dementă. Parcă n-ar fi-n toate minţile. Continuă să-mi forţeze mâna. Întorc capul. Cei câţiva poliţai din curte sunt departe. Gal şi Bill se tot ciondănesc, acolo unde i-am lăsat. Şi eu? Să strig după ajutor? încleştez dinţii.

— Dă-mi drumul, jigodie!

— Jigodie? şuieră negru printre dinţii. Chiar aşa, ne jigniţi în faţă? Albi scârboşi!

Încep să simt durerea-n braţu aproape amorţit. Ăsta chiar vrea să-mi rupă mâna? încerc să-mi încordez muşchii.

— Dă-mi drumu’! Altfel e vai de tine!

Negru rânjeşte scurt. Durerea devine ascuţită. Mă-ncordez şi-i expediez un picior sub burtă. Urletu lui se-aude gutural, ca un fel de horcăit. Îmi dă drumu’ fulgerător, pentru a se apuca cu amândouă mâinile de pântece, încovoindu-se de durere. Un fulger de triumf îmi luminează faţa. Imediat însă, pe neaşteptate, se-ndreaptă, zbierând înfiorător. Pumnu’ lui mă izbeşte cu precizien bărbie. Mă prăvălesc la vreo doi metri de el, complet năucit. Parcă m-ar fi lovit c-un ciocan. Vederea mi se-mpăienjeneşte. Mai zăresc monstru venind spre mine, încet. Clătinându-se pe picioare. Încerc să mă ridic. Totu-i neclar în jur. Şi-ncepe să-mi fie frică de negru cel mare. Nimeni, niciodată, nu m-a mai lovit c-o asemenea forţă. Reuşesc, şovăielnic, să mă ridic. Încasez o nouă lovitură-n stomac, căzând acolo de unde mă ridicasem. Simt gustu sângelui în gură. Aud apoi urlete şi zbierete, negru cel puternic se prăbuşeşte parcă fulgerat, apoi totu’ se pierde-

ntr-o ceaţă groasă, ceaţă sfâşiată de sirenele portabile ale caraliilor cu sunetele lor ascuţite, înşurubându-mi-se pur şi simplu-n nervi.

Deschid ochii cu prudenţă. Bill se uită la mine-ntrebător, aşezat pe vine. Parcă-i privesc imaginea-ntr-o apă.

— Ţi-ai revenit?

Scot câteva sunete. Nu seamănă a nimic. Am impresia stupidă că gura mi s-a umflat, mi s-a umflat până-n creştetu capului. Şi mă doare. Doare-ngrozitor!

În stânga, un poliţai mă fixează cu atenţie. Întoarce capu-n altă direcţie, chemând infirmierii.

— Nu-i nevoie! articulez eu.

Pot vorbi! îmi pipăi maxilaru, pare-ntreg. E chiar întreg. Nici măcar un dinte, o măsea lipsă... Zâmbesc prosteşte. Hai, c-am o ţeastă tare... Gal şi Bill mă ajută să mă ridic. Am reuşit.

— Ai cam încurcat-o, tipule! face Gal, jumate amuzat, jumate milos.

Oamenii din jurul nostru sau şi risipit Caraliu se-ntoarce spre negru care nu dă semne de viaţă. Pe el cine l-a aranjat?

— Te invidiez, omule! se aude vocea lu' Bill. C-un prieten precum Gal, nu-ţi mai trebuie nimic. Nici măcar noroc!

Mârâi înfuriat:

— Noroc, ai? Ai văzut ce noroc am avut? Mai vrei să joc, sau te-ai convins?

La fiecare silabă, un fier înroşit în foc îmi străpunge maxilarele. De, fiecare cu distracţia lui!

Bill râde de-a binelea.

— Păi chiar ai avut noroc, prostule! dacă nu era Gal pe fază, să-l secere pe negru ăla c-o mişcare de picioare rapidă şi sofisticată, la ora asta erai, în cei mai fericit caz, la infirmerie. Repet, în cel mai bun caz...

Aşadar, Gal m-a salvat.

— Mulţumesc!

Gal întoarce privirea, stânjenit.

— Ei, prostii!

Apoi tace. Eu, însă, nu.

— Şi poliţaii?

Zâmbetu lu’ Bill se transformă-n rânjet

— Umflaţii, ai? Fii fără grijă, te-ar fi îngropat cum se cuvine!

Da, ştiu, la cimitiru’ comun al oraşului. La cimitiru’ L. L de la…

Ştim noi de unde.

— Hai, joci?

Bill nu mai are astâmpăr.

— Ce dracu’ eşti aşa nerăbdător? Joacă tu-ntâi.

— OK, de ce nu?

Se proţăpeşte-n faţa automatului, scoţând tacticos bănuţu. Gal s-a apropiat şi el pe nesimţite. Arunc o ocheadă-n jur. Nimeni nu-i atent la mine. Sau la noi. Şi nici la cei doi poliţişti care-l cară pe negru la infirmerie. Ce naiba i-o fi făcut Gal? Ştie tipu’ ăsta o meserie-n materie de mardeli, pe cinste! Poate o să mă-nveţe şi pe mine câte ceva. Mă doare maxilaru şi mă simt nesigur pe picioare. Ar trebui să mă duc puţin şi pe la doctor. Mă strâmb dezgustat. Doctor? Mai târziu. Vom vedea noi când.

Prins în astfel de refleţii adânci, nici n-am auzit melodia stupidă a automatului. Bill se-ntoarce spre mine amărât, fluturându-şi cartoaşu. De ce-o fi supărat? L-u lui e destul de reuşit.

— E rându tău, tipule!!

Oftez şi mă trag mai aproape. Mă trăsneşte un gând. De câte ori am avut momentu’ de speranţă înaintea unui automat? De câte ori mi-a tremurat mâna în care ţineam bănuţu? De câte ori am strâns în palmă maneta, simţind-o caldă, alături de mine sau, mai bine zis, sperând-o alături

de mine? Câte melodii electrionice am ascultat, ţinându-mi respiraţia, în aşteptarea unui tichet ce cădea-ntr-o cutie transparentă?

Bănuţu. De câte ori? Care loser ar putea socoti de câte ori a tresărit dezgustat la vederea L-ului tipărit pe cartonaş?

Maneta. O trag aproape cu furie. Sau nu cu furie. Cu scârbă. Scârba şi dezgustu. Şi dezamăgirea. Amintiri mă năpădesc. Momentu-ntâlnirii cu Jenny, în faţa videotecii. Clipa după care alergam de mult... „Taci! Să nu irosim clipa...” Parcă aşa am spus. Şi deziluzia L-ului d-atunci. Gustu neputinţei. Lacrimile...

Melodia electronică mi-e indiferentă. Deşi, poate acum... îmi muşc buzele. Îmi vine să urlu şi mă doare bărbia. Cum, zei, îmi daţi speranţe? încă-mi mai daţi speranţe? La două minute după ultima trosneală-ncasată? De ce? De ce?

Cartonaşu1 n cutie. Speranţă? Speranţa spargerii ultimului tub cu tichete. Şi L-urile împrăştiate pe jos. Şi... La dracu’! Ce importanţă are?

Întind mâna. Nu-mi tremură. De ce mi-ar tremura? Sistemu FORTUNE... Uneori mă-ntreb ce se-ascunde-n spatele lui...

Apuc cartonaşu şi-l răsucesc. Deci L vine de la...

Da’ inscripţia de pe tichet fulgeră prin faţa mea şi eu rămân o fracţiune de secundă trăsnit, W-u ăsta frumos de pe verso e-al meu, nu-i aşa? Totu’ începe să devină nebulos, simt o greutate-n respiraţie, mă uit înc-o dată, e clar, pe micu’ dreptunghi de carton din laba mea se lăfăie un un W2, da, e chiar un W2, un W2 mare, frumos, zei, sunt un winner, un mare norocos, un foarte mare norocos, W2, lumea-ncepe un dans ameţitor în jurul meu şi mă simt aruncat într-un abis imens, ţinând în mână un tichet câştigător... Un W2...

Deschid ochii. Albu unui salon de spital. Iar spital? Clipesc des. O siluetă se apleacă deasupra mea. Roşcată. Curios. Aici n-am văzut niciun poliţist roşcat. Priveliştea-ncepe să mi se clarifice. O asistentă mă urmăreşte cu atenţie. Cred că am o moacă pe cinste! La dracu'! Unde mă aflu? încerc să zic ceva, da' iese un fel de hârâială.

— Vă trebuie ceva, domnule?

Nu-nţeleg. Cu cine vorbeşte femeia asta? Instinctiv, întorc capu' să văd cine mai e lângă mine. Ameţeala mă ia pe sus. Zei, în ce hal sunt!

— Cu mine vorbeşti, fetiţo?

— Bineînţeles. Mă bucur că v-aţi revenit.

Vă? V-aţi? îmi vorbeşte la plural? Mie? închid ochii. Brusc, îmi amintesc. Am câştigat ceva mare. Barosan. Sau oare am visat?

Totu-i o farsă? Zâmbesc. Farsă? Cine ar monta o asemenea farsă unui loser?

— Fetiţo…

Nu pare să aibă mai mult de nouăşpe ani. E tânără…

— Da, domnule.

Domnule?… Şi Jenny-i tânără.

— Ai putea să-mi spui ce mi s-a-ntâmplat?

— Nu vă mai amintiţi, domnule?

Pare speriată. Ar trebui s-o liniştesc. Ba, la naiba! Eu sunt pacientu, nu ea.

— Ba da, da' aşa, nebulos… şi-apoi îmi place vocea ta.

— Glumiţi, domnule! face tipa măgulită.

O gâsculiţă oarecare. Jenny nu s-ar fi comportat aşa. Şi cred că nici Lola.

— Nu, nu! Hai, te rog, povesteşte-mi!

— Păi, nu este cine ştie ce. Eraţi la… centrul de reeducare…

Centru de reeducare?!

— Închisoare, fetiţo! Nu centru de reeducare…

Nici măcar pe programu calculatorului judecător nu apare chestia asta, ci tot închisoare. Auzi, centru de reeducare!

Fata mă priveşte uimită. Ce dracu' o fi aşa de proastă? Se uită la mine ca la un moş de şaptej d-ani care i-ar fi spus că vrea să se culce cu ea. Mă mă mănâncă limba:

— Sau zdup. Bulău. Pârnaie…

Mă priveşte de-a dreptu contrariată. În fine, las-o-n durerea ei!

— Scuză-mă că te-am întrerupt. Te rog, continuă!

Încerc să-i zâmbesc. Cuminte. Văd că se prinde. I se luminează faţa. Îi dă bătaie.

— Cum vă spuneam, eraţi la… închisoare… şi aţi avut o neînţelegere cu… cineva…

O-ntrerup iar.

— Un negru?

— Da, un oarecare. Aţi fost brutalizat. Destul de rău. Aţi găsit totuşi puterea să vă ridicaţi singur şi chiar să mergeţi să jucaţi la automatul din incinta… închisorii. Şi aţi reuşit o performanţă frumuşică. Un W2 nu este la îndemâna oricui.

Aşadar, totu-i real. Fetişcana continuă:

Sunteţi un norocos, domnule! Un mare norocos! Nu-mi rămâne decât să vă felicit. Şi să vă invidiez…

— Mulţumesc, fetiţo! Cum te cheamă?

— Hellen.

— Drăguţ nume. Da' nu te opri:

Se uită la mine puţin mirată.

— Păi, asta-i tot.

— Nu-i tot, spune-mi mai departe. Ce mi s-a-ntâmplat după ce-am leşinat?

— Ah, pe urmă aţi fost adus aici.

Începe să mă enerveze.

— Unde, aici?

Aş mai fi vrut să zic ceva, da’ nu se cade. Acum sunt şi eu din lumea bună. Lumea bună? Căcat pe clanţă!

— Aici în aripa rezervată personalului… închisorii. Dar asta provizoriu. Până vom găsi un loc unde să vă aranjăm. Ştiţi, se pare că nu prea am mai avut asemenea cazuri de noroc fulgerător.

Să mă aranjeze? Unde? Nu prea-nţeleg şi-ncepe să mă doară capu’.

— Cât e ceasu?

— Şaisprezece treizeci şi doi, domnule.

Dup-amiaza? Aşadar am zăcut mai bine de două d-ore inconştient…

— Şi ce-i cu mine?

— Veţi vorbi peste vreo două ore cu doctorul, domnule. Eu nu vă pot spune decât că sunteţi bine acum.

Am obosit. După doar câteva vorbe. Da’… ar mai fi ceva. Tipa însă-mi citeşte oboseala pe moacă. O fi ea gâscă proastă, da’ ştie meserie. De infirmieră, bineînţeles.

— Acum trebuie să vă odihniţi.

— Da, bine. Da’ unde-i?

Nedumerirea i se aşterne pe faţă.

— Cine?

Zâmbesc.

— Nu cine. Ce.

Se-ncruntă.

— Ce?

Mă-ncrunt şi eu. La naiba, strici toată vraja!

— Tichetu, fetiţo. Tichetu meu. Mai există?

E rându ei să zâmbească, larg, deschis.

— Desigur, domnule. Sunt o proastă, trebuia să vi-l arăt de la început…

Ei, nu-i nimic, bine că măcar e conştientă de calităţile ei! Deschide primu’ sertar al noptierei şi scoate d-acolo un cartonaş pe care mi-l întinde.

— Poftiţi, domnule! Este al dumneavoastră, intact şi

personal.

Îl iau, c-o mână cam nesigură şi-l privesc.

Un W2 mare, frumos, mă priveşte ciudat. Sunt al tău, tipule. Ai fi crezut? Nu, ai dreptate, n-am crezut. Şi-mi pare rău. W2. Cum am putut să mă-ndoiesc de sistem? W2. Sistemu-i bun, sistemu FORTUNE e corect şi progresist. Acest cartonaş reprezintă dovada. Sau idealu. Este, în căzu meu, acelaşi lucru. W2. Un an de noroc. Un an! Nu o zi, două, trei, o săptămână sau o lună. Un an. W2. Nu mai sunt loser. Pricepeţi, oameni buni? Nu mai sunt loser! Nu mai sunt loser!!

37

Chestia de ia Tom e frumoasă. Într-adevăr frumoasă. O ciudăţenie imposibil de descris în cuvinte. Mai ales prin cuvintele alese de el: Singurătatea adevărului. Da' asta n-are, evident, nicio importanţă. Lucrarea-i uluitoare prin culori şi relief. N-am mai avut ocazia să văd ceva făcut de Tom în relief.

Hellen bagă capu' pe uşă.

— Vă caută cineva, domnule.

Tresar.

— Cine?

— Un om de-al nostru.

Uneori îmi pare rău că n-am mustaţă. Ca să pot zâmbi şi eu, aşa, ca lumea, pe sub mustaţă. Un om de-al nostru înseamnă în limbaju micuţei Hellen, unu din pensionari. Adic-un bulăuaş. Ca mine.

— Cine?

Ciudat, m-am şi obişnuit cu vorba lu' Hellen. În doar o zi juma de când stau aici.

— Un oarecare Robert…

Mă bucur.

— Bill? Te rog, lasă-l să intre!

Mă priveşte jucăuşă. Acum se va fandosi, bineînţeles. Va miorlăi puţin. Ştiu eu ce-i lipseşte fetişcanei ăsteia.

— Vă rog să nu uitaţi că oamenii noştri au un program pe care trebuie să-l respecte. În plus, chiar dumneavoastră nu este bine să vă obosiţi. Deci, numai o jumătate de oră, maxim patruzeci şi cinci de minute…

Aşteaptă un pic să mă mai întremez şi… o să vezi tu!

— Prea bine, stăpâna mea!

Clatină din cap, mustrătoare. I-a plăcut însă replica mea, pun pariu. O proastă, de!

Bill apare surâzător, parcă puţin timid. Îşi aruncă ochii peste tot cu uimire. Cămăruţa mea de lângă infirmerie arată bine. Covor gros pe jos, curăţenie, un terminal 3 d. O cameră luminoasă şi fără zăbrele la ferestre, fapt ce-i sporeşte simţitor lumina.

— La loc, Bill, îi spun arătându-i un fotoliu. Şi scuză-mă, da' eu trebuie să mai stau o vreme-n pat. Aşa zice doctoru'.

Bill îşi tot roteşte, iscoditor, telescoapele. Tace.

— Nu zici nimic? Ai venit să taci?

Mă priveşte puţin îndoielnic.

— Nici nu ştfu cum trebuie să-ţi vorbesc. Cu dumneavoastră sau…

Face o pauză.

„Ca-nainte?

Zâmbesc.

— Las-o moartă, Bill! ia spune-mi mai bine ce pretenţii ai tu de la mine: să-ţi spun Robert sau… ca înainte?

Zâmbeşte şi el, parcă mai destins.

— Ai rămas acelaşi, tipule. Mă bucur.

— Şi eu mă bucur că ai venit să-mi vezi cadavru ambulant. Cum arăt?

S-a calmat de-a binelea.

— Oribil. Cum ai vrea să arate un nenorocit de norocos?

Se mai uită o dată prin cameră.

— Ai ajuns mare, tipule! şi când te gândeşti că mai să mă iei la bătaie când îţi povesteam chestiile astea. Aşa-i?

— Corect, Bill. Şi să ştii că nu mi-am schimbat părerea, o bătaie ţi-ar prinde bine. Chiar numai preventiv.

Râde. Şi mie-ncepe să-mi displacă un lucru. Faptu că Bill parcă nu mai e acelaşi Bill din aripa-nchisorii rezervată deţinuţilor (obişnuiţi. Adică loseri. Ceva s-a schimbat. Ceva se află acum între noi. Bill nu mai are spontaneitatea aceea pe care i-o ştiam. Înainte, la o replică ca asta, m-ar fi-njurat. Acum se mulţumeşte să râdă discret. De ce, Bill?

— Ce mai este pe-afară?

Se-ntristează.

— Mai nimic.

Chiar aşa?

— Bine, da' a trecut o zi jumate. Ce mai e nou? Ce zic tipii de mine?

— Nimic deosebit.

Nu pare pus pe vorbă. Ce naiba o fi cu el?

— Bill!

Tresare, privindu-mă parcă vinovat.

— Bill, băiete, ce-i cu tine? Hai, spune-mi!

— Cu mine? Nimic. Absolut nimic.

Deci cu el nu-i nimic.

— Nu? Atunci, ce-i cu mine?

— Eşti altul, omule! Eşti un norocos. Nu mai eşti d-al nostru.

Ar trebui să râd dacă Bill n-ar fi atât de serios.

— Tipule, vorbeşti pe nas. Ai merita să mă dau jos la tine şi să-ţi cocoşez spinarea. Cum adică, sunt altu'? Foarte bine, am câştigat. Sunt un norocos. Da' am rămas acelaşi, omule, tot eu! Crezi că d-acum o să vă scuip pe toţi, o să ajung un „alb" infect dintr-o bandă la fel de infectă? Asta crezi?

— Nu, bineâţeles, numai că…

S-a oprit.

— Da?

— Oamenii gândesc altfel.

— Adică?

— Se spune c-atunci când cineva câştigă ceva mare în închisoare, o face pe seama altuia sau a mai multora. Că le fură altora norocul şi chiar viaţa. In sensu că devine o piază rea… şi e socotit un trădător…

Zâmbesc.

— Deci sunt un trădător? şi mă rog, pe cine am lăsat fără noroc?

Bill însă nu zâmbeşte.

— Întâmplarea a făcut ca azi-dimineaţă să se rupă un pod rulant în hala de producţie grea.

Mă-ngrozesc.

— Pe zei! în timpul lucrului?

Dă din cap abătut.

— Şi?

Nu-ndrăznesc să continui.

— Un mort şi doi răniţi grav.

Mă trece ameţeala. Am călcat în lumea bună cu stângu. N-am nicio vină, desigur, da' oamenii vor spune că din cauza mea… La dracu'! Cea mai mare prostie din lume!

— Da', Bill, asta este o mare idioţenie…

— Unu dintre cei doi este Gal.

Mă priveşte drept în ochi. Şi nu ştiu ce vrea de la mine. Ce vor toţi de la mine? Gal? Prietenu' meu cel mai bun? Colegu meu de celulă? De ce Gal? De ce tocmai Gal?

— A murit?

Face un semn mic din cap. Negativ.

— Nu. Dar nu se ştie dacă va scăpa.

Gal. Al treilea cunoscut apropiat care moare. Întâi Fred. În spital. Apoi Danny. Pe stradă. Acum Gal. La zdup. Locurile unde mor loserii. Cine urmează la rând? şi unde? Apropo, eu cum voi crăpa? Ceva îmi spune că Gal n-a murit încă şi eu nu mai sunt loser. Da' acu gându ăsta din urmă

mi-e indiferent. Gal, m-auzi, băiete, nu trebuie să mori! Nu trebuie!

Bill mă studiază tăcut. Apoi se hotărăşte să deschidă gura:

— Asta-i, tipule! Gal grav rănit şi tu ajuns barosan. Nu ştiu cum dracu7 s-au potrivit aşa chestiile astea. Dar mai întotdeauna, lucrurile rele se aranjează între ele singure.

Fac o grimasă. Nu asta-i ceea ce mă interesează acum. Nu ceea ce zic oamenii.

— Te-nţeleg, omule. Dar Gal poate va scăpa. Şi, oricum, un bărbat nu plânge.

Mi-a observat lacrimiie-n ochi? Ei, şi? Ce rost are să-i explic că mă simt într-adevăr o piază rea, c-aproape toţi cei care i-am cunoscut au păţit câte ceva? Fred, Danny, morţi. Jenny, la-nchisoare. Gal aproape mort. De ce aşa de mulţi? Gal era, adică este, prietenu' meu. Prezenţa lu' Bill începe să mă calce pe nervi. Cu bunătatea asta-ntipărită pe chip. Foarte bine, un bărbat nu plânge.

— Uite că eu am chef să plâng! îi şuier.

Bill mă priveşte oarecum distant. Parcă d-abia acum şi-a recăpătat masca sa impasibilă. Chiar, surprinzător cât a fost de schimbat, pân-acum. T*

— Tu eşti un prost!

Mă-ncrunt. Apoi îi zâmbesc moale. Ăsta-i Bill, cel pe care-l ştiam eu.

— Mulţumesc, Bill!

Se uită la mine puţin ironic. Bill băiete, slavă cerului că măcar tu ţi-ai revenit! E bine. Şi eu pot să-ncep acum să sper că Gal va trăi şi că totuşi mai am un prieten, cam ciudat, da' totuşi prieten. Aici, la bulău.

Bill se porneşte cu vorba:

— Ştii, domnule, ai devenit unu din ăia marii. Sau mai curând, mărişorii. Ca să ajung la tine a trebuit să fac o cerere gardianului-şef, care era adresată directorului.

— Serios?

— Serios. Directorul închisorii mi-a aprobat vizita. Un W2 nu se cadesă fie sâcâit de orice nenorocit de loser.

Încă nu m-am obişnuit cu ideea că nu mai sunt loser. Cred că-mi va mai trebui ceva vreme.

— Hai acum să vorbim şi despre tine.

— Despre mine? Să ştii Bill, băiete, că-s încă un deţinut. Ca şi voi. Un W2 zdupaş. A

Bill se amuză.

— Ai început să te ajungi, domnule! Noi, loserii, suntem „voi”.

— La dracu’. Fiecare o să-şi aibă partea lui de noroc.

— De bună seamă. Dar nu despre noi e vorbă acum. Ci despre tine. Ia spune-mi mai bine ce-o să se aleagă de capu’ tău, destul de pătrat, trebuie să recunosc…

Mă uit surprins la Bill. Mă priveşte impasibil, tolănit în fotoliu din camera mea. Pe ecranu terminalului continuă să se lăfăie creatura lu’ Tom. Mă răsucesc, iau telecomanda de pe noptieră şi opresc televizoru’. Bill nici măcar nu clipeşte.

— Tipule, încep şovăielnic, nu prea ştiu ce-o să se aleagă de mine. Azi-dimineaţă, alături de doctor, m-a vizitat şi directoru. S-a purtat foarte ceremonios cu persoana mea. Mi-a spus c-aş putea obţine o reducere a pedepsei, în al doilea an de noroc, că, oricum, asta va fi de-acum celula mea şi voi avea un regim mult îmbunătăţit de viaţă. Că deocamdată, vreo săptămână, voi rămâne-n grija doctorului sau poate mai mult, până mă refac bine de tot, apoi va trebui să mă gândesc la una din meseriile de p-aici şi să urmez un curs de inginerie sub hipnoză, după care voi putea fi chiar remunerat, cu o sumă aproape exorbitantă.

Bill mă-ntrerupe.

— Ştiu eu se-nseamnă exorbitantă pentru tine. Cam o zecime din banii unuia ca-e* face acelaşi lucru în libertate.

Dau din umeri.

— Pentru mine-i uriaşă. Oricum, chiar dacă nu mai obţin un al doilea, W2, un an de zile o voi duce bine.

Bill însă explodează.

— Eram sigur! Prost mai eşti, băiete! Prost ca noaptea! Cum dracu' dă norocu numai peste tâmpiţi de genul tău?

E nebun?

— Nu pricep, Bill!

— Nici nu mă mir, amărâtule, nici nu mă mir! Ei, da, ţi-am zis „amărâtule", oi fi tu un norocos ţăpănos care trece direct de la 1 la W2, dar tot amărât eşti! şi, uneori, mă întreb dacă meriţi să-ţi deschid ochii. Ce zici, merită? Ce-mi pică la afacerea asta?

M-a blocat. Da' tipu-i dă-nainte.

— Dai un pachet de ţigări?

Se uită la mine. Ce fel de joc mai este şi ăsta?

— Dau.

— Perfect. Ei, băieţel, să ştii că mi-am pierdut timpul ieri şi alaltăieri scotocind biblioteca şi întrebând oamenii despre situaţii asemănătoare. Şi n-aş putea spune că n-am ajuns la nişte concluzii interesante.

Face o pauză, de efect, uitându-se la mine. Şi eu îl privesc, la rându meu. Ce-o fi vrând sonatu ăsta?

— Şi, continuă el tărăgănat, pot în primul rând să-ţi spun că habar n-ai pe ce lume trăieşti. Ţi-am spus eu şi-am înţeles de la Gal că ţi-au mai spus şi alţii, că vei fi un mare norocos. Iar tu tragi primul bilet mai acătării şi crezi că i-ai apucat pe zeul norocului de cracul pantalonului. N-am dreptate să-ţi spun că eşti un prost? şi unde mai pui că îţi mai faci şi probleme dacă o câştigi un al doilea W2. Stau câteodată şi mă gândesc ce dracu' te-ai face tu fără mine. Ai?

— Ce să am? replic eu foarte calm.

Dă din mână a lehamite.

— Nu meriţi şi totuşi îţi spun. Deci, o primă concluzie, eşti un fraier dacă nu-ţi exploatezi, mai departe, norocul. În al doilea rând/ am aflat chestii interesante din registrele închisorii. Faptul că un mare norocos poate deveni membru al guvernului înseamnă, printre altele – şi crede-mă tipule, alea altele nu sunt nişte mizilicuri – şi amânarea oricărei condamnări până la terminarea perioadei de noroc, sau prescrierea ei după douăzeci de ani. Deci douăzeci de ani de noroc barosan te absolvă de toate păcatele din lume. Ce-i drept, nici douăzeci de ani nu sunt o bagatelă, dar pentru tine tare îmi vine să cred că reprezintă un nimic.

Mă-ncrunt. Vorbeşte prea mult şi-mi scapă esenţialul.

— Ce-nseamnă un mare norocos?

— De la WOX în sus.

— Mă pufneşte râsu.

— Nu eşti zdravăn, tipule!

Mă priveşte inocent.

— Am fost vreodată?

Are dreptate. Nu cred să fi fost.

— De la WOX în sus mai sunt doar două trepte: Y şi Z. Şi astea se obţin numai de la automatele de clasă zero speciale.

Pufneşte, scârbit.

— Bineînţeles. La automatele de clasă zero speciale. Acolo unde pot juca norocoşii de la W2 în sus. Inclusiv.

Desigur! Cum putusem uita? Ştiam şi eu chestia asta. Toată lumea ştie… şi totuşi…

— Acolo joacă mahării, Bill.

Se uită la mine cu milă.

— Da’ tu ce dracu’ eşti, mă?

Dau din cap cu îndoială.

— Nu ştiu, Bill, nu ştiu. Voi juca, când a. Poate mai târziu. Se-nfurie.

— Nu fi prost, tipule! Joacă! Joacă acum! acum poţi

câştiga. Norocul este acum şi aici. Pentru tine. Vorbeşte cu directorul" dar nu-i spune de unde ştii chestia asta.

— De ce? mă mir.

— Pentru că tu pleci şi eu rămân…

L-am surprins oare o undă de tristeţe-n ochi? Poate, deşi masca de pe chipu lu' Bill se reface practic instantaneu.

Bill dă semne de nerăbdare, privind ceasu de pe noptieră.

— Ar cam fi timpul s-o şterg! Deci, nu uita. Joacă! Joacă şi vei obţine, cred eu, cel puţin un WOX. Poţi intra în guvern şi scapi de cloaca asta…

Se uită-n jur, nemulţumit.

— De cloacă ai scăpat deja. Dar nu te opri. Pricepi? Nu te opri! Se ridică-n picioare. Nu ştiu ce să spun. Sunt foarte impresionat de Bill. Nu-l cunoşteam deloc. Da' eu mai am o problemă.

— Stai puţin, Bill!

Mă priveşte.

— Vreau să-ţi spun şi eu ceva. Odată am jucat la un automat c-o femeie, l-am făcut eu cinste. Şi i-am spus să joace ea prima. Şi a tras un W9. Eu, un amărât de L. Am văzut atunci o oftică imensă, pentru că, dacă eram eu primu', aş fi tras eu W9. Aşa şi-n căzu nostru. Ar trebui să mă urăşti fiindcă am jucat după tine şi nu înaintea ta. Ai fi putut lua tu tichetu câştigător!

Se uită la mine râzând.

— Domnule, ai zis o prostie mare cât norocul tău! Habar n-ai de nimic din teoria sistemului FORTUNE. Puteam să joc eu până plesneam, înaintea sau înapoia ta. Numai tu puteai câştiga. Norocosul eşti tu. Loserul sunt eu. Vezi ce simplu e? Salut!

— Stai. Încă un minut. De ce, Bill?

— De ce?

Se enervează.

— Păi, nu ţi-am zis că norocosul eşti tu şi…

Îl întrerup brusc, luându-l repede:

— Nu asta. De ce mă ajuţi?

Mă priveşte surprins. Şi tace.

— De ce, Bill?

Răspunde ţeapăn:

— Robert, domnule! Nu, Bill. Robert.

Gal nu este aici. Şi s-ar putea să nu mai fie niciodată. Îl poate Bill înlocui? Nu, nimeni nu poate ţine locu altcuiva. Locu din sufletu' cuiva…

— De ce, Bill?

Zâmbeşte puţin trist. Masca i-a dispărut.

— Poate nu o să mă uiţi când vei fi mare. Poate…

— N-o să te uit, Bill!

Chipu-i devine din nou imobil.

— OK, atunci de ce să ne mai facem griji? Salut, tipule!

Se-ndreaptă spre uşă.

— Noroc, Bill!

Se-ntoarce.

— Robert, domnule, Robert! şi nu uita, joacă!

Lese fără să mai aştepte alt răspuns. Bill. Bill şi ideile lui trăsnite. Auzi, să ajung eu un norocos dintr-ăia barosani. E nebun. Prostii. Deşi… Deşi, ce-ar fi dacă ar avea dreptate?

38

N-am mai fost niciodată-ntr-o maşină, exceptând, bineînţeles, jegurile de dube ale poliţiei şi ale secţiei de criogenie. Da' alea nu-s maşini. Limuzina în care mă aflu eu îşi merită numele. Frumoasă, elegantă, neagră. Maşina oficială a-nchisorii. Privesc ceafa directorului. Acesta priveşte şi el, încruntat, înainte. Cred şi eu că nu-i prea convine chestia, să mă ducă la un automat special. Şi poate să şi câştig ceva ca lumea. La dracu'! La asta nu trebuie să mă gândesc. În stânga, un poliţist. Nici el nu mă

priveşte. Am devenit cineva, tipilor. Nu mă mai duceţi în cătuşe şi-n şuturi. Ba chiar s-ar putea să vă trag eu câteva, pe urmă…

Maşina opreşte pe negândite. Automatele speciale nu cresc pe toate drumurile, prin parcuri sau în zdupuri. Cel mai apropiat de noi e-ntr-un loc care se cheamă Transcontinental Bank. O bancă. M-am ajuns, oameni buni! Nici nu visam pe unde aveau să-mi calce lăboanţele…

Coborâm fără vorbe. Suntem o procesiune cam ciudată – directoru-nchisorii, poliţaiu' şi cu mine. Şoferu' a rămas în maşină. Păşesc cam ţeapăn, n-aş zice că n-am emoţii. La dracu', emoţii! Pentru ce? Că doar n-oi scoate un WOZ de prima dată. Am obţinut dreptu de a juca de cinci ori pe săptămână. Şi-mi joc toate şansele pe săptămâna asta. Acum! Aşa, de-al dracului ce sunt!

Intrăm. O sală impozantă, ce-aduce pe undeva cu Oficiu de muncă. Zâmbesc. Seamănă, da' nu răsare. Este, nu ştiu cum, altfel. Complet altfel. În primu' rând, prin oameni. Sobri, eleganţi, vorbind potolit, într-un zumzet discret. Apoi, prin curăţenie. Apoi, prin lux. Apoi… Da' ce importanţă mai are? Oricum, nu mă simt în apele mele. Îmbrăcat în hainele astea destul de bune, uniforma mea de loser, am impresia că-s ţinta tuturor privirilor. Că-s un fel de nenorocit într-un palat. O jigodie care merită pumni în burtă şi şuturi sub burtă. Pentru că nu stă-n locului. La dracu', locului! Sunt şi eu om. Pricepeţi, voi, ăştia marii? Sunt şi eu ca voi. Sau voi fi. Fiecare om are dreptu la norocu său. Fiecare! Vă temeţi, tipilor? Vă temeţi că vă voi clătina norocu de sub voi? Eu, loseru? Nu mai sunt loser, nu uitaţi!

Mă-ncrunt. Îmi mişună cam multe gânduri pe sub streaşină. La dracu', n-ar trebui să mă gândesc nici la câştiguri. De fapt, totu' s-a-ntân? plat prea repede. Am cumva impresia stupidă că nu-s eu persoana-n cauză, care a trecut fulgerător de la ghinion la noroc şi care acum

crede-n norocu ei formidabil. Ciudat. Crede după tot ce i s-a-ntâmplat? Chiar crezi, tipule? Da, cred. De ce nu? Norocu surâde numai celor optimişti, nu-i aşa? Zâmbesc, iată-mă vorbind ca-n reclame! Oricum, e bine că-mi fac singur curaj.

Am ajuns într-un colţ unde există un automat F special. La prima vedere, nu se deosebeşte cu nimic de unu obişnuit. Acelaşi bloc dreptunghiular, înalt de vreun metru jumate, cu maneta-n partea dreaptă şi cutia transparentă spre stânga. A, da" iată şi prima deosebire: în dreapta, pe aceeaşi linie cu cutia transparentă şi cam sub fanta de introducere a monedei, se află un fel de buzunar, deasupra căruia este desenată o săgeată roşie, cu o inscripţie roşu pe portocaliu, deasupra.

Introduceţi tichetul anterior (minim W2) şi aşteptaţi confirmarea prin aprinderea indicatorului de sub fantă.

În partea de jos, afişu portocaliu, nu cu litere albastre, ca de obicei. Tot cu roşii. Schimbat.

NOROCUL ESTE LA ÎNDEMÂNA TUTUROR.

CHIAR AL CELOR CARE ÎL POSEDĂ.

AL NOROCOŞILOR.

DUMNEAVOASTRĂ, NOROCOŞII VREŢI MAI MULT.

PUTEŢI MAI MULT

…ACUM!
…AICI!

NU UITAŢI:

STATUL ARE NEVOIE DE NOROCUL

DUMNEAVOASTRĂ. EXPLOATAŢI-L.

FOLOSIŢI-L.

ACUM.

AICI.

REŢINEŢI DEVIZA SOCIETĂŢII NOASTRE LIBERE ŞI DEMOCRATICE:

NOROCUL PENTRU TOŢI!

Puţin mai jos, cu litere maro pe portocaliu şi cu caractere cursive:

Automat din sistemul FORTUNE, clasa specială, taxa 1 dolar.

Se eliberează tichete ghinioniste şi câştigătoare (obişnuite şi speciale), respectiv:

Lloser

Wl – winner

WOS – winner special

Vezi lateral subdiviziunea scării WOS.

(Wlvalabilitate 1, 5 ani)

Deci, acelaşi şi cu totu5 altu5. În lateral, desigur, în ambele părţi, ierarhia conducerii. A vârfurilor. A celor mari. Sau, mai curând, foarte mari. O ştiu, ca toată lumea. Am învăţat-o de mult, o nebunie a tinereţii, poate. Căci niciun loser nu speră să ajungă aici. Niciun loser nu visează vreodată zerourile clasei W. Şi eu n-am fost o excepţie.

Subdiviziunile seriei speciale.

WZERO

WO – valabilitate: 2 ani WOX – valabilitate: 3 ani WOY – valabilitate: 4 ani WOZ – valabilitate: 5 ani

Atât. Simplu, nu? La nivelu5 acesta, lucrurile-s mai simple. Nu mai apare problema orelor, zilelor, săptămânilor sau lunilor. Nu, acum totu5 se măsoară-n ani.

Directoru5 mă priveşte-ncruntat cum dau târcoale automatului. Ce, directore, îţi stric reputaţia? Nu uita c-am fost loser până mai ieri, alaltăieri. Şi-s încă un puşcăriaş. Mai deosebit, da' tot un deţinut. Şi cu pretenţii. Murmuri ceva despre pierdere de vreme? Ei, şi? Caraliu5 s-a proţăpit cu mâinile la spate, într-o poziţie sobră şi cruntă. Aiurea, parcă i-a intrat un par ştiu eu unde.

Mă caut în buzunare după cele cinci monezi. Monezi de-un dolar. Nici asta n-am visat niciodată. Să joc o sută de bănuţi o dată. O sută! Asta-nseamnă ajutoru de loser pe aproape trei săptămâni. Trag aer în piept. Gata. Jucăm. Scot cartonaşu meu, îl privese W2 acesta mi-a devenit familiar – şi-l strecor în buzunaru de control. Să-mi porţi noroc, tichetule! Ceva – mi spune că norocu nu vine din cartonaşe, d-acum n-am timp de gânduri răzleţe şi filosofări.

Aici, în marea sală a Băncii, mi-ncerc norocu. Am într-adevăr senzaţia nelămurită că joc o carte mare. Imensă.

S-a aprins o zonă roşie, pe care scrie:

Control încheiat.

La terminare apăsaţi pe acest buton pentru a vă-recupera tichetul iniţial.

Dau din umeri. Cam multe instrucţiuni p-automatu ăsta. Scot banu' şi-l fac să alunece-n automat. Apoi, alene, trag de manetă. Pur şi simplu nu mă pot dumiri ce-i cu mine. D-unde delăsarea asta? Melodia electronică, mult mai sofisticată, este redată acum stereo, din laţeralele automatului. E ş-asta o chestie. Cartonaşu cade-n cutie… întind mâna, îmi tremură totuşi, curios, exact în acest timp

directoru-şi chinuie bricheta încercând să-şi aprindă o ţigară. Apuc cartonaşu şi-l răsucesc. L-u de pe verso nu are nimic de-a face cu norocu meu cel mare.

Şi simt brusc cum se-ntâmplă ceva cu mine, cum ceva se zbate şi plesneştenăuntru. De unde atâta enervare, înverşunare? La dracu'. La dracu'! îmi vine să urlu. De ce suntem noi la mâna unui automat? Suntem oameni, şi loseri şi winneri, tot oameni, nu automate cu măruntaie metalice şi glasuri electronice castrate. Şi eu sunt om. Am fost loser, nu mai sunt, poate voi fi iac, da' mai întâi sunt om. Sunt om şi vă voi sfida, aici şi acum, cum ziceţi voi, indiferent de teapa voastră, de lux sau ordinare.

Al doilea bănuţ. Maneta. Melodia. Cartonaşu căzut în cutie. W1. Ochi-mi strălucesc. Zei, încă şase luni de noroc. W1! Sunt un norocos! Mă-ncordez. Aha, vă e frică? Credeţi că mă-mbunaţi doar cu-atâta? Vă-nşelaţi. Vă-nşelaţi amarnic!

Al treilea bănuţ. „Joacă, tipule, joacă!" Maneta. Joc, Bill, nu vezi că joc? Melodia. Nici eu n-o mai aud. Nu mă mai interesează. Cartonaşu. În mâna mea şi… Iar L. L vine de la… Nu! Nu! mai mult. Pot mai mult. Încă două-ncercări.

Următoru bănuţ. Viziunea automatului spart, cu uşandoită-n lumina violentă ş-obositoare a farurilor de pe maşinile de poliţie şi mulţimea tichetelor răspândite, cu L-urile lor micuţe şi batjocoritoare. La toţi dracii! Asta a fost de mult. Când eram loser. Melodia electronică. Da, când eram loser. Directoru tuşeşte, cu ţigara-n mână. Te-ai înecat, tipule? Cartonaşu. Da, pe vremuri am fost loser. Şi-acum?… Îl iau şi-l răsucesc. Simt deodată picioarele moi, auriu ăsta-mi fulgeră prin faţa ochilor, şi-o oboseală ciudată pune stăpânire pe mine, da, obosit, ca atunci, atunci când am dat numai de L-uri, da' p-acest cartonaş nu scrie L, zei, ci WOY, înţelegi, directore, WOY, sunt un norocos, am scăpat de sărăcie şi de-nchisoare şi de tine,

sunt un WOY, un mare, un extrem de mare norocos, ce-aş mai putea face acum, în faţa ăstui noroc uluitor, să plâng, să râd, Dumnezeule, am scos un WOY, asta e, trăiesc acum clipa de noroc la care-am visat o viaţă de om, o trăiesc!

Mă-ntorc spre director şi-i arunc la picioare ultimu dolar, şi WOY-u auriu din mâna mea atrage privirile tuturor. Am deodată senzaţia că s-a făcut o linişte adâncă, aici, la Bancă. Şi stau în mijlocu sălii celei mari, uitându-mă cu ochi scânteietori în jur. Sunt un WOY, oameni! Sunt un WOY!

39

Cămăruţa mea de lângă infirmerie mi se pare nencăpătoare. E ultima noapte pe care-o mai petrec aici. Forţat de-mprejurări.

Stau în fotoliu, jucându-mă cu televizoru'. Şi plictisindu-mă. Programele TV au rămas la fel de cretine, indiferent dacă eu sunt un loser sau un mare barosan. Tresar. Nu mă pot obişnui cu ideea că nu mai sunt loser. Am ajuns sus, sus de tot. Patru ani de noroc. Nu-i la îndemâna oricui.

Curios. Pe vremuri mă-ndoisem de sistem. Nu-l înţelesesem. Apoi mi-am imaginat că totu' se rezolvă prin spargerea unui automat. Moment în care-am avut ghinion. Sau noroc. Pentru că, fiind faţetele aceleiaşi monezi, norocu şi ghinionul se confundă adesea. Şi căzu meu este probabil unu dintre cele mai clasice. Eşti un norocos, tipule! Eşti un mare norocos! îţi vine să crezi? Cu puţină vreme-n urmă primeai pumni în burtă de la un poliţist ce te putea – ucide-n faţa camerei de criogenie. Ai dormit şase luni şi-ai cunoscut-o pe Jenny. La dracu', Jenny, Lola, toate femeile din lume le pot avea! Sau poate nu. Acum trebuie să fiu un exemplu.

Oftez. Nu ştiu, parc-am o strângere de inimă. Voi începe o viaţă nouă. Altfel. Cu totu' altfel. Fără azilu cu două sute de pături pe sală, fără cantina jegoasă puţind a

varză sintetică, fără bătăile-ncasate pe stradă de la caralii, de la „albi” şi de l-alţi loseri, fără zdup şi fără mizeriile lui. Voi şti să mă comport? Viaţa… Viaţa va fi dulce. Da’ probabil că ăsta va fi un aspect minor. Căci acum sunt cineva. Nu un winner oarecare, un om onest, destul denstărit, da’ la locului. Nu, voi fi într-adevăr cineva mare, adică-s mare, Ja dracu’ cu viitoru ăsta, viitoru l-am transformat în cartonaş câştigător azi, la Bancă, deci eu sunt personalitatea, eu. Eu!

Bucură-te, omule! Mă bucur. Nu ştiu, nu-s deloc în formă. Şocu, fără-ndoială. Mă simt moale, sleit de puteri. Mi-ar fi plăcut să fie cineva lângă mine. Jenny. Lola. Tom. Gal. Chiar şi Bill. Sau ceilalţi, Fred, Danny, Steve. Unii-s loseri. Alţi-s morţi. Şi ce dacă-s loseri? Vor primi partea lor de noroc. Mai mare sau mai mică. Da’ o vor avea. Pentru că aşa-i conceput sistemu. Democratic. Progresist. Liber. Bill avea dreptate. Şi Tom. Sunt un WOY. Şi bănuiesc că voi avea parte de nişte avantaje substanţiale. Nu-ţi uita prietenii, tipule! Nu, nu-i voi uita. Jenny, de exemplu…

Se aud ciocănituri în uşă şi Hellen bagă capu’, timidă.

— E voie, domnule?

Poate şi pe Hellen o voi ajuta cumva. Chiar şi numai să devină femeie.

— Desigur, fetiţo. Intră. Încă n-am mâncat pe nimeni. N-o să fii tu prima.

Intră timidă.

— A venit cineva.

Bill? A şi venit să mă felicite?

— De-al nostru? Robert…?

Mă priveşte mirată.

De-al nostru? glumiţi, domnule. Dumneavoastră nu mai sunteţi de-al nostru. Nu staţi aici decât temporar, până când vi se va găsi o locuinţă potrivită.

Mă priveşte pe sub gene. Destul de îmbietor.

— N-aş zice că nu vă invidiez, domnule!

Apoi oftează, cam prea patetic.

— Probabil că aceasta este ultima noapte pe care-o veţi petrece la noi.

Nu-i proastă gâsculiţa. Ştie ce vrea. Da' om mai vedea.

— În fine. Cine mă caută?

Se strâmbă puţin. Nu trebuia să schimb vorba?

— Secretarul dumneavoastră particular.

Bună treabă! Aşadar am un secretar particular. Avantajele norocului. ăl mare.

— Să intre, te rog!

Închid televizoru' şi-arunc telecomanda pe pat exact în timpul cât Hellen face loc unui bărbat cu burta cam plinuţă şi roşu-n obraji.

— Michael… secretarul dumneavoastră particular.

— La loc, domnule, îi spun arătându-i spre celălalt fotoliu.

S-aşază, c-un zâmbet larg pe buze.

— Mulţumesc, face tipu'.

Are o voce destul de plăcută. Deşi nu prea-mi place cum arată. Ei, la naiba, doar prima impresie!

Tace. Ciudat, nu pare omu' care să fie intimidat de norocu altora. Dimpotrivă.

— Vă ascult, domnule!

Tresare. Apoi mă priveşte puţin vinovat.

— Iertaţi-mă. M-au furat gândurile. Şi, vă rog, ziceţi-mi Mike! Eu nu sunt „domn":

Zâmbesc. Deci numai eu sunt „domn". Ce chestie, nu cred că am visat vreodată să fiu înconjurat de atâta respect!

— OK, Mike! Dă-i bătaie!

Trage adânc aer în piept. Pare foarte pierdut, aici, în compania mea. Deşi, nu ştiu ce dracu' mă face să-l consider unu dintr-ăia unşii cu multe alifi. Al naibii de

multe.

— Bănuiesc că nu ştiţi mare lucru despre poziţia dumneavoastră viitoare.

Poziţia dumneavoastră viitoare? O exprimare cam alambicată. Nu-mi place. Da' m-abţin să comentez.

— Nu.

— Am înţeles că aţi fost… condamnat.

Felu' ăsta d-a-şi alege cuvintele-ncepe să mă agaseze. Cred că merită o lecţie.

— Da, Mike. M-au băgat băieţii la pârnaie. Şi-acu-s un bulăuaş, pricepi?

Se face mic, mic de tot.

— Vă rog, nu mai vorbiţi aşa. Dumneavoastră sunteţi acum un WOY, un membru al guvernului…

L-auzi! Nu sună rău. Deloc.

— Stai, Mike, băiete! la-o-ncet!

Face nişte gesturi dezordonate cu mâna. Pare tare neajutorat.

— Aşa e. Aveţi dreptate, lată cum stau lucrurile.

Pauză. Mă priveşte. Îl privesc. Te-ascult, omule! Hai, nu mă mai fierbe atât!

Continuă:

— Conform constituţiei, un norocos din clasa zero este asimilat automat în guvern, într-unul din posturile libere în acel moment. Este amânată orice pedeapsă privativă de libertate sau materială până la terminarea perioadei de noroc sau, dacă aceasta se prelungeşte, prescrierea se face după douăzeci de ani. Deci, în cazul dumneavoastră, legea este clară. Sunteţi liber. Şi nu numai atât, aveţi un venit lunar asigurat, bunicel, şi…

Îl întrerup brusc.

— Cât?

— Este vorba numai de venitul minim, până vă lansaţi în afaceri, după care…

Mă enervează politeţea asta scârboasă.

— Câte lovele?

Se-ncruntă, intimidat de limbaju meu. La dracu', nenorocitule, obişnuieşte-te! O să lucrezi cu mine şi eu unu n-am chef să mă schimb, pricepi?

— Vreo zece mii de dolari.

Simt un nod în gât. Respifaţa şi inima par să-mi stea pe loc. Zece mii de dolari?! Zece miare?! îşi bate joc de mine? îngăim prosteşte:

— Râzi de mine?!

Sare-n sus, ofensat.

— Se poate? Cu mi-aş permite? Asta e suma. Zece mii. Nu vă convine?

Pe toţi dracii! Zece mii! într-o lună! Bine, da'… e uluitor! Sunt chiar aşa de bogat?

— Enorm… şoptesc aproape involuntar.

Secretarul meu zâmbeşte îngăduitor.

— Ei, să nu exagerăm! Veţi avea şi cheltuieli destule. Vă va rămâne însă o sumă bunicică de care puteţi dispune.

Scutur din cap. Zece bătrâne! La naiba, trebuie să fiu atent mai departe.

— Desigur. Continuă, te rog!

Zece mii! Am impresia că timpul s-a oprit odată cu acest cuvânt. Zece bătrâne. O sumă exorbitantă chiar şi pentru orice norocos obişnuit. Un maldăr de bani pe care nici să-l visezi nu te poţi încumeta. Darămite să-l posezi! Mă-nfior scurt. Am mai trecut o barieră. La care râvneşte orice amărât de loser. Şi la care visează. Şi-njură. Şi speră. Şi, deodată, se pomeneşte dincolo. Da' acolo-i altceva. E ceva diferit de lumea normală, lumea noastră. Cu totu' diferit…

— Păi, nu ar mai fi multe de spus…

Diferenţa. Pentru mine-s multe. Enorm de multe.

— Veţi avea o locuinţă a dumneavoastră, destul de comodă, şi…

Îl întrerup iar:

— Unde? Pentru Dumnezeu, fii mai explicit, ce trebuie mereu să te trag de limbă?

Inspiră adânc. Nu pare prea afectat de ieşirea mea. Cunoaşte, probabil, marfa.

— Una din vilele careului zero.

Altă lovitură. Careu zero. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Şi va trebui să vă ocupaţi de ceva.

Fac un gest de aprobare. Bineînţeles. Tac, aşteptând continuarea.

— Actualmente sunt disponibile posturile de ministru adjunct în departamentele Energiei, Educaţiei, Mediului şi Spaţiului. Ce v-ar tenta?

Dau din umeri. Am de ales? Habar n-am. Ar trebui să ştiu mai multe decât ceea ce ştiu acum, adică nimic.

— Nu ştiu… Am timp de gândire?

Iar zâmbetu greţos de politicos şi de corect.

— Bineînţeles. De altfel, pregătirea dumneavoastră se va face în laboratoare speciale, sub hipnoză. Va trebui să optaţi şi pentru o disciplină de aprofundare de cultură generală, gen pictură, literatură, dans sau altceva.

Asta n-o mai ştiam. Deci va trebui să devin şi cult. Multe noutăţi. Mike mă priveşte puţin întrebător.

— Cred că v-am obosit destul. Mai sunt destule lucruri de aranjat, dar avem timp din belşug. Mâine dimineaţă sunt aici şi ne vom vedea de treburi. E bine?

Dau din cap afirmativ. Ce-aş putea face altceva?

— Bun. Atunci vă las. Aceasta, oricum, a fost o vizită de…

Îşi caută cuvintele. Nu intervin.

— De tatonare. De cunoaştere.

Se ridică.

— Nu-mi rămâne decât să vă felicit pentru norocul dumneavoastră şi să vă urez multă sănătate!

Se retrage spre uşă. Tac, continuând să-l fixez. Ce

vrea tipu' ăsta de la mine? Rigid, artificial. Unde-i spontaneitatea lu' Gal sau Tom?

— La revedere, domnule!

Am intrat în altă lume. Nu ştiu încă dacă este lumea visurilor mele. Da' dacă ceva merge de la-nceput prost, nu-i bine. Şi nu-i păcat? Sau oare totu-i numa o părere d-a mea, sunt prea obosit, doborât de emoţiile zilei? Poate. Pentru că altfel… Ar fi păcat, cred. Scutur din cap. La toţi dracii, am un talent să-mi fac singur gânduri negre… Nu mai eşti loser, tipule! şi viaţa ţi s-a schimbat. În bine, pricepi?

— Salut, Mike! Pe mâine!

Michael însă era plecat. Uşa se-nchisese-n spatele lui. Mă uit la ceas, e destul de târziu. La dracu', am stat cam mult singur azi. Nu mai vreau, nu mai am chef să-mi masez creierii cu tot felul de gânduri absurde. Nu-s bune, acum, după masă. Ar trebui altceva…

Întind mâna ş-apăs pe butonu de pe noptieră. Uşa se deschide şi-n prag apare Hellen.

— Doriţi ceva, domnule?

O privesc. Tipa se uită atent la mine. Micuţă de statură. Aduce pe undeva cu Lola. Aşa, vag. Cu o lucire puţin neobişnuia a ochilor. Se apropie.

— Doriţi ceva, domnule?

O fixez în continuare.

— Da, Hellen. Doresc ceva. În ultima mea noapte de-aici. Nu spuneai tu lucru ăsta?

S-apropie încet. În nări îi simt mirosu'. S-aşază lângă mine pe bara fotoliului, întinzând puţin provocator un picior. Hellen. O femeie ca oricare alta. De care am nevoie în noaptea asta. Şi care mi se dă fără ezitări. Asta să-nsemne viaţa bună?

Întind braţu şi-o prind de mijloc.

— Şi asta este camera de lucru, spune neobosit Mike.

Pe toţi dracii, a câta cameră e asta? şi câte naiba mai are vila?

Şi această neapere e-n alt stil. De data asta, modern. Un birou mare, în spatele căruia se află un scaun-fotoliu rabatabil. Lateral, trei display-uri cu tehnica aferentă. În restu-ncăperii, o masă lungă cu scaune, deasupra căreia se află alte patru televizoare.

— Sistemul electronic permite organizarea unor conferinţe asistate de calculator. Calculatorul dumneavoastră personal este evident conectat la reţelele internaţionale majore. A fost recent introdusă şi inovaţia TIC – Comunicare Interumană Totală – prin reţeaua de calculatoare.

Tac. Sunt mut de uimire. Realitatea depăşeşte orice-nchipuire. Mi-aduc aminte că visurile mele de mărire se reduceau la o masămbelşugată, urmată d-o scenă d-amor într-un dormitor somptuos.

Da' vila mea-i uluitoare. Mai ales prin îmbinarea frumosului cu utilu. Nicio concesie electronică în defavoarea eleganţei. Nu, nici vorbă. Calculator ultimu tip, lumini polarizate, sisteme de televiziune 3 d... Ce mai urmează?

— Tot aici, la masa dumneavoastră de lucru, se găseşte şi comanda principală a calculatorului. Pe care o vom ajusta, bineînţeles, la personalitatea dumneavoastră.

Tresar. Ce vrea să spună individul? N-am înţeles.

— Personalitatea mea?

Mike face o mică grimasă şi umerii parcă i se lasă mai jos. De fiecare dată când mă arăt nelămurit, parcă-i dau o palmă. Şi face figura asta de loser tăvălit de „albi" într-un WC public jegos. Sau chiar altfel. Umilă. Nu-mi place. Nu-mi place deloc moaca tipului. Da' omu' se grăbeşte cu explicaţiile.

— Iertaţi-mă, mereu uit că nu aţi urmat cursul sub hipnoză. Veţi înţelege atunci, bineînţeles.

Atunci? Când o să fiu deştept? Da’ acu ce-s? *vjn* prost?

— Spune-mi, acum.

Rânjesc scurt. Şi adaug.

— Ca la tâmpiţi!

Parcă i-am tras un picior sub burtă. A icnit, pur şi simplu.

— Vă rog, domnule! Iertaţi-mă, domnule! Nu mai vorbiţi aşa!

La dracu’. Îmi vine să-njur, să scuip, să-l strivesc în bătaie.

Mă abţin. Da’ tot merită. Vorbesc cum îmi place. Acu-s însă dincoace, în lumea bună. Şi e bună, fir-ar ea a dracului să fie!

— Vă explic îndată. Calculatorul dumneavoastră este al doilea stăpân al casei, după dumneavoastră. Controlează practic totul. Comenzile se pot da în trei moduri: verbale, prin tastatură sau prin casete-program. Cele verbale nu sunt admise decât pe baza analizei caracteristicilor dumneavoastră vocale. Cele prin tastatură şi program doar prin analiza amprentelor degetelor şi palmei dumneavoastră; în plus, caseta-program este admisă printr-un sistem de analiză a capacităţii dielectrice specifice corpului dumneavoastră. Evident, toate acestea, după blocare. Ce ziceţi, ne ocupăm acum de partea tehnică?

Cred că am făcut o mufă cam tâmpă. Mi-a explicat ca la idioţi şi tot n-am înţeles mare lucru! Trebuie să-mi măsoare capacitatea corpului, să-mi ia amprentele vocale, digitale şi la… Nu, acolo nu se iau amprente.

— Mai avem ceva de vizitat în hangaru ăsta?

— Păi, staţi puţin. Deci am fost în camera de primire, cele două de oaspeţi, dormitorul, sufrageria, biblioteca, sala de auziţii, camera de lucru… Ar mai fi bucătăria electronică şi dependinţele.

Arată-n sfârşit uman. Aşa, dus pe gânduri, enumerând pe degetele lui groase încăperile prin care-am trecut. Unu din puţinele lui gesturi omeneşti.

— Bine, hai să continuăm şi p-ormă ne-ntoarcem în buricu electronic.

Da, ştiu, iar am dat-o-n bară cu exprimarea. Nu-i nevoie, Mike băiete, să-ţi dai ochii peste cap şi să faci mutra asta! Ăsta-s eu. Obişnuieşte-te. Mai târziu, când o să cresc mare şi calculators ăl bun o să mă-nveţe cum să scriu şi să vorbesc, mă voi schimba, probabil. Eu însă sper că nu.

— Ştiţi, pentru că tot suntem aici, v-aţi gândit ce doriţi să deveniţi? Mâine vor începe cursurile.

Mda, ar fi căzu să mă hotărăsc.

— Ce-mi recomanzi?

Dă din umeri. Umil.

— Nu-i de căderea mea să vă dau sfaturi. Totuşi, cred că domeniul energiei este cel mai indicat. Lucruri complexe, noi proiecte îndrăzneţe. Aveţi putinţa să faceţi lucruri bune.

— Da’ spaţiu?

— Evident, orice vă poate oferi satisfacţie. Dar, dacă îmi permiteţi această mică digresiune, unii spun că mai avem încă multe de făcut aici, pe Pământ şi pe urmă să ne ocupăm serios de ceruri. Şi, de altfel, multe proiecte energetice sunt legate strâns de tehnologiile spaţiale. Ce ziceţi?

De ce nu, în fond? dacă tot nu m-atrage nimic în mod deosebit…

— OK, bătrâne! Deci sunt viitoru ministru adjunct în problemele energetice guvernamentale. Am spus-o corect?

Mă aprobă grav, dând tăcut din cap. Şi de altfel, nu sună rău. Nu sună râu de loc.

— Şi celălalt domeniu? V-aţi gândit?

Nu prea.

— Muzică? Literatură? Pictură? Ce ziceţi?

Habar n-am. Aici, bâtă. Sănătoasă. Sunt un WOY. Un foarte mare norocos. Şi trec prin momente stânjenitoare. Am impresia stupidă, pe care-am mai avut-o cândva, că sunt, într-un fel oarecare, manipulat, împins către un scop obscur, necunoscut. Că sunt controlat. Impresia dementă că-s un străin, aici, în propria-mi viaţă, că cineva-mi tot şopteşte replica următoare într-o piesă sau film în care eu sunt unicu personaj. Personaj care… Da' la dracu' cu atâtea aiureli! Căcat! Zei, ce tâmpenii-mi tranzitează sistemu nervos central, ca să folosesc o expresie doctă. Adică-mi mişună sub ţeastă. Zei? Mi-a venito idee uluitoare. Zei…

— Ce-ai zice de mitologie?

Mă priveşte surprins. Cu ochii pirni de sentimente contradictorii.

— N-aş spune că nu aveţi idei, domnule! Perfect. Literatură, cu a doua specializare strictă pe mitologie.

Glasu i-a sunat puţin batjocoritor sau mi s-a părut mie?

— Continuăm, domnule?

Dau din umeri. Îmi fac ca întotdeauna prea multe gânduri.

— Pe unde o luăm?

O

— Ce muzică preferaţi la masă?

Cred c-am făcut iar o figură tâmpă. Trebuie s-ascultăm şi muzică?

— N-am preferinţe. Ce vrei tu.

Insistă.

— Oricum. Ceva clasic sau modern?

Modern? Inepţii d-alea zbierate de tipi, tipe sau aparate electronice? Nu, mersi.

— Prefer ceva clasic.

— Perfect.

Îşi face de lucru la terminalu din sufragerie.

— Prokofiev, v-ar conveni? O muzică de pian.

Prokofiev?! N-am avut plăcerea. La dracu', mai bine mă specializam în muzică. Ei, da' asta o pot face şi p-ormă.

— Ba nu, nu-i ceva de prânz! mai bine Strauss. Sau Chopin.

Dau din umeri. Dacă-i place să vorbească singur, lasă-l în pace! E major.

Mike şi-a terminat moşmonditu şi se-ntoarce la masă, în faţa mea. Deodată, o muzică lentă-ncepe să izvorască de undeva, din peretele sufrageriei. De peste tot. Sunete neelectronice, plăcute. O muzică frumoasă. Ridic ochii, întrebător.

— Valsuri de Chopin.

Încântător. Totu-i încântător aici, în sala de mese. La cantină, îmi vine să mă hlizesc şi nu vreau să râd aşa, din senin. Auzi, cantină. Meniu de azi l-a ales Mike, special în cinstea mea, cică. Tipu', adică secretară meu particular, ca să ne dăm mari ca lumea, se totfoieşte. Puţin mai devreme a adus o tavă cu două pahare nostime, umflate, cu un lichid roşiatic. Coniac, probabil. Am impresia c-aşteaptă ceva de la mine.

— Mike, băiete, uite care-i treaba. Eu am ieşit abia azi de la zdup şi habar n-am ce trebuie să fac, cum să mă port. Ţie-ţi revine sarcina să mă-nveţi şi asta cât mai repede. Deci, nu te jena! Spune-mi cum trebuie procedat, spune-mi direct când greşesc ceva. Hai, dă-i bătaie!

Pare stânjenit. Nu ştiu de ce, nu-mi prea place tipu' ăsta. Arborează tot timpul o figură umilă, parcă special concepută pentru mine. Dă-i exact omu' care ştie totu', şmecheru din umbră, individu' care vede tot, cântăreşte şi ia deciziile. Şi nu-mi place masca asta a umilinţei ce şi-o tot trage pe mutră. Am vaga impresie că la prima greşeală

mă va călca-n picioare, fără niciun regret.

Ei, la dracu', ce-am cu bietu' Mike? Iar am luat-o razna. Oricum ar fi, de fapt, trebuie să storc cât mai mult de la el.

— Păi, să bem! Luaţi paharul şi ciocniţi!

OK. Iau paharul, îl lovesc uşor de-al lui.

— Noroc, Mike!

— Noroc, domnule!

Apoi sorb. O-nghiţitură prudentă. Nu-mi aduc aminte să mai fi băut vreodată aşa ceva, da' cam ştiu la ce să m-aştept. Gustu fin mă surprinde plăcut. Nu-i rău. Mai trag un gât. Zdravăn. Lichidu îmi arde gâleju şi respiraţia parcă mi se opreşte o clipă. Ochii-ncep să-mi lăcrimeze.

Mike mustăceşte.

— E tare, domnule. Luaţi puţină apă.

Îmi întinde un pahar. Îl iau şi sorb grăbit, neatent, ia te uită! Apă minerală. O raritate. La naiba! Prea multe noutăţi odată!

Uşa se deschide şi-apare un robot umanoid. Servitor de clasa zero. Cu două farfurii pe care le-aşază-ndemânatic în faţa noastră. Apoi se retrage tăcut.

— Serviţi. Câteva antreuri. Ouă, caşcaval, puţină carne.

Nu mă pot stăpâni.

— Naturale?

Mă priveşte uimit.

— Bineînţeles. Altfel cum?

Îmi aduc aminte de-un vis de demult, dinainte de ultima congelare. Lola m-a dus la un restaurant şi mi-a dat mâncare naturală. Lapte, carne. Cele din vis nu semănau cu cele de-acum. Iau. Într-adevăr, ceva deosebit. Altfel. Aromă, gust, fineţe.

— Acestea sunt ouăle, îmi arată elegant Mike. Uitaţi brânza, preparatele din carne.

M-apuc de treabă. Niciodată n-am mai halit ceva aşa de bun. Niciodată. Cantina puţind a varză sintetică-i departe, teribil de departe. Curios, am avut parte de aşa ceva, eu? Da, da' demult. Tare demult.

— Ştiţi, robotul-servitor nu face parte din dotarea vilei dumneavoastră. Mi-am permis însă să vi-l cumpăr, deşi este destul de scump.

— Cât? articulez eu cu gura plină.

— Vreo şapte mii şi jumătate. Ştiţi, este dintr-o serie nouă, umanoidă, de curând produsă. Bineînţeles, dacă nu îl doriţi, îl putem returna, fără nicio obligaţie.

Scutur din cap.

— Nu, de ce? Lasă-l.

Tăcem apoi o vreme. Eu, fiind prea ocupat cu datu la lopeţi. El, naiba ştie de ce. Probabil că-i e şi lui foame.

Robotu vine cu farfurii adânci cu supă. Bună, a dracului de bună!

— Ce aţi dori să beţi?

Îl privesc nelămurit. Paharu de coniac e gol, într-adevăr.

— Nu mai avem coniac?

Râde discret.

— Ba da, dar coniacul se bea de obicei înaintea mesei. Sau, în alte cazuri, după masă. În timpul mesei, vin, bere. Ce vreţi?

Dau din umeri.

— Ai spus că masa asta o comanzi tu. Eu aştept.

Robotu vine iar. Ciudată maşinăria asta! Seamănă perfect c-un om. Mike îi şopteşte ceva. Omu sintetic înclină capu-n semn de aprobare şi se-ndepărtează.

— Ştiţi, este aşa de scump pentru că este croit după tipare omeneşti. Mersul a fost o problemă deosebită, de fapt, toate gesturile umane. Echilibrul, descompunerea mişcării pe segmente articulate, lucruri foarte delicate şi sofisticate. Are chiar şi un sintetizator de voce. Nu

vorbeşte decât în cazuri absolut necesare. Este, bineînţeles, controlat prin radio de calculatorul dumneavoastră personal.

Interesant.

— Da’ o să mai am bani luna asta? Ce cheltuieli mai trebuie făcute?

Iată c-a sosit vinu’ şi felu’ doi.

— Friptură, carne.

Tai o bucăţică. Bună. Am început să mă cam satur, da’ nu pot lăsa asemenea bunătăţi în farfurie.

— Nu vă faceţi griji în privinţa banilor. Robotul îl veţi plăti în rate, v-am deschis un cont la Bancă. V-am abonat la câteva case de discuri, librării, etcetera. Cheltuieli minore. Mai discutăm după masă. A, şi să nu uit, după-amiază mergem neapărat la o croitorie să vă faceţi nişte haine ca lumea.

Se uită cu milă la hainele mele de loser. Cu dispreţ, aproape. Sau cu scârbă. De ce, Mike, ţi-e scârbă de loseri? şi eu am fost loser, poate că şi tu. Chiar ţi-e scârbă de trecutu tău, de mine? De ce?

Îi

Un sunet electronic melodios. Aducând pe undeva, da’ vag. Foarte vag, cu melodiile automatelor F. Deschid ochii. Întuneric. Apoi o lumină firavă. Blândă. Şi sunetu-i domol. Şi eu nu-nţeleg. Ce-i cu mine? Unde-s? Sunetul se modulează în tonalităţi mai dure.

În faţă mi se aprinde un terminal mai deosebit. Brusc, mi-amintesc. Sunt la şedinţa de hipnoză. Băieţii au încercat să bage-n mine ştiinţă. Eu d-a valma. Mă mir să fi reuşit ceva.

Textu’ apare concomitent cu vocea.

CURS SUB HIPNOZĂ. ASISTAT DE CALCULATOR.

— IBMT-Computer – Autotestfuncţiuni complexe, nivel 2: OK.

— Şedinţa 1: Literatura – Specializare mitologie.

Test cunoştinţe imprimate

Mă strâmb. Nu-mi place cuvântu’ „imprimate”. Vocea îi dă-nainte.

Veţi spune tot ce ştiţi în legătură cu numele ce vor apare.

Aveţi cuvântul prin sistemul Videospeaker.

— Videospeaker system: On – Altă poantă tâmpită. Mi-aduc aminte de calculators care m-a judecat. La dracu’, atunci eram un rahat. Un loser. Acum, lucrurile s-au schimbat.

— Start – NYX

Mă zgâiesc la numele de pe ecran. Şi, curios, înainte de a avea timp să mă mir, gura-mi începe să clănţăne. Simultan, textul apare pe ecran. Să-mi pot admira-n tihnă înţelepciunea agosită.

(VEI Nyx: Zeiţă greacă din generaţia a doua de divinităţi primordiale. Fiica lui Haos, sora şi soţia lui Erebos. Ea personifică noaptea. Corespondenţă latină: Nox.

Închid ochii. Vocea îmi este reverberată pe volumul sălii. Uluitor.

Posed cunoştinţe de care n-aveam habar înainte. Şi, mai mult, sunt ale mele, le pot jongla cum doresc. Fac o experienţă. Tac brusc. Deşi aş mai avea ceva de spus. Calculators reacţionează.

Incomplet.

Numiţi copii zeiţei Nyx.

Zâmbesc. Zâmbesc, calculatorule! Poţi înţelege ce-nseamnă verbul ăsta, a zâmbi? Chiar poţi? apoi deschid gura şi ecranul colorat în albastru ireal se umple iar de vorbele mele.

(VS) Ştiu. Dar tu ştiai că eu ştiu?

Răspunde prompt.

Sunteţi rugat să reveniţi la subiect.

Oftez. OK. OK.

(VS) Copii zeiţei Nyx:

(VS) Aither: Divinitate primordială născută din Haos. Simbolizează lumina astrală sau focul cosmic, ca unul din cele patru elemente. Totodată, partea cea mai de sus a cerului, adăpostind sursa acelui foc.

(VS) Hemere: Divinitate primordială. Personificarea zilei (ca lumină diurnă, terestră).

(VS) Nemesis: Zeiţa răzbunării. Pedepsind crimele, conservând şi supraveghind ordinea şi echilibrul în univers sub raport moral, prin cântărirea riguroasă a fericirii şi nenorocirii umane. Socotită ca fiica cuplului Zeits – Ananke, deşi Hesiod spune în Theogonia că Nemesis este fiica nopţii. La Honier…

Calculatorul însă nu admite orice.

Stop.

Sunteţi rugat să reveniţi la subiect.

Dau din umeri. Aici el este stăpânul.

(VS) Eris: Zeiţa vrajbei. Împreunându-se cu Zeus, a născut-o pe zeiţa crimei, Ale. Este cea care a aruncat mărul discordiei la nunta zeiţei Tethys, unde nu fusese invitată, stârnind rivalitate între Her a, Athena şi Aphrodite. Mai târziu, Zeus a alungat-o din cer din cauza acestor intrigi.

Mă opresc o clipă să-mi trag răsuflarea. Ce deştept sunt!

Continui:

(VS) Hypnos: Zeul somnului Avea 1.000 de fii, între care şi Morpheus, zeul viselor.

Mulţumit, calculatorule?

Stop.

Rezultat verificare: foarte bine.

Sfârşit test cunoştinţe imprimate

Şedinţa 1: Literatură – Specializare mitologie.

— Autotest funcţiuni complexe, nivel 3: OK.

— Stop – Iată-mă şi cult. Ce mare-i norocu! şi eu!

43

Grădina-i frumoasă. Poate cel mai frumos lucru pe care-l are vila asta imensă. Natură. Natură veritabilă, nu plastic. Am senzaţia că fac un sacrilegiu fumând în acest fotoliu, sub aceşti copaci. O profanare. Se poate, în fond mi-am dorit mult să fumez la WC, pe tron. Şi am făcut-o, cu prima ocazie. Şi-o voi mai face. Este o plăcere deosebită să-ţi parfumezi locul ăla cu miros de ţigară. Una din ideile mele fixe, nu-i aşa?

Dar aici, în grădină, e cu totu' altceva. Am visat de multe ori iarba adevărată şi copacii adevăraţi. Le visam albastre, galbene, roşii, chiar negre. Niciodată nu mi-am închipuit că iarba poate fi verde, la fel ca iarba de plastic din parc. Şi, într-un anume sens aveam dreptate, în ciuda faptului că nuanţa, comparată probabil cu cel mai fin analizor, nu s-ar deosebi de culoarea imitaţiilor. Pentru că este, într-adevăr altceva. Verdele ăsta e viu, nu ştiu cum să spun, trăieşte, aşa, ca mine, respiră, se hrăneşte, poate se bucură sau e trist, oricum, are viaţa sa. Şi acesta-i lucrul cel mai uimitor. Viaţa. Vegetală sau Umană, e un miracol. Frumos. Şi iarba şi copacii.

Din moment în moment trebuie să apară Mike. Ciudat tip. Nu-mi prea place. Nu aş putea spune de ce, sunt numai câteva impresii vagi. Niciun motiv serios. Şi, oricum, va trebui să-l mai suport câtva timp. Până mă voi obişnui cu noua mea poziţie şi…

Tresar. Noua mea poziţie? Am învăţat să mă exprim astfel? Fac o grimasă. Nu-mi plac şedinţele astea de hipnoză. Te pot modifica, nu? auzi, modifica! Altă tâmpenie. Băiete, ai intrat într-o altfel de lume. Diferită. Precum iarba adevărată. La fel şi totuşi atât de deosebită. Eşti sus, sus de tot şi aici ierarhia valorilor e alta. Sau, mai curând, aici te bucuri de perspectiva corectă. Precum

desenele de la Nazca (o ştiu şi pe asta), care de jos nu sunt practic vizibile, ci numai de la înălţime. Aici, sus, este controlul societăţii, asta în sensul bun al cuvântului, fără nicio nuanţă peiorativă. Aici sunt şi eu. Pe vremuri mi-era scârbă de winneri, îi consideram răspunzători de situaţia mea personală. Acum am evoluat. Sunt acelaşi şi totuşi altul. Pot face lucruri bune şi corecte. Ştiu aceasta. O simt. Nu numai prin ascensiunea mea ultrarapidă – care constituie în sine dovada cea mai elocventă a destinului fericit ce îmi este sortit – ci şi aşa, aproape extrasenzorial. Norocu e cu mine aici, acum şi în viitorul cel puţin apropiat.

Dacă ar fi să-mi analizez sentimentele… Greu, foarte greu. În primul rând sunt, cred, mândru de mine. Ei, da, orgoliu care mi-a jucat multe feste pe vremuri, când eram loser. Multe bătăi încasate din cauza lui. Şi, în fond, am dreptate să mă mândresc cu mărirea mea spontană. Este meritul meu. Şansa mea. Norocu meu. Pe Zeus, cum am putut să mă îndoiesc de sistem? Cum am putut să-l cred pe Fred cu bâlbâielile lui despre acea vagă nedreptate, greşeală a sistemului FORTUNE? Fred, un biet moşneag bolnav, bântuit de vise fantasmagorice. Părea, ce-i drept, plin de intenţii bune, dar aceasta nu-i totul. Nici pe departe. Apoi Danny şi inepţiile lui. O luase şi el pe o cale greşită. Ca şi Jenny, de altfel.

Oftez. Ei, cu Jenny e altă poveste. Mai complicată. Şi ea credea cu tărie în ideile ei. Ciudate idei. Foarte ciudate. La prima impresie, ai zice că totul a fost o idioţenie. Dar, de fapt, de acolo a pornit totul. Pentru mine. Şi se pare că şi pentru ea. Căci ghinionul acela uluitor a însemnat nici mai mult nici mai puţin decât prefigurarea începutului norocului. Da, Bill şi Tom aveau dreptate, chiar dacă atunci nu îi înţelegeam. Bineînţeles, ei nu pot fi numiţi factorii principali. Şi cu ei şi fără ei, tot aici ajungeam. Era o simplă chestiune de timp. Au însă meritul incontestabil al

clarviziunii. Faptul de a fi perceput şi înţeles ceva ce eu nu pricepusem încă. Cu Jenny însă lucrurile stau altfel. Ea nu a înţeles mare lucru şi totuşi, datorită ei în bună parte, am ajuns unde sunt. Ghinionul ei? Norocul meu? Ghinionul şi norocul sunt, bineînţeles feţe ale aceleiaşi monezi, dar această afirmaţie este incompletă în cazul nostru. Sau nefolositoare. Pentru că-i vorba de ghinionul a două persoane diferite. Norocul ei – a fugit de la locul faptei – identic cu ghinionul meu – niciun tichet câştigător şi prins de poliţişti. Apoi ghinionul ei – prinsă într-o afacere confuză cu Tanya

— Şi norocul meu – tichetele W2 şi WOY.

Mă strâmb. Îmi bat prea mult capul. Ce concluzie, deci, trag de aici? Păi… Nu ştiu. S-ar putea spune că ne completăm reciproc. Că ne potrivim, minusurile unuia reprezintă plusurile celuilalt. Ciudat. Şi totuşi… Poate că nu este o idee atât de bizară. Jenny. Aşa cum am văzut-o prima dată, o siluetă blondă aplecată asupra patului meu. Aşa cum am văzut-o apoi în faţa videotecii. „Ştii”, mi-a spus cândva, „eu nu pot fi norocul tău. Nu pot fi norocul nimănui”. Dar, curios, a fost totuşi norocul meu. Închid ochii. „Nu renunţa, puştiule. Nu acum”. Dragostea cu Jenny. Altfel. Altfel decât cu Lola sau cu alte femei de genul acela.

Tresar, uimit de propriile mele gânduri. Mi-e dor de Jenny…

Sunetul de avertizare al micului display aflat undeva, în fotoliul eu din grădină, mă smulge din gânduri. Ecranul minuscul începe să afişeze pe fondul unui verde natural.

Aveţi o vizita.

Secretarul dumneavoastră particular: Michael…

Însoţit de 3 bărbaţi necunoscuţi.

Doriţi identificarea lor sau îi primiţi aşa?

Am câteodată impresia că, privită de sus, vila ar părea un depozit de televizoare, calculatoare, dintre care

mai răsar, aşa, din loc în loc, câte o mână sau picior omenesc. Niciodată vreun cap.

Fac o grimasă, strivind ţigara pe jumătate consumată în scrumieră. Pe vremuri, asta însemna inconştienţă. Casc. La dracu'. Am un talent de a bate câmpii... Apăs pe butonul VS.

— Să intre, sunt în grădină.

Cu cine o fi Mike? Ei, la naiba, voi afla imediat. E abia a doua zi de când m-am mutat în casă nouă şi a treia zi de când sunt şi eu, în sfârşit, cineva şi vreau să le ştiu pe toate? Mai aşteaptă, domnule şi le vei şti! mai aşteaptă!

Mike apare, urmat de trei indivizi îmbrăcaţi complet în alb. Nişte amintiri îmi fulgeră prin faţa ochilor. O bandă a „albilor"? Tresar.

— Bună ziua, domnule, face umil Mike.

Zâmbesc la gândul propriei mele prostii. Încă nu pot separa trecutul de prezent. Ca să nu mai vorbim de viitor.

Mă ridic să-i întâmpin.

— Salut, Mike!

— Vă stă foarte bine costumul, domnule!

Mike pare într-adevăr mulţumit. De altfel, noile mele haine (noi, aici toate sunt noi, nu-i aşa?) nu-mi vin rău deloc. Şi costumul acesta argintiu e chiar grozav de comod şi de elegant.

Mike îmi surprinde privirea întrebătoare pe care o arunc celor trei indivizi. Se grăbeşte să mă lămurească.

— Daţi-mi voie să vă prezint garda dumneavoastră personală.

Îl privesc contrariat.

— Garda mea personală?!

Ca de obicei se face parcă mai mic.

— Desigur. Să vă explic.

— Ar fi căzu.

Sunt iar într-o pasă proastă. Ce-oi fi având cu bietul Mike? Se chinuie atât să-mi facă pe plac şi eu îl reped de

fiecare dată.

— Ştiţi, se recomandă ca toţi marii norocoşi, cei din zero special, să nu umble singuri prin oraş. De la o vreme, se tot înregistrează unele… hm, incidente.

Mă mănângă limba.

— Mardeli? Cafteli?

— Vă rog, nu mai vorbiţi aşa!

A icnit iar. Sunt sigur. De altfel, aici are dreptate. Ar trebui să mă dezbar şi eu de limbaju meu cam… înapoiat.

— OK, continuă, te rog!

Cei trei privesc impasibili. Chipurile lor tinere par împietrite.

— S-au semnalat câteva atacuri asupra unor cetăţeni onorabili. Mai ales în regiunea parcului central. De aceea s-a luat hotărârea ca persoanele mai importante să umble însoţite. Aceştia trei sunt cei care vă vor asigura securitatea. Să vi-i prezint: Roy… Theodore… Jack…

Trei strângeri ferme de mână. Trei figuri dure. Trei bărbaţi ce par a fi stăpâni pe puterile lor. Dar eu sunt încă nelămurit.

— Şi trebuie să mă plimb totdeauna însoţit de ei trei?

— Nu neapărat, domnule. În mod normal, unul singur este suficient. Sunt antrenaţi special să ţină piept la mai mulţi agresori deodată. Sunt bineînţeles, înarmaţi, dar vă asigur că nu trag decât în cazuri de extremă necesitate. Sunt cu toţii poliţişti din secţia specială. Roy este şeful grupei Vă rog să aveţi încredere în el şi să-i ascultaţi sfaturile. Este foarte competent, în ciuda vârstei tinere.

Sunt surprins. Dar probabil că o să mai am parte de destule surprize. Aşadar, sunt un personaj important asupra căruia trebuie să se vegheze. Dar, cine m-ar putea ataca? şi de ce? Mă întorc spre Roy. E suplu, cu un păr castaniu tuns scurt şi cu ochii aproape încruntaţi. Cu un nas, gură şi bărbie tăiate cam aspru.

— Roy, împotriva cui mă apăraţi?

Mike tresare, surprins. Nu-l iau în seamă. Roy răspunde repede:

— Împotriva loserilor, domnule

Are-o voce plăcută.

44

Parcu-mi dă senzaţii ciudate. De nostalgie, poate. Normal, acest parc se leagă strâns de trecutul meu. De viaţa mea. De amintirile mele. Paşii mă poartă aiurea pe alei. Aproape fiecare colţ a însemnat ceva. Dar acum îl privesc altfel. Cu alţi ochi. Ştiu, sunt conştient că-i acelaşi parc, cu iarba lui sintetică, cu gunoaiele revărsate din coşuri, cu mirosurile sale neplăcute, cu mizeriile vizibile chiar şi acum noaptea. Atunci, eu m-am schimbat? Desigur. Am evoluat. Dar nu-l pot uita aici am crescut, pe aceste alei, aici m-am bătut, aici am devenit bărbat…

Trec pe lângă un automat. De câte ori am sperat în faţa lui un cartonaş pe care să fie imprimat un W urmat de orice cifră? Mă opresc. Însoţitorii mei se opresc şi ei, privind nemulţumiţi în jur. Suntem pe una din aleile mai puţin luminate, ce-i drept. Dar şi cele mai paşnice. Şi, oricum, am doi îngeri păzitori. Unul cred că ajungea cu vârf şi îndesat, dar Roy a insistat să-l ia şi pe Théo. Cică parcu-i una din zonele periculoase, mai ales noaptea, iar norocoşii nu ar cam trebui să se avânte pe acolo neînsoţit, niciodată şi nici chiar însoţiţi şi tot restul pologhiei… i-am dat dreptate, de formă. De ce să-i stric omului plăcerea? Da’ plimbarea prin parc era păcat s-o ratez.

Mă caut în buzunar, nu prea am mărunţiş. În sfârşit, găsesc un bănuţ. Sunt un WOY, tipilor! Ce dracu’ o să scot din automat? Sunt foarte curios.

Iau bănuţu şi îl bag în fantă. Dispare rapid. Întind mâna şi strâng maneta în pumn. Ciudată impresie, să nu îţi pese de ceea ce vei obţine. Să te simţi undeva deasupra norocului maxim, la care nici măcar nu sperai să visezi. Trag de manetă. Un clinchet electronic. Melodios. Lung

sunt nerăbdător. De ce oare? Ce voi obţine? Maximul ar fi un W1. Nu ştiu, nu-mi dau seama de toate subtilităţile sistemului FORTUNE, a reţelei de automate F. Cartonaşul a picat în cutie. Întind mâna, aproape termurându-mi de curiozitate. Ciudat, şi pe vremuri îmi tremura. Din alte motive, desigur. Aşteptarea, speranţa. Acum curiozitatea. Ce asemănare poate fi între cele două stări sufleteşti? Zâmbesc, luând cartonaşul. Asemănarea? Simplu. Sunt eu. Îl întorc şi… L-ul mă priveşte puţin trist, încurcat. Dând din umerii lui micuţi, spunând, eu nu am nicio vină, domnule. Domnule? Pentru prima dată i se spune „domnule” unui loser. Deşi L vine de la… WOY.

Fac un gest de neputinţă. Nu pricep. Mai mult, am impresia stupidă că dacă aş juca toată noaptea la şmecheria asta – nu ar fi o chestie deloc imposibilă, cu zece – cincisprezece dolari problema ar fi rezolvată, un nimic acum, nu? – aş scoate un maldăr de cartonaşe cu L-u lor frumos pe ele. La dracu’, alte gânduri aiurite? în fond, de ce să vreau un W1? Ce să fac cu el? De ce să lipsesc pe un altul de un noroc posibil? Nu, perfect, cel mai bine este aceasta: L. L vine întotdeauna de la loser. Ei, nu chiar întotdeauna. Acum vine de la… Ce contează de unde?

Zâmbesc. Îmi fac gânduri prea multe. Şi nefondate. În definitiv, înainte de a fi obţinut marele meu noroc am tras două tichete nenorocoase sănătoase. Două litere L identice.

Deci? îngerii mei păzitori îşi tot rotesc antenele, nemulţumiţi. Deşi o bătaie mai că m-ar bucura. Mă simt parcă amorţit, înţepenit.

Nu, hai că am luat-o razna de-a binelea. Auzi, îmi doresc acum o bătaie! Trece pe lângă noi o pereche. Loseri, bineînţeles. Arborând o poziţie corectă. Foarte bine, băieţi, sunteţi tineri, profitaţi. Apropo, eu iar singur la noapte? Mai mare ruşinea, ditamai norocul şi singur! Dar cunoştinţele mele feminine sunt cam reduse în

momentul de faţă. Hellen? N-ar fi o idee prea rea.

— Roy! îl chem discret.

Se apropie. Ezit puţin. La dracu'. În definitiv este angajatul meu.

— Ştii, cum să-ţi explic, este o chestie mai delicată…

Mă priveşte cu ochii lui căprui cercetători.

— Spuneţi, domnule!

— Am înţeles că eşti din secţia specială. Ai putea afla cum să găsim pe cineva?

— Desigur, domnule.

Nu pare mirat.

— Despre cine este vorba?

— O cheamă Hellen… Lucrează la închisoare. Mai mult nu ştiu.

— Simplu, domnule.

Îşi ridică mâna, făcându-şi de lucru cu ceasul, de fapt un mic aparat de emisie recepţie, de tip special. Dă câteva ordine scurte, înăbuşite.

— Vom afla imediat, domnule.

Aştept. Roy ar vrea însă să continue. Pare puţin stânjenit.

— Ştiţi, domnule, înţeleg că este vorba de…

Se opreşte o clipă, ţuguindu-şi buzele în căutarea cuvântului potrivit, apoi continuă:

— De o companie de noapte. Să ştiţi că noi, prin natura meseriei noastre, cunoaştem o serie de lucruri, aşa că puteţi apela la mine sau la colegii mei ori de câte ori aveţi nevoie de… vreun nume nou.

Omu pare rezonabil. Da' acum eu n-am nevoie de… nume noi. L-o retez.

— Am să ţin minte, Roy.

Nu pare afectat.

— Prea bine, domnule!

Se aude un bâzâit încet la mâna sa. Îşi consultă iar şmecheria aia electronică.

— Avem adresa lui Hellen, domnule. Vreţi să trecem pe acolo?

— E departe?

Zâmbeşte. Impersonal.

— Suntem cu maşina, domnule.

Pe lângă noi trece în acest moment o altă pereche. O studiez fugitiv, absent. Doi loseri în vârstă.

— OK, atunci să mergem.

Deodată însă tresar, figurile astea îmi sunt cunoscute, femeia blondă şi bărbatul sunt… Pe Zeus, ei sunt, sigur că da! Poliţistu' care m-a dus în frigider şi tipa lui de la criogenie! Prietenii mei care erau să mă liniştească pentru totdeauna, colo, în frigider!

Blonda şi caraliu! Loseri! Nemesis, unde eşti, zeiţă a răzbunării? Vino la mine! Vino!

— Roy? Un moment.

Ce va fi gândind despre mine? Contează prea puţin ca să-mi pese.

— Da, domnule?

Tipii se îndepărtează alene. Repede, să nu îi scap.

— Îi vezi pe cei doi care se depărtează? Bărbatu şi femeia.

Se uită impasibil.

— Da, domnule.

Îl privesc drept în ochi.

— Îi vreau!

Nu clipeşte. E într-adevăr un dur aşa cum vrea să pară? Vom vedea.

— În ce sens, domnule?

— O răfuială veche. Voi staţi aici şi vegheaţi în jur până…

E rândul meu să ezit.

— Până termin cu ei.

Surâde. Cu o nuanţă vagă de omenesc. Foarte vagă.

— Domnule, îmi permit să vă atrag atenţia că noi

suntem la dispoziţia dumneavoastră şi că este genul de treburi la care ne pricepem cel mai bine. Prin urmare, lăsaţi-ne pe noi!

Mă simt puţin ofensat.

— Mă pot descurca singur. Am mai făcut-o.

Zâmbetul nu îi dispare de pe chipul imobil.

— Nu mă îndoiesc, domnule! Dar noi vă vom ajuta doar, OK?

Dau din umeri. Apoi încuviinţez din cap.

— Bine. Repede, să nu-i pierdem.

— Nicio grijă. Théo!

Subalternu, care până atunci se ţinuse departe, vine în fugă. Roy îi şopteşte ceva rapid, arătând direcţia în care dispăruse perechea. Théo dă scurt din cap, apoi se grăbeşte pe urmele lor.

— Să aşteptăm puţin, face Roy.

Îmi simt inima accelerându-şi ritmul. Cât îl urâsem pe acel caraliu! şi pe târfa aia blondă şi bătrână! Pantofi în gură, în coaste… Apoi injecţia curvei şi trosneala-ncasată de la ea. Şi bătaia de dinaintea intrării în camera de congelare – lovituri experte, în locurile cele mai sensibile. Senzaţiile dureroase ale unei îngheţări lente şi fără calmante. Violenţă. Violenţă de dragu violenţei. Doar pentru că eram loser. Mă puteau ucide, bestiile-mpuţite!

— Haideţi să mergem, şopteşte Roy.

Să mergem. Am dinţii încleştaţi. De ce, oameni? Ce motive aveaţi să mă nenorociţi? Doar aşa, ca să-mi arătaţi că voi eraţi barosanii?

Păşim grăbiţi. Roy se tot uită la ceaul său minune. Deodată, un indicator micuţ, roşu, începe să clipească. Îl duce la ureche şi ascultă, apoi îl apropie de buze, şoptind ceva.

— Avem noroc, domnule. Tipii s-au retras într-un tufiş de plastic, cu nişte intenţii obscene, fără îndoială. O să le facem o surpriză nostimă, nu?

Da. O surpriză nostimă.

Ne apropiem cu repeziciune de locu unde stă Théo. O siluetă albă în lumina chioară a zonei acesteia a parcului. Roy îmi face semn să nu fac niciun zgomot. Nicio grijă, băiete, nicio grijă! N-am chef să-mi sperii clienţii. Înainte de termen, bineînţeles.

— Unde? şopteşte imperceptibil Roy.

Théo arată nişte tufişuri în întuneric. Cunosc zona. Sunt p-aici nişte culcuşuri bune. Da' nu pentru toată lumea. Rahaţii! Vor regreta. Acum. Aici.

— Aşteptaţi, domnule.

Desigur. Am aşteptat atâta timp. Roy dispare cu Théo în tufişuri. Ce mai contează câteva minute? Nu mai speram să-i găsesc, îi uitasem. Ba, la dracu', nu i-am uitat nicio secundă! Pe ei, pe şeful bandei „albilor", îi voi găsi pe toţi, unu câte unu … Fără să mă strofoc prea tare. Printr-o simplă întâmplare. Norocu meu. Şi ghinionul lor. Normal, eu sunt un norocos, ei nişte bieţi loseri. Îi urăsc!

Din tufişuri se aude un sunet nedeterminat. Un soi de icnet.

— Domnule! Veniţi aici!

Vocea lu' Roy răsună oarecum batjocoritoare în desişurile de plastic. Sigură. M-apropii. „Loser infect! O să-ţi piară repede chefu de vorbă! 11 Asistenta blondă şi ameninţările ei.

— Aici, domnule!

Figura poliţaiului, lăţită într-un rânjet satisfăcut, în spatele geamului gros al uşii frigiderului. Scârbele ordinare!

Intru-n tufişuri. Roata s-a-tors.

— Nu, vă rog! se aude un glas de femeie.

Mă obişnuiesc repede cu întunericu. Cei doi, aproape dezbrăcaţi, stau în genunchi, cu mâinile răsucite la spate de îngerii mei păzitori.

— Ei sunt, domnule?

Sunt traşi fără menajamente de păr, cu capu’ spre spate.

Chipu femeii blonde pare destul de schimbat. Îmbătrânit. Cu riduri. Ochii-i sunt încă vii. Jumătate temători, jumătate curioşi. Ştie instinctiv că n-are de ce să-i fie prea frică. Crede că ştie ce va urma şi probabil c-ar mulţumi-o. Proasta!

Figura bărbatului exprimă însă clar teama. Şi el ştie ce se va întâmpla şi n-are motive de fericire. Ochii-i sunt măriţi şi gura strâmbă, într-un fel de surâs jalnic.

Mă duc în faţa femeii. O apuc cu mâna de bărbie şi-mi cufund ochii-n ochii ei. Tac câteva secunde. Şi ei începe să-i fie frică cu adevărat.

— Mă recunoşti?

Am glasu destul de calm.

Femeia-ncearcă un mic semn negativ. Nu era nevoie, nelămurirea i se citea pe faţă.

Fac un pas spre bărbat.

— Da’ tu?

— Nu, domnule şi nu ştiu ce v-am făcut, dar orice ar fi, să ştiţi că…

— Gura! îi smuceşte expert Théo mâinile, bănuiesc, deja înţepenite.

Mă dau un pas înapoi. Astea-s cele două bestii umane pe care le uram atât? Care aveau atunci drept de viaţă şi de moarte asupra mea? Unde-i ţinuta mândră a blondei, uniforma îngrijită a poliţaiului? şi, la urma urmei, chiar ei sunt? O femeie şi-un bărbat, bătrâni, sau mai curând îmbătrâniţi, încercând să facă amor într-un tufiş jegos? Siluete-ncovoiate, sâni lăsaţi, burţi atârnând puhave, ochi seci neexprimând altceva decât o frică aproape iraţională… Cu rahaţii ăştia să mă râfuiesc eu? Am coborât atât de jos? Nu ştiu, ar trebui să… încerc să-nvii amintirile dureroase. Da’ toată viaţa mea a fost plină de-astfel de amintiri. De ce tocmai ei, acum? Norocu, probabil. Dar, la

toţi dracii, nu mai sunt de-al lor! Sunt altu'. Un WOY. Şi povestea asta a fost de mult, într-o altă lume. Nu aici. Le mai privesc o dată corpurile chircite, în aşteptarea pedepsei pe care o socotesc înspăimântătoare, judecând după durata tăcerii mele.

Pe ăştia doi mă răzbun eu? Pe indivizii ăştia nenorociţi, care se cacă pe ei doar când îi privesc? Pe rahaţii ăştia jalnici? Jalnic, iată cuvântul potrivit.

— Roy, Théo, mergem!

Surpriza li se citeşte pe faţă. Théo îl priveşte pe Roy.

— Ce aţi spus, domnule?

— Mergem. Am zăbovit destul!

— Şi cu ăştia? face scuipând aproape cuvintele.

Îi măsor dispreţuitor, atât cât sunt în stare acum.

— Nişte nenorociţi! Lasă-i dracului!

Un zâmbet subţire se citeşte pe buzele lui Roy. Pe chipurile victimelor mele nu pot citi încă nimic.

— Prea bine, domnule!

Roy o întoarce expert pe blondă răsucindu-i o mână, apoi o izbeşte cu palma peste faţă, răsturnând-o în iarbă. Corpul bătrân, aproape gol, mă dezgustă. Concomitent, Théo îl întoarce pe fostul poliţist cu o mişcare la fel de rapidă, lovindu-l cu genunchiul sub burtă şi aplicându-i un pumn în bărbie, trimiţându-l lângă amanta lui. Sau poate soţia lui.

Apoi cei doi se apropie de mine şi ieşim toţi trei din tufişuri. Pe alee, nimeni. Mă aplec spre ei.

— Poate nu ar fi trebuit să-i loviţi, nu?

Roy rânjeşte scurt.

— Lăsaţi-ne, domnule, să ne facem meseria! Lor, oricum, nu le strică!

Dau din umeri. Scârbă. Scârbă şi dezcust.

— Unde mergem? La maşină?

Răspund aproape-n silă.

— Da, pe urmă la Hellen şi apoi acasă.

— Prea bine, domnule!

Vocea lui Roy este la fel de imperturbabilă ca întotdeauna.

45

Parcu-i frumos. Plin de iarbă, iarbă adevărată, verde. Verdele acela inconfundabil, crud. Parcul vilei mele. Imens. Impozant. Al meu. Hectare de natură.

Mă plimb degajat pe aleile luminoase şi curate. Încărcate de parfumuri ameţitoare. Sunt liniştit. Senin. Îmi privesc hainele strălucitoare, metalizate, irizate. Frumoase, nu? Le merit. Căci sunt un norocos. Un foarte mare norocos. În dreapta se deschide o alee mai întunecoasă. Parcă aceasta nu era aici. Sau era? Curios, nu-mi amintesc. Copaci apropiaţi, cu ramurile formând o boltă ce împiedică pătrunderea luminii. Înaintez. Din ce în ce mai mult întuneric. Zăresc un fotoliu masiv. M-a cuprins o oboseală mare, aş vrea să dorm. De ce nu? Sunt în grădina mea, pe scaunul meu. Acasă. Mă întind leneş pe fotoliu, înconjurat de copaci. E frumos, e foarte frumos. Linişte. Şi aşa va fi mereu. Pace. Linişte. Închid ochii.

Îi deschid. Decoru s-a schimbat. Brusc. Când naiba a avut timp? Sunt întins pe un pat de spital. Un pat alb pe aleea parcului. Şi totuşi… Am avut senzaţia c-am închis ochii numai pentru o secundă sau două. Un clipit. Întorc capul, Jenny se apropie încet. Cu uniforma ei albă de infirmieră pe care i-o ştiu din vremea când mă îngrijea la centru de criogenie. Cu părul ei blond şi bogat. Are-n mâini o tăviţă pe care se află o jucărie mică. Vine la mine şi fără vorbe îmi întinde tăviţa. Jucărioara este o miniatură a unui automat F. Nostimă. Un automat micuţ, reprodus perfect. Se distinge fără nicio dificultate inscripţia de pe el:

REŢINEŢI

DEVIZA SOCIETĂŢII NOASTRE

LIBERE ŞI DEMOCRATICE:

NOROCUL PENTRU TOŢI!

Zâmbesc amuzat. O voi reţine. Mă uit la Jenny, da' faţa-i este schimonosită de groază. Îi urmăresc privirea. Alături, un poliţist cu o armă. Îngheţ. Este poliţaiu' de odinioară, care mă băgase în frigider. Bestia aceea. Tipu-şi încarcă tacticos arma. Cu dezinvoltura unui ucigaş. Ei, de ce să mă sperii? Sunt un WOY. Nu un loser. Îi zâmbesc cu superioritate, aproape calm.

— Lasă arma! Ce faci cu ea?

Nu răspunde. Jenny vine lângă mine, strângându-mi braţul. Are ochii măriţi de teroare. Caraliu ridică pistolul, cu ţeava îndreptată spre mine.

— Lasă-l jos! Ai înnebunit? Lasă-l când îţi spunf

Mă priveşte în ochi c-un dispreţ profund.

— Tu îmi dai mie ordine? Mai bine te-ai uita în ce hal arăţi!

Mă privesc mirat. Sunt îmbrăcat în nişte jeanşi răpănoşi şi un pulover bleumarin. Unde sunt hainele mele cele bune? Omu cu uniformă armează.

— Opreşte-te! aruncă arma! Sunt un WOY!

Surâde batjocoritor.

— Tu?! Loser împuţit!

Apasă pe trăgaci. Exact în acelaşi timp Jenny mă-mbrânceşte, aruncându-mă în lateral. O flacără scurtă ţâşneşte din ţeava armei. O săgeată de lumină. Niciun zgomot. Fără să raţionez, mă reped spre poliţist, cu capu-nainte, lovindu-l în burtă. Cade ca o cârpă, întorc triumfător capu', da' Jenny mă priveşte cu nişte ochi măriţi şi ficşi.

— Jenny?

Îi observ pata roşie de pe piept. Mânjindu-i uniforma.

— Jenny? Jenny!

Mă grăbesc spre ea. Alunecă fără vlagă-n braţele mele. A murit? A murit aşa, stupid, fără sens? De ce? De ce? Pentru mine? Pentru viaţa mea?

Apar alţi poliţai. Îi văd de departe şi-ncep să fug. Fug pe aleea întunecată. În spate simt siluetele negre, pândindu-mă, urmărindu-mă. Fug. Fug îngrozit. Au ucis-o pe Jenny. Asasinilor! Asasinilor! Aud detunături. Privesc peste umăr. Caralii trag. Din mers. Săgeţi de lumină fulgeră pe lângă mine. Trageţi în mine? De ce? Eu sunt un norocos. Un WOY. Nu un loser. Nu un nenorocit de loser.

O umbră, undeva lateral, în stânga, îmi face semn s-o iau pe acolo. Mă reped cu ultimele suflări. Era şi timpul. Câţiva poliţişti trec pe lângă mine, cel ascuns în tufişuri, mai departe, pe alee.

— Mulţumesc! fac către salvatorul meu, fără să-l privesc.

Întorc capu' şi rămân perplex. Fred mă fixează puţin ironic.

— Pentru puţin, puştiule! Noi, oricum, te aşteptam.

Fred? Parcă era mort, nu-i aşa? La naiba, cum să fie mort? şi dacă totuşi… Răspund precaut:

— Noi? Care noi?

Zâmbeşte larg, arătându-mi poiana în care mă aflu. Un loc ireal, de o frumuseţe fără egal. Altfel. Altfel decât tot ceea ce ştiam eu.

— Ce-i aici, Fred?

Continuă să zâmbească.

— Aici suntem noi. Aici stăm noi.

Ceva – i în neregulă. Şi nu-mi pot da seama ce anume.

— Care noi, Fred?

Mă trece un fior. Realizez, brusc, că totul este nemişcat. Tăcut. Niciun sunet. Buzele lui Fred se mişcă fără zgomot. Chiar dacă eu îl înţeleg. Şi Fred… Fred era

mort, nu-i aşa? Ce-i aici? Unde sunt?

— Noi, puştiule? Uită-te în jur.

De unde au apărut atâţia oameni? Mă depărtez de Fred. La un automat joacă un tânăr cu mustaţă, negricios. Trage de manetă, lovind automatu cu piciorul, urlând.

— Maşină nenorocită! Taci!

Ridică privirea. Bine, dar este…

— Joacă, tu ăsta, înţeleptule!

Vocea lui Danny este la fel ca pe vremuri. Ca atunci când trăia. Când trăia? Spaima mă cuprinde din ce în ce mai strâns. Fred s-a apropiat pe nesimţite, punându-mi o mână pe umăr. Tresar, îngrozit. Are o mână atât de rece…

— Joacă, puştiule.

— Dar eu sunt un WOY!

— Eşti un prost! Joacă!

Mă apropii de automat. Scot un bănuţ, nu prea ştiu de unde şi îl bag în fantă. Trag de manetă. O melodie electronică se aude bizar în această linişte totală. Cartonaşul cade în cutie. Mă întind, dar Danny mi-l suflă de sub nas. Îl priveşte şi rânjeşte, arătând-i-l apoi lui Fred.

— Un noroc formidabil! Un WOZ special. Dar, oricum ar fi, rămâi la noi.

Fred îşi dă capul pe spate şi începe să râdă. Dement. Mă stăpânesc cu greu să nu tremur.

Mă încordez şi o iau la fugă, înapoi. Dar aleea a dispărut. Poiana se întinde imensă, cât vezi cu ochii. Fug. Aud frâpturi de voci.

— Norocul nu creşte pe străzi! face Danny.

— Care-i greşeala? Greşeala, puştiule… se aude Fred.

— Nu pricepi lucruri elementare, boule!

Mă opresc. Gal se uită ironic la mine.

— Ce cauţi aici, Gei? Ştii cine sunt ăştia?

Gal dă din umeri.

— Fred, Danny, cin să fie?

— Sunt morţi, Gal. Sunt morţi!

Rânjeşte.

— Asta crezi tu.

Mă priveşte bizar. Fix. Nu cumva…

— Şi tu, Gal? şi tu?…

Râde.

— Boule! Boule! Boule…

Cuvintele par reverberate de luminişul acesta înfricoşător.

— Norocul şi femeile, puştiule!

Tom şi Steve apar uitându-se la mine miraţi. Este pe aici şi Bill şi Mike. Câtă lume s-a strâns!

— Libertatea, norocul şi dragostea!

— Dragostea, puştiule!

Vocea lui Jenny mă izbeşte plăcut. Mă întorc. E alături de mine. Mă întorc şi o îmbrăţişez, şoptindu-i la ureche:

— Tu eşti reală, nu-i aşa? Spune-mi, Jennyl Spune-mi!

Tace, strângându-mă în braţe. Mă dau un pas înapoi. O privesc.

Are o strălucire ciudată a privirilor. Ochii îmi cad pe pieptul ei. E roşu. O pată lătăreaţă. Şi mâinile mele sunt roşii. Roşii de sânge.

— Jenny. Jenny!

— Deschid ochii tremurând. Întuneric. Ce-i cu mine? Un zgomot regulat. Unde sunt?

Imediat, răsuflu uşurat. Hellen este lângă mine, dormind adânc, îi simt corpu cald, micuţ. Aşadar, sunt acasă, în pat. Cu Hellen. Mă las moale pe spate. Ce vis îngrozitor… Toţi morţii… Fred, Danny, Gal. Gal a murit? îmi este ruşine de mine. Au trecut câteva zile şi i-am şi uitat? Pe Tom, Steve, Bill? Pe Gal? Oftez. Mâine. Mâine vom vedea ce va fi. Mă răsucesc. Hellen doarme frumos. O femeie oarecare. Cu care m-am culcat aseară. Asta-i ceea ce-mi doream? Chipu lui Jenny îmi revine, cu fixitatea aceea îngrozitoare a ochilor. Mă revolt. Jenny e la fel de vie

ca şi mine şi Hellen. „Acasă? Avem noi o casă?… Parcă spuneai că nu renunţi niciodată, puştiule, niciodată… Oare am renunţat? Niciodată, Jenny, niciodată!

Tresar, uimit de propriile rufele gânduri. În toiu unei nopţi de dragoste cu o femeie obişnuită, îmi este dor de alta. Ce înseamnă aceasta? Ce-nseamnă asta, Jenny?

46

— Ce mai e nou, Mike?

Îl privesc de jos în sus, tolănit în fotoliul meu preferat din grădină. Îi fac semn să se aşeze şi el se conformează. Apăs pe butonul ascuns din mânerul scaunului chemând chelnerul-robot.

— Nimic deosebit, domnule. Astăzi aveţi penultima şedinţă de hipnoză şi de săptămâna viitoare veţi începe încet-încet să vă intraţi în atribuţiuni.

— Adică? fac eu curios.

Dă din mână a lehamite. Deschide gura să răspundă, când apare robotul servitor.

— Ce vrei să bei?

Zâmbeşte puţin. Cu buzele.

— Aţi început să vă descurcaţi binişor, domnule.

Îl fulger cu privirea. Da, Mike, am intrat în lumea bună, asta vrei să spui? Nu mai sunt un nenorocit de loser, sunt cineva, da?

Mike însă îmi suportă senin furtuna din ochi şi eu rămân descumpănit. Îngăim:

— Păi, nu-i normal?

— Desigur.

Surâsul i-a dispărut. A redevenit vechiul Mike pe care îl ştiam, fără nicio urmă de impertinenţă sau ironie. Şi nici de naturaleţe…

— Juice. E prea devreme pentru alcool.

Instinctiv îmi privesc ceasul. O jucărie scumpă şi sofisticată, de fapt, un mic calculator în legătură directă cu calculatorul cel mare. Rostesc răspicat spre robot.

— Două pahare de juice cu gheaţă.

Robotul înclină din cap şi se retrage cu mersul lui oarecum ciudat. Eu mă caut prin buzunare şi scot pachetul de ţigări, i-l întind lui Mike.

— Vrei?

Scutură din cap.

— Nu, mulţumesc.

Curios, nu ştiu mai nimic despre Mike. Nici măcar dacă fumează sau nu. El, în schimb, câte va fi ştiind despre mine? Probabil tot. Mă strâmb discret, aprinzându-mi o ţigară. Iar bat câmpii? Ce mare scofală e de ştiut despre un fost loser?

— Mike, aş vrea să te întreb ceva…

Ezit. Cum dracu' să-i spun? Robotul apare din nou, ducând o tăviţă cu două pahare aburinde. Le lasă cu siguranţă pe mica măsuţă dintre cele două fotolii pe care stăm tolăniţi şi se retrage la fel de tăcut.

— Da, domnule?

Sub ce formă să-i zic despre dorinţele mele? Ei, la naiba, este angajatul meu şi trebuie să mă înţeleagă. Chiar dacă îi voi spune cine ştie ce prostie, din punctul lui de vedere.

— Mike, uite despre ce este vorba…

Mă opresc puţin, căutându-mi cuvintele. Mike mă priveşte atent.

— Aş vrea să ştiu ce posibilităţi am să ajut pe cineva…

Fac o pauză, uitându-mă întrebător la el.

— Adică, domnule? Puteţi fi mai clar?

Mă foiesc. Ce o să zică despre mine? Mă înfurii. Brusc. Ce contează?

— Am nişte prieteni la închisoare. Îi pot ajuta cumva?

Nu pare surprins. Parcă chiar s-ar fi aşteptat la aceasta.

— Desigur, domnule. Este vina mea că nu v-am

clarificat unele aspecte ale drepturilor dumneavoastră.

Este iar Mike cel umil care se tânguie pentru orice lucru pe care nu-l cunosc. Agitându-şi degetele lui groase şi privind în pământ. Şi totuşi, atât de neverosimil…

Continuă:

— Bănuiesc că ştiţi că, în general, orice om închis poate fi eliberat pe cauţiune. Am spus în general, pentru că există unele excepţii – infracţiuni foarte grave. Dar bănuiesc că nu este cazul prietenilor dumneavoastră. Şi, în ceea ce vă priveşte, având în vedere că încă nu dispuneţi de bani lichizi, vă asigur că garanţia dumneavoastră este suficientă pentru a elibera pe cauţiune orice deţinut – evident, în condiţii legale.

Sună frumos. Deci îi pot scoate şi pe Jenny şi pe Ga! şi pe

Bill.

— Mai este încă un aspect foarte important.

Mike pare puţin stânjenit. Mă priveşte rugător.

— Te ascult, Mike. Te rog, continuă!

— După cum vedeţi, este relativ uşor să eliberaţi câteva persoane de la închisoarq. Problema mai delicată este alta. Ce faceţi cu ele? Nu le puteţi da nicio ocupaţie, fiind loseri.

La asta nu m-am gândit. Îmi muşc uşor buzele. Mike observă.

— Un moment, domnule, ascultaţi-mă până la capăt. Dumneavoastră aveţi, cum să vă explic, nişte drepturi, să le spunem semioficiale…

Mă încrunt.:?

— Semioficiale? Cum adică?

— Vă rog, nu mă întrerupeţi! Este vorba de câteva subtilităţi ale sistemului FORTUNE de care veţi fi conştient când veţi începe să studiaţi în amănunţit această problemă. Adică, există anumite, să le spunem proprietăţi, ca să vorbim în limbaj matematic, ale marilor câştigători –

cum sunteţi şi dumneavoastră – care nu sunt explicitate de legile noastre, dar care decurg în mod intrinsec din însăşi noţiunea de winner.

Îl urmăresc greu. Intervin: …r

— Nu înţeleg, Mike. Fii mai clar!

Se înroşeşte puţin. –, *w*

— Desigur, domnule. Dar vă rog, aveţi răbdare, veţi înţelege de îndată la ce mă refer. Un mare norocos dispune de un potenţial creator imens, pe care trebuie să-l folosească în binele societăţii. Norocul său, bineînţeles. Dar norocul este o noţiune abstractă. Iar progresul se realizează numai prin lucruri concrete. Şi mai departe, transpunerea abstractului în concret se face prin oameni, prin activitatea lor. Deci apar şi oameni pe care vi-i alegeţi dumneavoastră, al căror grad de noroc nu contează. Cel care contează sunteţi dumneavoastră. Ei pot sau nu să fie norocoşi, nu are nicio importanţă acest lucru, înţelegeţi?

Aprob tăcut şi uimit. Pare foarte logic ce îmi spune băiatul acesta. Dar el îi dă înainte.

— Evident, raţionamentul se poate extinde. Chiar asupra mea. Rolul meu, aici, vă daţi bine seama acum, este numai temporar Numai în perioada acomodării dumneavoastră. Pe urmă, mă voi retrage şi dumneavoastră veţi hotărî cine va fi adevăratul dumneavoastră secretar particular. Eu voi mai rămâne exact încă două luni, timpul considerat necesar ca să vă preluaţi integral atribuţiunile de ministru adjunct în problemele energiei…

Pare aproape trist. Pe mine însă mă roade un gând.

— Nu te supăra, Mike, ce norocos eşti?

— W3. De ce?

— Aşa, eram şi eu curios…

W3… Mi se pare puţin… şi pe vremuri era un vis intangibil…

— Deci, ca să concluzionăm, aveţi dreptul să faceţi… hm… cadou tichete până la W4, inclusiv. Cu aprobare

specială, chiar mai mult. Deşi, sincer vorbind, nu aveţi nevoie de mai mult. Pentru început, le puteţi reînnoi fără probleme pe acestea şi apoi mai este şi aşa numitul „efect capacităţiv”.

— Efect capacităţiv?!

— Da, surâde Mike, o denumire arhaică. Oricum, persoana care lucrează în preajma unui mare norocos devine, după un timp oarecare, la rândul ei norocoasă. Un fel de influenţă foarte subtilă.

Vă asigur că nu sunt vorbe aruncate în vânt, ci lucruri perfect adevărate şi verificate.

Nici nu mai ştiu ce să zic. Realitatea depăşeşte orice închipuire. Sunt un mare norocos, cu posibilităţi extraordinare.

— Deci, face Mike, pentru a încheia discuţia, vă pot face rost foarte curând, în doar câteva ore, de vreo cinci tichete W4. Sunt suficiente?

Fac o scurtă socoteală.

— Desigur. Mulţumesc, Mike.

Se uită la mine puţin trist, cu un fel de resemnare. Parcă spune, sunteţi mare, domnule, mare de tot, şi eu atât de mic… La dracu’, atât de mic. Un W3 nu e la îndemâna oricui. Mai ales a loserilor.

Deşi, în ceea ce mă priveşte, sunt sus, sus de tot. Având posibilitatea incredibilă de a manipula norocul altora. Într-un mod cât se poate de legal. Sau aproape legal. La naiba, ce contează cum? important este faptul în sine. Sunt un WOY, ajuns ministru adjunct şi voi face lucruri bune. Multe. Acesta este scopul norocului, a automatelor F şi a sistemului FORTUNE. Progresul. Prin democraţie şi libertate. Şi demnitate. Eu, micul loser jerpelit, am ajuns unde sunt. Acum. Aici. Nu este un lucru extraordinar?

Întind mâna, apuc paharul şi sorb din el.

— Bea, Mike. S-a încălzit juice-ul.

7

Nu aş zice că biroul directorului este urât. Nu se poate, evident, compara cu aranjamentului interior al vilei mele, dar nici de lepădat nu este. Bun gust. În mod cert.

— Doriţi să beţi ceva? mă întreabă directorul, foindu-se de colo-colo.

A devenit foarte binevoitor. Nu seamănă deloc cu individul superior care, pe vremuri, m-a condus la automatul FS din incinta băncii aceleia. Cu scârba şi dispreţul abia mascat faţă de un loser cu pretenţii de clasă specială. Tot tu eşti, directore? acum nu mai eşti ironic?

— Puţin coniac.

Mă uit atent la el, apoi continui:

— Franţuzesc, dacă ai.

Ochii i-au lucit o fracţiune de secundă, sunt sigur. Furie, bineînţeles. Perfect. Se controlează, însă.

— Desigur, domnule. Vom căuta.

Palid contraatac.

— Căutaţi, căutaţi! şi aşa văd că Robert întârzie. E chiar aşa de greu de găsit?

Tace. Şi înghite. Aşa şi trebuie.

— Probabil că este în atelierul de producţie grea. Este tocmai la…

Mă încrunt. Îl întrerup, tăios:

— Ştiu unde este!

Îl privesc aspru. Lasă ochii în jos. Dar eu nu mă las.

— Apropo, se întâmplă cam multe accidente pe acolo…

Tresare, surprins. Mă uit rapid în jur. Jack stă tolănit într-un colţ, fumând imperturbabil. În colţul celălalt, Mike, frământându-şi într-una mâinile sale groase. Dar nu cu neliniştea aceea afişată la aproape fiecare discuţie cu mine. Mai curând curios. Directorul însă se cam albeşte. Nu ajunge chiar la culoarea costumului lui Jack, dar, oricum, pe aproape.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

Iar mi-a spus „domnule”. Nu e rău.

— Ceea ce ai auzit. Ce s-a întâmplat cu Gal?

Deschide gura, când uşa glisează cu un zumzet uşor şi un poliţist intră, făcându-i loc lui Robert. Bill păşeşte puţin ţeapăn, cu o figură teribil de obosită şi de trasă.

— Bună ziua, domnule director. Bună ziua, domnilor.

Mă priveşte fără să pară că m-a recunoscut.

— Salut, Bill!

Nici că mă ia în seamă. Se uită la director.

— De ce m-aţi chemat, domnule director?

— La loc, Robert. Domnii vor să stea de vorbă cu tine.

Se întoarce şi caută ceva într-un fel de nişă-bar. Apare cu nişte pahare şi cu o sticlă de coniac. O privesc în treacăt, e într-adevăr o marcă franţuzească. Sau numai imitaţie. Oricum, nu o duce rău, băiatul. Toarnă în pahare şi ne serveşte pe toţi. Inclusiv pe Robert. Pe mine, evident, primul. Ciocnim. Bem. Las paharul jos şi deschid gura:

— Directore, nu te supăra, aş dori să discut ceva cu Robert. Ne scuzi un minut?

Ridică capul cu un soi de resemnare mândră.

— Desigur, domnule ministru. Eu şi aşa am puţină treabă în atelierul de producţie. Mă găsiţi acolo… dacă este nevoie.

Robert a tresărit la auzul cuvântului „ministru”. Uşa glisează la loc. Mă ridic şi mă apropii de fotoliul lui Robert. Nu schiţează niciun gest.

— Ce mai faci, Bill, băiete?

— Bine, domnule ministru.

Nu glumeşte. Se uită cu un fel de reproş ascuns la mine. Mă răsucesc, suntem doar noi patru aici, în cabinetu directorului.

— Sunt prietenii mei. Nicio problemă. Jack, Mike.

— Robert, domnilor.

Jack sare sprinten din fotoliu şi vine spre mine. Bill îl priveşte mirat.

— Dacă îmi permiteţi, domnule.

Mă întorc spre el.

— Ce este, Jack?

— Se teme că suntem ascultaţi, domnule.

Îngheţ. Asta era deci? şi a spus-o în gura mare? Mike zâmbeşte. Îmi prinde privirea mustrătoare şi pleacă ochii. Jack scoate netulburat din buzunar un aparat de mărimea unei cutii de ţigări, rotindu-i un buton. Un bec roşu începe să clipească, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai des, până rămâne aprins permanent.

— Perfect, domnule. Nu mai e nicio problemă.

Nu mă pot stăpâni.

— De ce ai zis în gura mare că suntem ascultaţi? şi-au dat seama că ştim.

Dă din umeri, zâmbind puţin.

— Şi ce importanţă are, domnule? De cine ne temem noi? De un amărât de director de închisoare? Sunteţi un WOY, domnule şi îmi permit să vă sugerez să nu uitaţi acest lucru.

Ce pot face? Are dreptate omul. Mike aprobă şi el, tăcut.

— Bine, băieţi!

Mă uit la Robert care pare mai departe impasibil.

— Bill, tipule, cred că e cazul să-ţi comand de la înălţimea ameţitoare a norocului meu uluitor să-ţi mai tacă phscul. Ai vorbit destul şi te avertizez, fii mai politicos, nicio frază fără „domnule ministru”, e clar, amărâtule?

Surâde puţin, parcă temător.

— Ai rămas acelaşi, omule! Nu te-ai schimbat…

Se opreşte, ezitând. Apoi urmează:

„Prea mult.

Bill, şi tu ai rămas acelaşi. Mă bucur. Ai idee cât mă bucur?

— Nu arăţi prea grozav, Bill!

— Domnule, în privinţa asta ai picat la ţanc.

Ce-o fi vrând să spună? Sunt nedumerit.

— Care privinţă?

— A felului cum arătăm. Dar nu eu. De Gal e vorba.

48

Gal este foarte palid. Întins în patul din infirmerie, cu câteva tuburi legate la acele înfipte în mâinile sale. N-arată bine deloc. Chiar cu ochii închişi.

— Doarme? şoptesc spre Bill.

Dă din cap. Un mic semn negativ.

— Gal? Gal?

Deschide încet un ochi. Apoi pe celălalt. Surpriza i se citeşte pe faţă. Bandajul mare de pe capul lui începe să se mişte uşor. Deschide gura, articulând cu greu.

— Tu? Visez?

Bill s-a apropiat.

— Avem o vizită, Gal. Cineva mare. Mare de tot.

— Cât de mare, Bill?

— Robert, domnule. Robert, nu Bill.

Ar trebui să zâmbesc, dar aici nu-i loc pentru râsete. Deşi comedia aceasta, ştiu foarte bine, este doar pentru calmarea lui Gal. Gal deschide iar gura, însă nu îl mai las.

— Nu mai vorbi, Gal, nu te obosi! E clar.

Mă întorc spre Mike.

— Ce facem?

— Îl luăm imediat de aici. Aranjăm la o clinică particulară.

Îşi ridică mâneca hainei şi începe să-şi facă de lucru cu ceasul. Enervat, mă răsucesc spre Jack.

— Unde-s directorul şi cretinu ăla de doctor?

Cretin? Este într-adevăr cretin, dar parcă nu ar trebui să mai folosesc astfel de cuvinte în public. Şi nici chiar în particular. Sunt un WOY, nu un loser! şi apar, evident, anumite pretenţii. Dar nu despre aceasta este

vorbă acum. Mă încrunt. Gândurile-mi zboară aiurea. Gal nu a fost mai deloc îngrijit. La dracu'! Doctorul o să regrete!

Uşa se deschide şi în infirmerie apare medicul, însoţit de director. Îmi vine în minte o scenă de demult. „Fred a murit azi-noapte… Aţi putea să-mi spuneţi de ce?… Fred? Moşul ăla ramolit? Atac de inimă". Mai crăpase un loser. Nicio pagubă, doctore! Cu cât pier mai mulţi, cu atât mai bine, nu e aşa? Idiotule! Scârbă de medic!

Simt cum furia pune stăpânire pe mine. Ar trebui să mă controlez, cât de cât.

— Ce-i cu pacientul dumitale, doctore? Este-n starea asta de mai multe zile.

Doctorul nu pare prea impresionat.

— De unde ştiţi?

Răspund calm:

— Nu are nicio importanţă de unde ştiu. Şi, în general, aici eu pun întrebările.

Dă din umeri, impasibil.

— Vă asigur că i-a fost asigurată asistenţa medicală necesară.

Se duce spre calculatorul din colţ, începând să bată nişte instrucţiuni.

— Să vă arăt fişa lui medicală…

Nu mai suport. Mă reped şi îl apuc de haină.

— Nu-mi pasă mie de fişa dumitale medicală! Omul ăsta e-n viaţă datorită unei minuni, nu datorită ţie, pricepi, doctore?

Grijuliu, Jack închide uşa, privindu-l nepăsător pe director, care nici el nu-i în apele lui.

Continui să-l zgâlţâi pe individ:

— Doctore, mi-e scârbă de tine! Nu meriţi nici măcar un scuipat. Aceeaşi scârbă pe care o ai tu faţă de pacienţii tăi, loserii. Nişte nenorociţi. Nu pot ajunge la talia ta, nu-i aşa? De aceea nici nu merită nimic. Nici măcar o moarte

omenească.

O privire scurtă. Mike mă urmăreşte cu atenţie.

— Să ştii, doctore, că existe nişte legi în statul acesta. Chiar dacă tu ţi-ai bătut joc de ele. De acum înainte vei avea de a face cu mine. Roagă-te la toţi zeii în care crezi să nu păţească ceva omul ăsta. Sau să mai aud eu ceva despre tine. Ai înţeles, doctore?

Are buzele albe de furie. Tace.

— Te-am întrebat ceva, doctore. Ai înţeles?

Tace. Îl trag spre mine. Mike sare în sus, punându-mi o mână pe umăr.

— Domnule, aveţi grijă!

N-aveam de gând să-l plesnesc. Dar o voi face altfel.

— „Ai înţeles, doctore?

Continuă să tacă. Îi dau drumul brusc, îmbrâncindu-l spre colţul opus al încăperii.

— Ţi-ai făcut socotelile greşit, doctore! Să nu crezi c-o să scapi aşa uşor. Ai devenit prietenul meu. Şi eu am grijă de prieteni.

Se aude un zbârnâit scurt. Mike îşi priveşte ceasul.

— A sosit ambulanţa, domnule.

— Perfect, Mike.

Mă întorc spre director.

— Plecăm.

Acesta îndrăzneşte:

— Şi formele legale?

Mă uit la Mike.

— Haideţi să le rezolvăm! face acesta trăgându-l pe director de mânecă spre ieşirea din infirmerie.

La uşă, Jack îşi vâră ostentativ în buzunar micul aparat de bruiaj. A fost pe faţă, băiatu'. Îmi place.

Apare şi o asistentă mânuind o targă pe pernă de aer. Îl caut din priviri pe doctor.

— Mi-a făcut plăcere, doctore! Sper că şi dumitale! Oricum, dacă nu acum, sigur, mai târziu…

Ies, fără să întorc capul, urmat îndeaproape de Bill, care nu a scos un singur cuvânt. Inima îmi bate mai repede ca de obicei. Furia. Şi gustul amar al dispreţului.

49

Îmi privesc nervos ceasul. Au trecut aproape două ore de când Mike a plecat la închisoarea de femei. După Jenny. De ce întârzie? Mă las pe spate, în fotoliul din grădină, întinzându-mă leneş. Iau apoi paharul cu juice, sorbind o înghiţitură. Bun şi rece. Scot o ţigară şi o aprind. Ce greu trece timpul… Cum o mai fi arătând Jenny? Gal aproape m-a îngrozit. Sper cel puţin ca Jenny să fie şănătoasă.

Jenny… Ciudata mea prietenă. Mai tot timpul tristă, cu un zâmbet şters, strâmb, niciodată din inimă, un fel de mască silită şi neconvingătoare. Cu părul ei blond, frumos. Şi ochii. Ochii aceia mari, pătrunzători, luminoşi. Adesea obosiţi.

Jenny… Cea pe care o ştiu eu. Cea pe care o ştiu eu? Mă încrunt. Sunt poate prea nervos sau pesimist, dar mai există ceva sau cineva care să fi rămas neschimbat? Ceva sau cineva aşa cum îl ştiam eu? Fac o grimasă. La naiba! Lucrurile se schimbă. Oamenii se schimbă. E un lucru normal. Evoluţia. Automatele F, de exemplu, nu s-au schimbat.

— Mai sunt deci şi chestii staţionare. În general perfecte. Dar oamenii nu pot atinge perfecţiunea. De ce? Dau din umeri. Am nişte gânduri cam nebuloase. Nu ştiu de ce, pur şi simplu, nu e posibil. Tânjesc după perfecţiune cu toţii, dar de ajuns la ea, nu ajunge nimeni. Curios. Aşa e probabil de când lumea. Jenny s-o fi schimbat? De bună seamă. Dar în ce sens?

Apelul discret îmi întrerupe firul gândurilor. Jenny. A venit? Privesc micul ecran din fotoliu, devenit, ca de obicei, verde.

Theodore…

Din grupa de securitate personala – Secţia Speciala.

Sunteţi ocupat?

Fac un gest de ciudă. Nu e Mike… Ci Théo… Dau din umeri. Mai aşteptăm. Apăs pe butonul VS.

— Sunt în grădină.

Vocea lui Théo răsună aproape naturală.

— Vă deranjez, domnule?

Sting cu un gest rapid ecranul ce începuse afişarea convorbirii. La dracu'!

— Nu, Théo, vino, te rog!

— Prea bine, domnule!

Apare repede. Nici nu am tras de două ori din ţigară. Se apropie cu mersul său puţin rigid şi faţa imobilă.

— Bună ziua, domnule.

— La loc, Théo. Bei un juice?

— Mulţumesc, domnule, nu îmi este sete. V-am adus tichetele.

Îl privesc mirat.

— Ce tichete?

Mă priveşte impasibil.

— Nu ştiţi? Mike nu va spus nimic?

— Ce să-mi spună?

Dă din umeri.

— M-a trimis după câteva tichete câştigătoare, pentru prietenii dumneavoastră… Credeam că ştiţi.

M-am dumirit.

— Ah, da, desigur, dar nu mi-a spus că te-a trimis pe tine.

Se caută în buzunarul hainei şi scoate un pacheţel pe care îl întinde spre mine. Îl iau. Câteva cartonaşe câştigătoare, îmbrăcate într-un fel de husă potrivită, din plastic transparent, etanşă, bănuiesc, prinse frumos cu un elastic. Desprind unul. Îl învârtesc puţin, curios, între degete. Un W4. Un dreptunghi micuţ, imprimat cu W-ul acela atât de cunoscut. Atât de dorit. Şi atât de rar.

— Câte sunt?

— Şase, domnule.

Le răsfir. Tichete care înseamnă noroc. Noroc ce ţine de structura intimă a fiecăruia. De drumul în viaţă al fiecăruia. Noroc. Sau putere. Energie potenţială, bineînţeles, dar care se traduce tot prin putere. Pe care o mânuiesc eu. Pe vremuri, visasem adesea mărirea. Bogăţia, norocul. Dar niciodată nu îmi închipuisem faptul că aş putea oferi norocul unora dintre prietenii mei. Şi, la urma urmei, de ce nu?

Doar sunt un WOY, nu-i aşa?

— Mike îmi spusese ceva de cifra cinci.

Un zâmbet fugar apare pe faţa impasibilă a lui Théo.

— Mike a cam rămas în urmă cu noutăţile. De câtva timp, se pot scoate şase tichete fără aprobare specială: un W5, patru W4 şi chiar un W3. Lucrurile au evoluat…

Da, Théo, lucrurile au evoluat. Situaţia s-a îmbunătăţit nu numai la nivele de jos, ci şi la cele înalte. Privesc cartonaşele. Sunt într-adevăr patru W4, şi câte un W5 şi W3. În mâna mea!

Ridic ochii spre Théo. Acesta mă priveşte nepăsător, trăgând dintr-o ţigară. Când naiba şi-a aprins-o?

— Mulţumesc, Théo.

— Nu aveţi pentru ce, domnule.

Se aude iar bâzâitul de apel. Sar în sus, căutând din ochi ecranul, care de data asta se colorează în roşu.

Theodore…

Este cântat de Roy…

Şeful grupei de securitate personală – Secţia Specială.

Este cu dumneavoastră în grădină?

Nu e Mike… Ce dracu’ întârzie atât? Oare s-o fi întâmplat ceva?

— Théo, te caută Roy!

Pe faţa îngerului meu păzitor se citeşte o uşoară

surpriză.

— Pe mine, domnule?

— Da.

— Prin calculator? De ce nu direct?

Nu mă interesează amănuntele acestea. Ridic din umeri, posac. Aşteptam altceva. Sau, mai curând, pe altcineva…

Théo se ridică şi apasă pe butonul display-ului.

— Théo. Unde eşti, Roy? S-a întâmplat ceva?

Priveşte ecranul. Se întoarce apoi către mine.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule! Mă cheamă şeful.

— Bine, Théo, răspund absent.

Nici nu sunt atent la plecarea sa. De ce întârzie atâta Mike? dacă are greutăţi, de ce nu mă anunţă? Strâng dinţii. Şi mai este ceva. De ce sunt agitat? De ce mă preocupă atât de mult această problemă? De ce nu eram aşa de neliniştit înainte de a-i vizita pe Gal şi pe Bill? De ce la Jenny? De ce, tocmai, la Jenny? închid ochii. Sunt o personalitate. M-am obişnuit – cred – cu această situaţie. Dar nu şi cu toate implicaţiile ei. Nu, nici pe departe. Pot avea, teoretic, orice femeie doresc. Prin poziţia mea, prin bani. Sau chiar prin mine, ca bărbat. Ştiu asta. Şi totuşi, nu mă interesează alte femei. Ciudat, nu?

Mă simt brusc privit. Fixat cu intensitate.

Mă întorc cu o mişcare rapidă, rotindu-mă cu fotoliul. Mâna mi s-a repezit spre butonul de apeluri urgente. Dar degetele nu apasă suprafaţa roşie. O căldură înţepătoare mă învăluie, ca un abur. Lipicios.

Jenny mă fixează nemişcată, de la vreo cinci metri. Într-o rochiţă albastră, care îi vine grozav de bine. Cu ochii ei… omeneşti. Jenny. Zei nemuritori, Jenny!

— Bună seara. Jenny…

Vocea îmi este puţin schimbată. Ce contează?

— Bună seara, domnule…

O privesc şi singurul lucru care îmi vine în minte este

un nume: Aphrodite. Zeiţa frumuseţii. Cu alte nume pentru alte timpuri şi alte spaţii: Asthoreth, Astarte, Atargatis, Alilat, Ishtar sau Venus. Sau poate Jenny…

— Apropie-te, fetiţo!

Păşeşte şovăielnică. Cu faţa imobilă.

— La loc!

Îi arăt fotoliul de lângă mine. Se opreşte lângă el, dar nu se aşază.

— Dumneavoastră m-aţi eliberat, domnule?

Nu ştia? Mike lucrase frumos.

— Nu trebuia, Jenny?

Se uită la mine obosită. Şi eu abia acum îi observ cearcănele mari de la ochi.

— Vă puteaţi culca cu mine şi fără să plătiţi atâţia bani, domnule!

Încep să zâmbesc.

— La dracu’ cu „domnule”. Ai uitat cum mă cheamă?

Şi îi amintesc numele meu. Nu reacţionează.

— Dacă vă trebuia o femeie de noapte nu aţi făcut o alegere prea grozavă, domnule!

Începe să mă calce pe nervi.

— Uite ce e, Jenny! Poate m-am schimbat. Am devenit un norocos. Dar tu, pe vremuri, greşeai. Norocul nu şi-l face omul. Norocul creşte pe străzi. Pentru că norocul există în fiecare din noi. Dintotdeauna. Aşa că, în general, eu am rămas acelaşi. Acelaşi pe care îl ştiai. Şi pe care îl iubeai. Sau mă înşel?

Pleacă ochii.

— Eu am iubit un loser. Care a fost închis din prostia mea.

Se opreşte o clipă, ezitând.

— Vrei să te răzbuni?

Izbucnesc în râs.

— Te iubesc, prostuţo!

Tace, privind în gol.

— De unde ai rochia asta?

— Mi-a cumpărat-o secretarul dumneavoastră particular. Din banii dumneavoastră, bănuiesc. Marfa trebuie bine ambalată, nu? Să fie cât mai atrăgătoare…

Fac un gest nervos. Mă ridic din fotoliu şi mă caut în buzunar.

Scot cartonaşul W3 şi îl întind spre ea.

— Pentru tine, Jenny!

Nu schiţează niciun gest. Aproape că o înţeleg. Îi este teamă. Aşa este Jenny, ciudată.

— Cum vrei tu, Jenny!

Arunc cartonaşul pe măsuţa dintre fotolii.

— Eşti liberă să faci ce vrei. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde stau.

Fac o pauză, fixând-o cu intensitate. Nu se uită la mine.

— Şi ştii şi cum mă cheamă.

Tresare, fără motiv, privindu-mă în ochi.

— La revedere, Jenny!

Mă întorc şi fac, încet, câţiva paşi. Păcat. Mă aşteptam la altceva. La cu totul altceva. Dar Jenny prinde glas pe neaşteptate.

— Domnule…

Mă opresc o fracţiune de secundă, nehotărât. Nu mă întorc. Apoi mai fac un pas înainte, depărtându-mă.

— Puştiule…

Mă răsucesc spre ea. Pe faţă i-a apărut zâmbetul acela strâmb, parcă puţin vinovat.

— Da, Jenny?

Zâmbetul i se accentuează sau este doar o impresie? O dorinţă de-a mea?

— Nu renunţi niciodată, puştiule?

E rândul meu să zâmbesc.

— Niciodată, Jenny!

Şi încep să alerg spre ea. Jenny îmi sare de gât,

sărutându-mă fugar. O strâng în braţe.

— Nu te-ai schimbat, puştiule. Nu te-ai schimbat. Eu însă... Are o voce puţin voalată. O îndepărtez uşurel de mine. Din ochii ei încercănaţi se preling lacrimi. Lacrimi mari.

Tom învârte încurcat între degete cartonaşul învelit în plastic.

— Toţi ar trebui să zicem ceva. Sau, mai curând, să facem ceva.

Întorc capul spre stânga, spre Bill care pare la fel de neajutorat ca şi Tom şi Steve. Dau din umeri.

— De obicei, se foloseşte „mulţumesc”. Dar, evident, nu este obligatoriu. Se mai poate zice şi „dracu’ să te ia, tipule!”

— Adică, „dracu’ să vă ia, domnule!”, face Steve din colţul său. Zâmbesc. Atmosfera pare mai destinsă. Ca de obicei, a mers greu. Băieţii nu mă mai scoteau din „domnule” sau, şi mai rău, „domnule ministru”. Dar încet-încet şi-au revenit. Îi privesc pe toţi trei. În stânga, Bill, cu figura sa impasibilă. Exact în faţa mea, Tom, cu ochelarii săi rotunzi, privindu-mă de la înălţimea sa impozantă, vizibilă chiar şi din fotoliul în care stă tolănit. În dreapta, Steve, cu felul său zbuciumat, neliniştit, de a fi, foindu-se de colo-colo în scaun, sorbindu-şi cu gesturi cam dezordonate vinul din pahar.

Mai este încă un loc. Deocamdată gol. Jenny nu ştiu pe unde întârzie. În baie, pun pariu. Este deliciul ei. Şi oricum, la început cel puţin, ceremonia trebuie să fie ca între bărbaţi. Sobră.

— Ei, tipilor, nu vă îndurați să le desigilaţi?

Bill rupe cu un gest brusc plasticul protector al tichetului său

W4.

— Bravo, Bill, mă bucur!

— Se cunoaşte experienţa vieţii, remarcă Tom.

— Adică a puşcăriei, domnule, răspunde ţeapăn Bill.

— Nu eşti singurul fost puşcăriaş de pe-aici, reia Tom.

— Mă băieţi, lăsaţi dracului discuţiile filosofice! Ce a fost, a fost, s-au dus necazurile. A început norocul.

— Pentru tine, da.

— Şi pentru voi, nu?

Tom surâde.

— Datorită ţie.

— Bine, hai să discutăm de altceva. Aveţi vreo preferinţă de vreo slujbă?

Steve răspunde repede:

— Asta ar mai lipsi, să mai avem şi pretenţii.

— Mike vă va aranja ceva, sunt sigur, prin minister. Vreau să vă am pe aproape.

— OK, boss.

— Zâmbesc. Nu aş putea spune că mi-a displăcut „boss”.

— Dar ia ziceţi-mi cum staţi cu sectorul feminin? acum, până nu vine Jenny…

— Nu prea rău. Da’ nici grozav de bine, conchide Tom.

— Tot cu bruneta cu bust atomic, Tom?

— Fanny? Nu chiar. Am cunoscut în schimb alta. Trăsnet!

— Şi Christine ce face?

Steve se repede.

— Face bine. Eu nu-s aşa muieratic ca ăsta.

Arată spre Tom. Cel vizat nu pare afectat.

— Eh, ce ştie novicele…

Parcă ar vrea să continue, dar se opreşte.

Şi eu mă întind puţin pe spate. Nu ştiu, discuţia a început să mă plictisească. Sunt prietenii mei, ce-i drept. Singurii. Dar mă simt departe de ei. Ei, la naiba. Sunt stingheriţi de noua mea poziţie. Se vor obişnui, fără

îndoială. Eu, însă, mă voi obişnui?

Tom se hotărăşte brusc.

— Şi apropo de femei, ce s-a întâmplat cu Tanya?

Mă întristez. Ce dracu' i-a venit?

— Tanya a murit în spital.

Tom mă priveşte încordat. Dau din umeri.

— Nu ştiu, nu am aflat amănunte.

Mă întorc spre Bill.

— Ce se mai aude cu Gal?

Am senzaţia că băieţii s-au acomodat, în mare măsură, între ei. Nu par să existe probleme. Steve şi Tom s-au obişnuit cu Bill. Şi Bill cu ei.

— Se va face sănătos. Azi arăta chiar bine.

Mă încrunt.

— Cu doctorul ăla vom mai sta noi de vorbă. Altfel.

— Salut, băieţi!

Tresar şi privesc într-o parte. Jenny ne zâmbeşte. Arată uluitor, într-o rochie albastră cu luciri metalice. Tom fluieră. Steve rămâne o clipă încremenit.

Bill sare în picioare şi îi oferă braţul pentru a o conduce în fotoliul de lângă mine. O aşază galant apoi se apleacă în faţa mea.

— Domnule, doamna!

Tom bate din palme, râzând.

— Bravo, Robert!

Bill se răsuceşte spre el.

— Bill, domnule. Nu Robert.

— Bravo, Bill! face Steve.

— Robert, domnule. Nu Bill.

Jenny râde fericită, l-au mai dispărut cearcănele acelea urâte de sub ochi. Toţi sunt veseli. Şi eu mă bucur, alături de ei. Aşadar, am de toate. Noroc, în primul rând. Apoi bani. O prietenă. Prieteni. Ce altceva mi-aş mai putea dori?

UD

Mike se opreşte o clipă să-şi tragă sufletul. Îl privesc aproape speriat.

— Mike, băiete, ia-o încet! Hai, încă o dată!

Mă fixează resemnat.

— Da, ştiu, iar m-am grăbit. În fine, să recapitulăm: dumneavoastră vă veţi ocupa atât de sectorul productiv, cât şi cel de proiectare şi de execuţie. În mare parte, aş putea spune, problemele apar la noile tehnologii.

Aprob:

— Da. Centralele existente sunt interconectate prin sistemul TEC – Total Energy Control.

Mă priveşte mirat.

— Ştiaţi asta, domnule?

Surâd, relaxat.

— Ai uitat de condiţionarea sub hipnoză?

Scutură din cap.

RAveţi dreptate, domnule. Prima lecţie rezervă multe surprize, mai ales profesorilor. Şi eu, care nu am avut niciodată calităţi de profesor…

— Continuăm?

— Desigur.

Se apleacă peste claviatura terminalului din biroul meu din clădirea Departamentului Energiei, situat la etajul douăzeci şi şapte. Un birou care nu e râu defel. Bine mobilat – după ultima modă – şi dotat tehnic ireproşabil. O atmosferă plăcută, de linişte creatoare. Şi, nu în ultimul rând, Natalie, secretara cu părul negru şi lung şi ochii verzi. Nostimă. Tare nostimă.

— Parola dumneavoastră de control: 03 TEC 03.

Acţionează câteva taste. Ecranul afişează mai multe rânduri.

03 TEC 03

A. SITUA ŢIE GENERALĂ:

L CENTRALE CONVENŢIONALE

2. CENTRALE NECONVENŢIONALE

3. CENTRALE NUCLEARE

4. PROIECTE ÎN CURS DE EXECUŢIE

— De exemplu, alegem 3, face Mike apăsând un buton.

Pe ecran apare harta ţării şi locurile de amplasare a centralelor nucleare, în diferite culori, în funcţie de tipul centralei. Alături, câte o cifră.

Mike continuă cu explicaţiile. Dar nu mai sunt atent. Gândul începe să îmi zboare aiurea. De fapt, ştiu destule despre sistemul

TEC. Pe terminal, unul din puncte ocupă acum tot ecranul, apare numele centralei, iar alături sunt afişate puterea instalată, toate celelalte valori ale puterilor utilizabile, efectiv utilizabile şi aşa mai departe, terminând cu puterea debitată în sistem, lată deci, pe acest display micuţ, situaţia energetică internă, cu toate amănuntele. La picioarele mele. Sunt, într-un fel, impresionat îmi dau seama că sistematizarea aceasta formidabilă, sistemul acesta de memorii electronice dinamice nu reprezintă decât instrumentul unora ca mine, că deciziile cheie, cele neprogramabile, sunt luate tot de oameni. Pe ecran apar desene despre principiile de bază ale construcţiei, circuitele diferiţilor agenţi, scheme tehnice, scheme electrice, cu toate datele aferente, inclusiv bilanţurile economice ale companiei producătoare în cauză.

Deci eu sunt conducătorul. Am ajuns în vârful piramidei. În Olimp. Printre zei. Zei muritori, ce e drept.

Dar aceasta nu înseamnă că priveliştea de aici nu este la fel de măreaţă. Frumoasă şi poate înfricoşătoare. Dar nu trebuie să mă uit în jos. Doar undeva, la nivelul meu. Dacă nu mai sus.

— Aţi înţeles, domnule?

Figura lui Mike este aproape spăsită. Îl privesc adânc în ochii lui căprui şi aprob tăcut, grav, din cap.

52

— La loc, Tom!

— Te deranjez?

Îmi privesc rapid ceasul. Este timpul să mă odihnesc şi eu puţin, nu?

— Nici vorbă, Tom!

Clipesc des, frecându-mă la ochi. De azi dimineaţă studiez raportul comisiei tehnice guvernamentale de investigare a cauzelor unui accident la o centrală experimentală de fuziune. Şi unde mai pui că era ziua mea liberă. Mă las pe spate, în fotoliul din birou, atingând neglijent display-ul.

Tom mă priveşte întrebător.

— Facem o plimbare prin grădină?

Ridic din umeri.

— De ce nu?

Ne ridicăm şi ieşim în grădină. Nu înainte de a-mi aprinde o ţigară.

— Fumezi cam mult, domnule! face Tom cu reproş.

Dau din mână a lehamite.

— Eh… şi în fond, tu vorbeşti?

Râde, mustăcind… t 3. Nv: Am ajuns în grădină. Ne aşezăm pe nişte fotolii.

— Cum mai merge treaba, Tom?

— Bine, domnule.

Are stil cu totul deosebit de a-mi spune „domnule”. Nu cu politeţea aceea greţoasă, afişată de marea majoritate a cunoscuţilor mei, ci cu un ton cu nuanţă de

glumă, de ironie fină, fără a depăşi un bun simţ elementar. Îmi place.

— Te-ai obişnuit cu munca?

— Eu aşa cred. Sper că şi şefii mei.

Zâmbesc.

— Nu mi s-a plâns încă nimeni de tine, dacă asta te interesează.

— Nu asta.

Pare preocupat. Ce-o fi având?

— S-a întâmplat ceva?

Dă din cap, puţin absent.

— Nu.

— Mă gândeam aşa… Cât de mult îţi datorăm…

— Ei, lasă, ce dracu' …

Dă din cap, încăpăţânat.

— Nu, nu, vorbesc serios! Fii un pic atent: au trecut aproape trei săptămâni de când am primit tichetele de la tine. O şcoală rapidă sub hipnoză şi iată-ne tehnicieni de înaltă calificare la centrala din vestul oraşului. O muncă frumoasă, bani serioşi, apartamente domneşti. Ce ne-am putea dori mai mult?

Are o notă stranie în glas. Ceva pare în neregulă şi eu nu îmi pot da seama ce. Sau totul este numai o festă a imaginaţiei mele?

— Şi asta datorită ţie.

— Nu e chiar aşa. Datorită norocului meu.

Se strâmbă, aproape imperceptibil. Apoi imediat, schimbă vorba.

— Ştii, azi-noapte l-am visat pe Mexic.

La dracu'. Are un talent să mă întristeze omul acesta… Mexic? E mort. De mult. Continuă:

— Curios, şi Tanya a murit…

Tace o clipă, frământându-şi mâinile, în grădină apare Gal. Merge încet, sprijinindu-se într-un baston. Se apropie. Tom deschide din nou gura:

— În ultimul timp am mai lucrat ceva. Un fel de ciclu, continuarea unor lucrări mai vechi. Uite ceva pentru tine!

Se scormoneşte în buzunarul hainei sale roşiatice, scoţând o plăcuţă şi întinzându-mi-o.

— Poftim!

— Mulţumesc, Tom!

Răsucesc plăcuţa între degete.

— Şi ce titlu poartă?

— Scrie pe ea.

Încerc să desluşesc. „Singurătatea amintirilor”. Interesant. Foarte interesant.

— Salut, şefule! Salut, Tom.

Gal a ajuns până la noi.

— Deranjez?

— La loc, Gal! Cum te mai simţi?

— Mai bine. Mult mai bine.

Îl privesc cu milă. A fost foarte grav. A scăpat ca prin urechile acului. Directorul clinicii particulare s-a îngrozit când l-a văzut.

Gal remarcă plăcuţa din mâna mea.

— O altă schizofrenie de-a lui Tom?

Tom replică. N

— Bineînţeles. Altfel cum?

Gal surâde, moale. Apoi se întoarce spre mine.

— Am auzit că l-ai cotonogit pe doctorul închisorii. Că ai tocmit nişte tipi isteţi să-i aplice nişte argumente… convingătoare.

Dau din cap.

— Mda. Nu avea niciun rost să-l târăsc prin săli de judecată. Sunt destui oameni dornici să câştige un ban, pe orice cale…

Gal mă priveşte ciudat.

— Ai ajuns mare, omule! Ai drept de viaţă şi de moarte asupra celorlalţi.

Îi citesc reproşul din priviri.

— Să nu exagerăm! Nu e vorba de viaţă şi de moarte. Numai de o bătăiţă, acolo…

— O bătăiţă cu spitalizare de două săptămâni.

Strâng din dinţi. Nu îl înţeleg. Doar am fac ut-o pentru el.

— Merita.

— De bună seamă. Şi îţi mulţumesc. Dar zic că nu trebuia să-ţi iroseşti banii.

— Nu duc lipsă de bani!

Tom intervine în discuţie.

— Unde-i Jenny?

— După cumpărături.

Semnalul calculatorului se aude discret. Privesc ecranul.

Aveţi o vizită.

O femeie necunoscută – loser.

Doriţi identificarea ei sau o primiţi aşa?

Cine să fie? Apăs pe buton.

— Identificare: On – Pe display apare imaginea celei care mă caută. Şi, dedesubt, o inscripţie.

Doriţi date supliment are?

Tom şi Gal îmi citesc surpriza pe chip. Acţionez tasta Videospeaker.

— Sunt în grădină.

Tom îi face lui Gal un semn discret.

— Noi ne retragem, domnule.

— Bine, băieţi, spun absent.

În minte îmi revin imagini de demult. De pe vremea când eram loser. Şi chipul de pe ecran. Şi, ciudat, plăcuţa de la Tom… „Singurătatea amintirilor”…

53

Nu pot dormi. Mă scol din pat, privind-o fugar pe Jenny, care doarme liniştită, cu faţa şi palmele în sus, parcă ar vrea să prindă ceva. Un copil. Un copil mare şi bun care ţine la mine. Ies tiptil-tiptil din cameră, fără să

fac zgomot. Nu aş vrea să o deranjez.

Afară este frumos. O noapte caldă. Una din nopţile acelea înstelate. Nopţile din parcul central în iarba verde de plastic, cu Lola…

Lola… A rămas aceeaşi de pe vremuri. Mândră, dreaptă, cu ochii ei scânteietori, verzi. Vorbindu-mi fără să se arate impresionată de poziţia mea. Cerându-mi, direct, bani. În amintirea a ceea ce a fost. Oferindu-mi-se. Mergând direct la ţintă, fără ocolişuri. O iubisem. Fusese mai mult decât o companie de noapte. Apoi mă respinsese. Brutal. Atunci nu am înţeles-o. Am detestat-o. Dar pe atunci eram altul. Altul? „Te-ai schimbat. Ai idee cât de mult te-ai schimbat? mi-a zis astăzi. Oare într-adevăr m-am schimbat? Am evoluat, desigur, dar nu cred că m-am schimbat. Şi, în fond, se poate cineva schimba într-atât? Poate.

L-am oferit tichetul W5 pe care îl mai aveam. A părut surprinsă. Nu se aştepta la un cadou atât de mare. Apoi a făcut un gest neaşteptat. M-a privit adânc, aşa cum ştia ea şi m-a sărutat fugar. Şi a plecat. Lola. O femeie nenorocoasă care nu s-a plâns niciodată de nimic. Care a ştiut, întotdeauna, să ia numai frumosul din viaţă.

O admir pentru lucrul acesta. Este, într-adevăr, o artă.

Vizita ei m-a întors pe dos. Nostalgia trecutului, nu? M-am gândit uneori ce aş face dacă aş deveni peste noapte loser. Aş suporta iar viaţa aceea? Curios, când eram loser viaţa mi se părea frumoasă. Mă bucuram aproape pentru orice nimic. Imicplăcea parcul acela de plastic şi viaţa de la azil. Prietenii. Tom, Steve, Mexic. Până şi la închisoare mă obişnuisem. Aveam şi acolo amici. Apoi, deodată, am trecut dincolo. Într-o lume ireală, privită din partea ghinionului. Şi totuşi atât de plină, privită de aici. Dispreţuiam privilegiile norocoşilor, îmi era scârbă de ele. Ajunsesem chiar să mă întreb de justeţea sistemului

FORTUNE. Deşi ştiam, fusese instalat de oameni, spre binele oamenilor. Acum însă sunt sus. Mă credeam adaptat. Deşi a trecut atât de puţin timp, doar vreo trei săptămâni. Şi iată că o simplă vizită a Lolei mă face să nu mai dorm noaptea. Să stau la ferestre, tânjind după ţigările uitate în dormitor, lângă Jenny, să nu mă duc să le caut ca să nu o trezesc şi să privesc stelele.

Aproape că îmi pare rău după perioada aceea din viaţa mea.) a, poate am evoluat. Dar am şi îmbătrânit…

Ei, la naiba cu atâtea gânduri nostalgice! Fruntea sus, tipule! şi nu te mai gândi la prostii! Ai îmbătrânit? La douăzeci şi şase de ani? Ai toată viaţa înainte. Şi încă ceva, O datorie. Eşti un mare norocos. Şi trebuie să munceşti pentru binele societăţii. Şi al loserilor.

Un foşnet uşor în spatele meu. Mă răsucesc rapid.

— Nu dormi, iubitule?

Jenny mă priveşte somnoroasă. Vine lângă mine, mă ia de braţ şi îşi lasă capul pe umărul meu. Îi mângâi uşor părul. Apoi o iau în braţe, sărutând-o. Deschide ochii şi se uită la mine.

— S-a-ntâmplat ceva?

Îi zâmbesc blajin. Nu s-a întâmplat nimic. A trecut. O insomnie de moment. O nostalgie a amintirilor S-a dus.

— Nu, Jenny, nimic.

O sărut iar.

— Ne culcăm?

Dă din cap.

— Fugi de mine? mă întreabă, pe jumătate adormită.

— Hai la culcare, Jenny! şi nu mai vorbi prostii!

Cum şi-a intitulat Tom opera? „Singurătatea amintirilor”? Fără motiv, îmi vine în minte un alt titlu: „Singurătatea adevărului44. Şi îmi amintesc şi de întrebarea pe care mi-am pus-o atunci: care adevăr?

54

— Mai aveţi nevoie de mine, domnule?

Mike pare obosit. Nici nu-i de mirare. Mi-a prezentat azi o serie întreagă de proiecte de dezvoltare energetică, unele în faza de prototip, altele doar în memoriile calculatoarelor. Mă uit la ceas. Este aproape cinci după-amiaza.

— Un moment Mike! Eu mai stau. Spune-mi, te rog, încă o dată ordinea de priorităţi.

Se încruntă uşor.

— Chiar vreţi să mai rămâneţi?

Încuviinţez, tăcut.

— Mă rog. Ocupaţi-vă atunci puţin de proiectul SSPS. Codul îl aveţi de fişier este 333 SOLAR CONVERSIONS 333.

— Când le trebuie raportul?

— Poimâine, eventual chiar mâine. Dar nu vă grăbiţi. Sunt probleme destul de dificile. Doar NASA presează, pentru că au nevoie de o nouă misiune pentru remorcherul spaţial.

— Bine, Mike. La revedere!

— La revedere, domnule!

Mike îşi târâie burta destul de impozantă până la uşă şi de acolo afară. Apăs pe un buton.

— Natalie.

Chipul secretarei se iveşte pe unul din ecranele mele.

— Da, domnule.

— Eşti liberă. Ne vedem mâine dimineaţă.

— Prea bine, domnule! Conectez sistemul de siguranţă al calculatorului.

Dau din umeri. Mai toţi angajaţii din minister au ideea asta fixă a securităţii personale, a lor şi a mea. Cine naiba să ne atace şi de ce? Dar dacă aşa se obişnuieşte…

— Bine, fetiţo! Apropo, unde e Gabriel?

Se încruntă.

— Care Gabriel, domnule?

Surâd. Gabriel, îngerul păzitor al paradisului.

— Am vrut să spun Jack.

Ce rost are să-i explic faptul că mă simt excesiv de păzit?

— Jack a fost schimbat cu Théo, care este în maşină, jos. Vreţi să-i comunic ceva?

— Nu, Natalie, mulţumesc! Seară plăcută!

— La revedere, domnule ministru!

Nu aş putea spune că m-am obişnuit de-a binelea să mi se spună „domnule ministru”. Deşi a trecut ceva timp. Casc. Imaginea lui Natalie a dispărut de pe ecran. Nu e urâtă secretara mea. Nu e urâtă de loc. Nu mi-ar displăcea să… în minte îmi revine chipul lui Jenny. Ei, la naiba! Poate într-o seară… Ce, Jenny trebuie să ştie tot?

Destul cu gândurile despre femei. Toate la timpul lor. Mă aplec iar peste terminal şi scriu rapid cheia. Ecranul afişează roşu pe negru:

333 SOLAR CONVERSIONS 333

A. Tehnologiile Solar Thermoelectrical Conversions

Parolă: GES 7/7/72 l/STEC” 28/1/363.

B. Tehnologiile Photo Voltaic

Parolă: GES 7/7/721/PV” 29/1/36.

C. Tehnologiile Biologica!

Parolă: GES 7/7/721/B10” 30/1/7.

Şi deodată, cu o întârziere imperceptibilă, ecranul mai afişează încă un rând.

Tehnologiile Yaltweh

Rămân surprins. Yahweh?!

Ultima linie dispare după două-trei secunde. Ce a fost asta?! Apăs pe butonul de ştergere şi tastez din nou codul 333 SOLAR CONVERSIONS 333. Tehnologiile A., B., C. Reapar pe ecran. Aştept. Nu mai apare nimic. Ce naiba o fi fost? Dau din umeri. Vreo defecţiune minoră, probabil. Nu ştiu mare lucru din teoria calculatoarelor. Deodată mă fulgeră o idee. Yahweh? Este numele timpuriu al divinităţii supreme ebraice, unice. Ciudat nume pentru o tehnologie

energetică solară. Scutur din cap. Nu, trebuie să fie o greşeală. Pentru că, în fond, nu era dat un cod anume, ci doar numele Yahweh. Ceea ce nu înseamnă în sine nimic.

Ridic din umeri. La treabă, băiete! Mă aplec iar peste tastatură şi introduc parola:

GES / 7/7/721/PV” 29/1/36
Ecranul afişează
Tehnologii tip Photo Voltaic.
Ramificaţii principale:
1. Staţii terestre (TSPS)
2. Staţii satelit (SSPS)
Aleg SSPS şi mă adâncesc în lucru.
55

Înghit ultimele îmbucături şi pun tacâmurile în farfurie. Robotul se apropie şi se opreşte nehotărât lângă mine.

— Poţi strânge.

Privesc ceasul din perete. 21: 32: 43. Nu este prea târziu. Ce să fac? Sunt singur. Jenny e plecată la o reuniune, un fel de club feminin, nu am înţeles bine despre ce e vorba… Cred că cel mai bun lucru ar fi să citesc. O carte adevărată. Am o întreagă bibliotecă în dotare. Mă ridic, dar sunetul de avertizare mă face să mă îndrept spre terminal.

Comunicare pe linia video.
Gal…
A ceepâaţ / convorb în ea?
Bucuros, cuplez. Chipul lui Gal apare pe ecran.

— Ce mai faci, domnule ministru?

— Bine, Gal. Dar tu?

— Foarte bine. Am trecut mai devreme pe la tine, dar nu erai acasă.

Mă priveşte grav. Continuă:

— Nu ştiam dacă nu ai păţit ceva.

Să păţesc ceva? Ce i-a venit?

— Glumeşti, Gal?

Nu pare să aibă aerul unui om care glumeşte. Deşi îşi dă silinţa să zâmbească. Un zâmbet forţat, ciudat.

— Ei, ziceam şi eu aşa. Apropo, ce îţi mai fac îngerii păzitori?

— Unul dintre ei e prin preajmă, ca întotdeauna.

Continuă să surâdă aşa, strâmb. Ca Jeny.

— S-a întâmplat ceva, Gal?

Se apără repede.

— Ce să se întâmple? Am trecut pe la tine mai devreme, nu erai acasă şi am intrat la păreri. Nu e normal?

Ştiu şi eu? Ceva nu pare, oricum, în ordine.

— Aveai treabă cu mine?

— Nimic deosebit. Doar să te văd.

— Îmi pare rău. Am avut de lucru la minister.

Gal arată mai calmat. Deşi are el ceva, îmi dau seama.

— Ştii, să nu uit. În drum spre tine m-am întâlnit cu Tom şi cu

Steve.

— Ce făceau, amărâţii?

— Aveau întâlnire, ce credeai?

Zâmbesc.

— Şi tu, nimic?

Zâmbeşte şi el.

— Ei, eu sunt încă în convalescenţă. Dar fii pe pace, mă voi descurca!

— Nu mă îndoiesc.

— Şi Tom m-a rugat să-ţi dau o altă schizofrenie de-a lui, de fapt alte două lucrări.

Surâd. Tom are o pasiune la care nu renunţă defel. Gal îi dă. Înainte.

— Şi mi-a mai dat şi nişte indicaţii. Să plasezi cele patru lucrări, în spaţiu, ca şi cum ar fi vârfurile unui

pătrat. Există un fel de continuitate logică, zice el. Deşi eu m-aş feri să pronunţ cuvântul „logică” referitor la trăsnăile alea…

Gal vrea să pară vesel. Am însă impresia stupidă că nu face decât să repete un rol care nu i se potriveşte, într-un film cu un scop neclar Am iar senzaţia aceea dezagreabilă că cineva se joacă, într-un mod foarte subtil, cu propria-mi viaţă, că sunt împins de colo-colo pe un drum exare nu duce nicăieri sau duce spre un final care poate fi oricum în afară de bun, din punctul meu de vedere…

Scutur uşor din cap. Câte gânduri pentru o indispoziţie a lui Gal! şi la urma urmei, amicul mai nu a fost niciodată un tip vesel. Totuşi…

— Gal, tu îmi ascunzi ceva.

A tresărit. Sunt sigur că a tresărit. Sau mai curând a schiţat o grimasă foarte rapidă. Apoi însă face un lucru neaşteptat. Râde.

— Ce să-ţi ascund? Pe Jenny?

Mă încrunt. Nici reacţia aceasta nu îmi place. De ce a râs în loc să se mire? şi ce caută Jenny în toată afacerea asta? Ridic din umeri, privinahqeasul. E aproape zece seara. Azi am lucrat vreo treisprezeceţirU. Nici nu e de mirare că sunt obosit. Şi toate mi se par anapoda.

— OK, Gal, scuză-mă! Sunt frânt de oboseală. Unde-s plăcuţele?

— Pe biroul tău de lucru. L-am rugat pe Théo să le pună acolo.

— O să mă duc să le caut

— Bine, domnule! Odihneşte-te acum! Nu te mai osteni atât!

Pe faţa lui Gal flutură un soi de regret. Sau milă. La dracu’, sunt zdruncinat rău! auzi, regret! Pentru mine?! Milă pentru un WOY?!

— Noapte bună, Gal.

— Noapte bună, domnule.

Mă ridic din fotoliu şi îmi caut, cu un gest reflex, ţigările. Le găsesc într-unul din buzunarele de la piept. Îmi aprind una şi păşesc spre camera de lucru. Pe birou, puse cu grijă, cele două plăcuţe metalice. Undeva, pe aici, trebuie să fie şi celelalte două. Răscolesc câteva sertare, până să le dibui. Cum s-or numi acestea noi? Le privesc în lumina puternică a lămpii. Scrisul e parcă mai mărunt decât de obicei. Disting greu, într-un colţ, literele: „Singurătatea zeilor”. Frumos. Cealaltă? „Singurătatea celor dintâi”. Îmi scarpin ţeasta. L-am lăudat prea devreme. Mă bucuram că terminase cu titlurile acelea idioate gen „Incongruenţă esoterică” sau „Metempsihoză contemplativă a boului1. Zâmbesc. Chestia cu boul e de la Gal. Cred că a fost unul din primele cuvinte pe care le-am căutat în memoria enciclopedică a calculatorului. Un arhaism ieşit din uz, de vreme ce hrana e preponderent sintetică…

Absent, introduc cele patru plăcuţe în anexa terminalului. Apoi adaug câteva instrucţiuni, redarea simultană a patru înregistrări în relief necesită o scurtă pregătire prealabilă. Cele patru drăcării apar concomitent pe micul ecran. Le transfer pe ecranul cel mare de pe peretele opus. Lucrările, sau mai curând lucrarea, este într-adevăr impresionantă. Nuanţele şi formele, absolut imprevizibile, par să se continue pe tot spaţiul ocupat de cele patru înregistrări, formând un tot unitar, un soi de continuum, ca o prelungire spaţio-coloristică a realităţii. O chestie interesantă şi care reuşeşte cu adevărat să sugereze ceva. Nuanţele închise transmit parcă o tristeţe apăsătoare, un sentiment profund de singurătate. Clatin din cap uimit Tom are talent. În ciuda firii sale curioase, este un tip sensibil. Şi înzestrat. Păcat că nu se ocupă mai mult de pasiunea sa. Ar putea avea, cred, multe satisfacţii.

Mai privesc câteva clipe ecranul şi încep parcă să mă

simt şi eu pătruns de nuanţele sentimentale ale ipostazelor de singurătate…

Ei, la naiba cu atâta tristeţe! Sunt istovrt şi mi s-a făcut somn. Nu o mai aştept pe Jenny. Când va veni, va veni. Întind mâna şi apăs pe butonul de decuplare. Şi am impresia bizară că am declanşat sunetul de avertizare al calculatorului ce se tânguie în încăpere. Cele două momente au fost practic concomitente. Deşi fără nicio legătură materială. Mă uit grăbit pe display şi răsuflu uşurat. A venit Jenny. Oare de ce m-am speriat aşa? Ce se întâmplă cu mine? Sunt atât de extenuat încât nu-mi mai pot controla reacţiile? Toate din jurul meu mi se par anormale şi ciudate?

Jenny apare îmbujorată.

— Bună seara, dragă! Nu te-ai culcat?

Vine în braţele mele, sărutându-mă.

— Te-ai distrat bine?

— A fost grozav. Hai să-ţi povestesc…

Senzaţia aceasta de artificial… Gal şi ciudăţeniile lui… Bucuria lui Jenny este adevărată sau?: „La dracu’! Jenny este a mea! O strâng în braţe şi îi şoptesc:

— Lasă, mai târziu! Mi-a fost dor de tine.

Tace, strângându-mă la rândul ei. Apoi se retrage puţin, îndepărtându-mă.

— Mă iubeşti atât de mult?

În ochi i se citeşte o tristeţe adâncă. De ce?

— Ce e cu tine, Jenny?

Dar, chiar înainte de a rosti această întrebare, ştiam că nu aveam să capăt niciun răspuns…

56

GES 7/7/72 l/PV” 29/1/36

Aştept. Apoi mai apăs un buton.

2. Staţii satelit (SSPS)

Şi display-ul îşi începe treaba:

Proiectul SSPS (Space Solar Power Satellite)

A. Date generale.

S-a considerat că potenţialul sistemelor Photovoltaic (PV) poate câştiga o nouă dimensiune la amplasarea lor în spaţiu! cosmic, în afara efectelor de filtrare ale atmosferei pământului Conceptul de staţie satelit solară de energie electrică este destul de vechi, dar lucrările practice nu au putut fi demarate datorită tehnologiei inadecvate. Schematic, sistemul se compune dintr-un panou receptor cu suprafaţă extinsă (10 * 10 km), ce primeşte până la 90 GW energie solară radiată, pe orbită geostaţionară situată la aproximativ 36.000 km, cu celule solare de tip nou, cu randament de circa 35%, ce ar putea converti această energie în aproximativ 30 GW, care energie, la rândul ei, este convertită în fascicole de microunde de foarte înaltă frecvenţă, transmise pe pământ şi reconvertite cu ajutorul unei antene în aproximativ 20 GW electrici. Antena receptoare…

Sunetul de avertizare, modulat, mă face să-mi ridic ochii de pe ecran. La dracu'! Am de lucru! Sistemul SSPS este în faza experimentală şi dă bătăi de cap. Alături, un alt ecran s-a luminat în roşu. Apare o succesiune rapidă de cifre şi simboluri.

14 F_2A 073 USC 073 COMUNICA RE PE LINIILE SECRETE GUVERNAMENTALE.

— Cod acces: ZBW 32" /4/7/2/3/3: Granted – Unitate emitentă: Omega 7506: Checked – Mesaj fără componentă Video Acustică: OK – Conţinut mesaj:

93AB2 USGC 689/34/22/2/YHWH/3/8/2/9 Parolă acces: 666 Yahwelt 666 93AB3 USGC 689/33/22/2/EWNS/3/8/2/9 Parolă acces: 1313 Adam 1313 Prioritate:

A_3CIOB ZGC 271" 4/33/28/SSPS/28/52/6/9 Parolă acces: 707 Sunshine 707 Stop mesaj.

Semnătură mesaj:

Fred

— Încheiat comunicare: OK – Remanenţă 60 secunde afişaj: On – COMUNICARE TERMINATĂ

Rămân trăsnit. Yahweh? Adam? Ce înseamnă asta? Iau automat un creion şi încep să notez cifrele. Repede. Mesajul rămâne afişat doar un minut. Apoi… Apoi, ce?

Pun creionul jos exact în clipa în care ecranul devine incolor. Duc mâna la frunte. Fred? Fred?! Ce naiba se întâmplă aici? Cine îşi bate joc de mine? Apăs pe un buton şi figura secretarei apare pe televizor.

— Natalie, Mike este pe aproape?

— Nu, domnule, este plecat pe coasta de vest. Vine după-amiază.

Fac o grimasă. Uitasem.

Deschid gura să întreb ceva, dar mă răzgândesc.

— Aţi vrut să mai spuneţi ceva, domnule?

— S-a primit un mesaj de azi dimineaţă?

Adaug repede:

— Aşteptam veşti de la nişte prieteni.

Clatină din cap.

— Nu, domnule. Nimic.

Absolut normal. Liniile de comunicaţie guvernamentale sunt directe. Secrete.

— Mulţumesc, Natalie.

Închid televizorul. Mă las pe spate, în fotoliu. Îmi aprind o ţigară. Ceva nu e în regulă. Mai că mă pufneşte râsul. Auzi, ceva nu e în regulă! Păi nu e nimic în regulă! Primesc deci un mesaj misterios

— Nu comentăm, deocamdată, semnătura aceasta uluitoare – prin care mi se oferă pe tavă nişte coduri. Ce fel de coduri? De ce Fred? De ce eu? şi ce vor toţi de la mine? Privesc notiţa. Ce e de făcut? Ridic din umeri. Vedem imediat. Coduri, nu?

Întind mâna şi încep să apăs pe taste.

57

Închid ochii. Strângându-i cu putere. Literele însă nu dispar, gravate parcă de cineva în spatele pleoapelor mele.

707 SUNSHINE 707

Lumina soarelui…

ÎNREGISTRARE ULTRASECRETĂ

Consultarea de către persoane neautorizate constituie infracţiune de gradul zero, cu consecinţe asupra persoanei implicate în raport direct cu situaţia politică existentă.

Ce înseamnă infracţiune de gradul zero?

707 SUNSHINE 707 RAPORT GUVERNAMENTAL ASUPRA PROBLEMEI SSPS. (vezi şi cod GES 7/7/721/PV" 29/1/36, ramificaţia 2)

«53 e – V *

Departamentul Energiei Proiect SSPS Rezumat conţinut:

Calculele tehnice arată că densitatea de energie recepţionată pe unitate de antenă are valori reduse la un minim acceptabil la o suprafaţă a antenei de 500 Knt2 – variantă nerentabilă din punct de vedere economic. S-au făcut astfel mai multe teste pentru a prelua o putere de 20 GW transmisă prin fascicol concentrat de microunde.

Antenă prototip 01: amplasare în Deşertul Nevada, suprafaţă de 5 km^2.

Efecte negative ambientale: viaţă complet distrusă pe o rază de 15 km, prin acţiune directă asupra mecanismelor genetice.

Efecte negative asupra personalului: boli degenerative în forme grave, în ciuda măsurilor drastice de protecţie.

Efecte negative energetice: în pofida dimensiunilor apreciabile ale antenei, efectele necontrolabile de disipaţie

energetică reduc substanţial randamentul sistemului, deci apare clară necesitatea concentrării fluxului receptat, prin reducerea suprafeţei antenei, fapt ce condiţionează direct amplificarea efectelor biologice negative.

Calculele arată că…

Hb şi: „v i-v7 – w*: 1 *O*". h. * * şi/ Vi*.

Calcule! La tot pasul calcule! Reci. Impersonale. Sau, mai bine spus, inumane. Înfiorător de inumane.

Trec mai departe.

Soluţii testate

Există şi soluţii? Ce fel de soluţii?

Variantele 07 & 09: amplasare în America Latină. Soluţii de protecţie ineficiente, vegetaţie luxuriantă distrusă complet în 60 de zi le (100 km² transformaţi în deşert).

Consecinţe negative asupra ecosistemului, cu urmări gravey incalculabile.

Folosire personal autohton: mortalitate în proporţie de 75%.

Necesitatea intervenţiei armate pentru împiedicarea manifestărilor ostile.

Soluţie de viitor apropiat: folosirea loserilor.

75% morţi. Şi restul de 25%? Ce soartă mai cumplită decât moartea pot avea?

Strâng din dinţi. Şi apăs iar pe butoane.

Variantele 14 & 17: amplasare în Africa de Sud. Aceleaşi efecte socio-biologice negative, amplificate de mărirea sensibilă a focalizării fascicolului de microunde.

Mortalitate: aproape de pragul de 95%, personal autohton, negri şi tot aşa, mai departe. În Africa centrală. În Asia de sud-est. În Orientul Apropiat. Peste tot. Cât mai departe de noi. Cu „efecte negative44. Morţi, în cazurile cele mai fericite. Căci se poate, se pare şi altfel. Mult mai rău. Şi mereu aceeaşi soluţie:

Soluţie recomandabilă: folosirea loserilor.

Strâng pumnii. Privesc biroul şi nu îl recunosc.

Apoi formez alte coduri. Vreau să ştiu. Trebuie să ştiu!

58

Tresar violent şi sting cu un gest rapid display-ul. Secretara mă priveşte puţin mirată de pe celălalt ecran.

— Vă e bine, domnule?

Zâmbesc. Găsesc puterea să zâmbesc.

— Da, Natalie. Am obosit. Ce este?

— Vă caută un domn, Tom…

— Mulţumesc. Fă-mi legătura.

Glasul îmi tremură puţin. Ei, şi?

Chipul lui Tom apare imobil şi distant.

— Salut, domnule ministru!

— Salut, Tom!

Îmi duc mâna la nas şi îi masez rădăcina.

— Ce mai faci? Ai treabă?

— Destulă, Tom. În rest, bine.

Uluitor de bine, ce să zic.

Mă priveşte atent.

— Ai păţit ceva? Probleme? Nu arăţi prea grozav.

— Ba da, ţi se pare. Sunt puţin obosit, atâta tot…

Atâta tot… Ce îi pot spune lui Tom? Despre proiectele şi rapoartele guvernamentale strict secrete? Despre nocivitatea recunoscută a îngheţărilor? Despre prosperitatea afacerilor în industria de război? Despre armele construite în închisori? Despre conflictele din Asia, Africa şi America Latină ce pot degenera rapid în războaie devastatoare? Despre…

Îmi muşc buzele. Ochii lui Tom mă scormonesc din dosul ochelarilor.

— Steve şi Bill voiau să-ţi facem o vizită mâine după-amiază. Ai vreo treabă?

Ce spune Tom? Cu cine vorbeşte? Mă simt atât de departe de tot…

— Da, desigur…

— Domnule ministru!

Tresar. Privirea asta sfredelitoare… Ce vrei, Tom? Ce vrei de la mine?

— Da?

— Te las! Eşti tare ocupat. Pe mâine seară.

Dau din umeri. Cum vrei tu…

— Pe mâine!

M-am adresat ecranului mort, inert. Mă scol greoi din fotoliu şi încerc să fac câţiva paşi. Nu înainte însă de a lua hârtia cu codurile secrete. O îndoi şi o pun absent într-un buzunar al hainei. Un gest oarecare. Mă îndrept mecanic spre fereastră. Apăs micul buton şi geamul culisează fără zgomot. Aerul curat îmi scaldă faţa. Aerul curat? Mai e ceva curat aici? Privesc în jos, în golul de douăzeci şi şapte de etaje. Furnicarul străzii de la începutul serii. Oameni. Winneri şi loseri. Tot oameni.

Fac o grimasă de ciudă. De ce atâta indiferenţă? Ce aş putea face? La naiba! Pot face cu siguranţă ceva. De pildă, în problema centralei solare satelit. Da, ar trebui să vorbesc cu Mike. Ar putea exista posibilitatea măririi controlului direcţional asupra fascicolului, concomitent cu îndesirea elementelor metalice ale antenei pe unitatea de suprafaţă ce ar menţine randamentul transformării şi ar păstra în limite acceptabile efectele negative ambientale. De pildă, dacă…

Deodată aud un zgomot exact în spatele meu. Mă răsucesc speriat. Apoi răsuflu uşurat. Dar Jenny mă priveşte gravă, într-un fel neobişnuit. O-qse: „O. N. S * * r/v. „— Ce surpriză, Jenny…

— Taci, puştiule! N-avem timp de politeţuri.

Dă din cap cu înfrigurare. Mâna ei îmi strânge braţul cu înfrigurare.

— N-avem timp nici de multe explicaţii. Pot apare în orice clipă. Te vor aresta pentru că ţi-ai falsificat un tichet

WOY şi te vor da pe mâna poporului, să te „judece1.

Mă uit la ea şi primul impuls care îmi vine în minte e să bufnesc în râs. Cum dracu’ să-mi falsific un tichet WOY?!

— Ce-s glumele astea, Jenny?

Exact în momentul când termin aceste vorbe, uşa de la biroul meu culisează şi în prag apar două siluete. Doi oameni cu costume negre de poliţişti. Şi cu armele în mâini.

— Domnul…? face unul din ei, pronunţându-mi numele.

Îl privesc aspru.

— Da, cu ce vă pot fi de folos?

— În numele legii, sunteţi arestat!

Ce-i mascarada asta?

— Sunteţi nebuni? Sunt un WOY!

— Avem ordine clare, domnule! Nu ne faceţi greutăţi!

Celălalt nu a scos niciun cuvânt.

— Vă rugăm să ne urmaţi!

Strâng pentru o clipă ochii cu putere. Nu reuşesc deloc să mă dumiresc în privinţa scenei care se desfăşoară în biroul meu. Apoi o legătură se formează instantaneu undeva în creierul meu şi îmi apare imaginea lui Fred, de la spital şi scena cu judecata poporului la care asistasem. Nu cumva…

Jenny însă se repede ca o nălucă spre unul din cei doi indivizi, trăgându-i un şut sub burtă. Poliţistul scoate un icnet înfundat, învineţindu-se la faţă. Iar eu reacţionez instinctiv şi fulgerător – uimindu-mă pe mine însumi, dacă aş mai avea timp de mirări – aruncându-mă la picioarele celuilalt, ce întorsese arma spre Jenny şi lovindu-l cu sete. Omul se prăvăleşte cu un zgomot înfundat. Mă arunc peste el şi îl pocnesc cu cotul. Apoi mă ridic, tremurând uşor, căutând-o din ochi pe Jenny.

— Te pricepi şi la bătăi?

Zâmbeşte. Pe buze i-a apărut zâmbetul ei ciudat, strâmb. Vinovat, parcă.

— Fugi, puştiule!

Sunt incapabil să raţionez. Clatin din cap, prosteşte.

— Ce se petrece aici, Jenny?

Mă priveşte cu ochii limpezi.

— Pe toţi dracii, puştiule, fugi! Nu-i vreme de explicaţii, nu înţelegi? E vorba de viaţa ta! Fugi!

Mă trece un fior.

— Doar dacă mă însoţeşti. Te rog, vino cu mine!

— Nu se poate!

O privesc cu intensitate. Nu se poate? Cine este Jenny? Am un moment de răzvrătire. La dracu' cu întrebările fără rost! Jenny este Jenny! La dracu' cu neputinţa! Trebuie să se poată! Jenny este prietena mea. Iubita mea. Singura în care cred în oceanul ăsta de demenţă care mă înconjoară.

— Ba se poate!

Apoi adaug, simplu:

— Fără tine nu plec!

Nu este o vorbă aruncată în vânt. Şi ea înţelege acest lucru. Dă din cap enervată. Îmi întâlneşte apoi privirea şi lasă ochii în jos.

— Bine, uite cum facem! Tu pleci primul şi ne întâlnim în parc, lângă automatul din faţa videotecii, peste o oră…

Vine spre mine şi mă îmbrăţişează strâns, fierbinte. Sărutându-mă scurt şi apăsat. Imediat, se depărtează.

— Destul! Du-te, acum!

— La revedere, Jenny!

Mă îndrept spre uşă, când vocea femeii mă opreşte.

— Stai puţin! la şi una din armele ăstora. Poate-ţi prinde bine. Nu-i o idee rea. Mă apropii de unul dintre cei doi, cel pe care l-am aranjat eu şi mă aplec să-i culeg arma.

— Este preferabil, domnule ministru, să nu vă

atingeţi de acel obiect!

Îngheţ. Ridic ochii în direcţia vocii atât de cunoscute ce vine dinspre uşa deschisă. Mike mă măsoară ironic, continuând:

— Pentru binele dumneavoastră! în mână îi sclipeşte o armă.

59

Îmi recapăt destul de repede stăpânirea de sine. Curios, nu?

— Mike, ce se întâmplă aici?

Jenny a încremenit lângă scaunul meu, la pupitrul display-ului.

— Mai nimic, domnule ministru…

Are un stil cu totul deosebit de a spune „domnule ministru”. Cu dispreţ. Cu scârbă.

— Doar că sunteţi arestat!

Toată umilinţa lui Mike a dispărut ca prin farmec. A rămas doar aroganţa. Siguranţa de sine.

— De ce?

Râde. Un râs rece, care reuşeşte aproape să mă înfioare. Un râs fără nimic omenesc în el.

— Pentru că aţi abuzat şi v-aţi falsificat un tichet WOY. Nostim, nu?

Mă apropii încet de el. Ridică arma imediat.

— Rămâi unde eşti!

Mai fac un pas. Privindu-l în ochi.

— De ce, Mike?

Mârâie şi în ochi i se aprinde o luminiţă ciudată.

— Am spus să stai pe loc, loser infect!

Tresar.

— Loser? Eu, Mike?

Încă un pas. Puţin lateral.

— Nenorocitule! Nu te juca cu mine! Te ucid, înţelegi?

Mă opresc o clipă. Apoi înaintez iar. Luminiţa din

ochi străluceşte ameninţătoare. Ştiu că e în stare să tragă.

— Te avertizez pentru ultima oară să…

Jenny face atunci un salt uluitor de aproape trei metri, lovindu-l pe Mike, violent, într-o parte. Tipul se răsuceşte foarte rapid, lovind-o la rândul lui cu mâna în care ţine arma. Se prăbuşesc amândoi şi eu mă reped orbeşte, izbindu-l pe Mike fără milă cu piciorul peste faţă.

— Destul cu joaca, domnilor!

Închid brusc ochii, încercând să-mi stăpânesc lacrimile. Lacrimi de furie. Mai sunt mulţi, pentru numele lui Dumnezeu?

Théo şi Jack stau în prag, drepţi, cu figura imobilă.

— Théo, în sfârşit, era şi cazul să…

— Gura!

Pe chipul lui impenetrabil nu pot citi nimic. Sau poate numai hotărârea. Şi dispreţul.

— Cu mine vorbeşti, Théo?

— Gura… domnule ministru!

Un zâmbet subţire şi fin. Şi dur. Face apoi un gest către Jack, arătându-i-o pe Jenny. Acesta se apropie şi o ridică de jos, apucând-o brutal de braţul stâng. O privesc. Din buza de jos i se prelinge sânge. Mult sânge. A încasat o lovitură serioasă de la Mike. Mike deschide şi el ochii, gemând. Apoi murmură câteva cuvinte:

— Aţi venit la-timp, băieţi!

Încearcă să se ridice. Şi reuşeşte. Constat cu satisfacţie – cu câtă satisfacţie pot avea în aceste momente – că piciorul meu l-a nimerit în nas, zdrobindu-i-l. Sângele îi pătează costumul gri metalizat. Sprijinindu-se de Théo, individul mă fulgeră cu privirea.

— Dacă n-ar fi trebuit să ieşi viu de aici, te-aş fi omorât cu mâna mea, loser nenorocit!

Găsesc tăria să-l înfrunt.

— Sunt un WOY, Mike! Nu uita asta!

Scuipă către mine.

— Eşti un căcat!

Apoi se întoarce către Jenny.

— Tu, însă, ai să mi-o plăteşti, târfă împuţită!

Jenny îl priveşte mândră, cu capul în sus. Mike se apleacă şi îşi culege arma de pe jos. Pe urmă se înalţă clătinându-se.

— Nenorocita!

În ochi i s-a aprins iar luminiţa aceea neliniştitoare. Teribil de neliniştitoare. Jack îi dă drumul lui Jenny, depărtându-se puţin. Sunt nebuni. Doar nu vor să o ucidă? Mike face un pas spre Jenny, care se dă îngrozită înapoi. Pe buzele lui Mike apare un surâs neobişnuit. Statura lui dolofană nu mai exprimă deloc umilinţa pe care o degaja de obicei. Nu, nici pe departe. Jenny a ajuns lângă zid. Şi eu mă simt parcă paralizat. Zidul. Luminiţa ochilor. Detunătura se aude în încăpere concomitent cu scurta explozie luminoasă şi cu ţipătul femeii.

Văd groaza şi durerea din ochii lui Jenny. Simt mâna ei rănită din care curge sângele în şuvoaie. O văd pe Jenny alunecată în genunchi, plângând, cu balta aceea micuţă lăţindu-se în jurul ei. Deschid gura şi urlu fără să aud nimic în afara gemetelor ei de durere. Jenny. Rănită în faţa mea, fără nicio reţinere. Fără cel mai mic sentiment uman. Fac un salt în direcţia lui Mike. Théo este însă mai rapid decât mine, lovindu-mă cu precizie în stomac, apoi în bărbie. Mă prăvălesc, fără să-mi simt durerea. A lui Jenny este suficientă.

Mike abia de mă priveşte în treacăt. Şi zâmbetul i se lăţeşte pe figură. Îl văd de aici, de jos, de pe podeaua unde m-a trimis poliţistul lui personal.

— Priveşte-ţi amanta, nenorocitule! şi uite-ţi norocul tău uluitor!

Apoi încet, teribil de încet, ridică din nou arma în direcţia lui

Jenny. Femeia a închis ochii.

— Nu! Pentru numele lui Dumnezeu, nu, opriţi-l! Nu!

Peste ultimul meu strigăt se suprapune detunătura armei.

60

În maşina în care sunt îmbrâncit este întuneric. Îngrozitor de întuneric. Un întuneric în care se află imaginea lui Jenny, ucisă sub ochii mei, în mod bestial. Ucisă. Pentru că a vrut să mă ajute. Zac înghesuit pe bancheta din spate, între Jack şi Théo. În faţă, la volan.

Roy, alături, Mike.

Pornim rapid. Nu-mi simt trupul bătut. Nu-mi simt buzele zdrobite. Nu mă mai interesează nimic. Nimic. Loser sau winner, nu contează cine sunt. Oricum am pierdut. Voi fi ucis. O ştiu. Omorât cu sânge rece de unul din tipii care mă însoţesc. Nu cunosc motivul. Nici măcar nu-mi pasă. Am senzaţia că viaţa mea s-a terminat oricum odată cu cea a lui Jenny. Femeia care m-a iubit şi pe care am iubit-o cu adevărat în lumea asta împuţită. Păcat! Aş fi vrut să-l iau cu mine măcar pe Mike. Să-l am alături în marea călătorie pe care o voi face în curând. Thanathos, zeul morţii, aş fi vrut să ne ia pe amândoi. Rânjesc cu jale în sinea mea. Thanathos? Mai am puterea să-mi amintesc numele zeilor acum? aici? Dau din umeri, tot în închipuire. De ce nu? Oricum, mă voi întâlni curând cu ei. Foarte curând.

Undeva departe, marginile conştiinţei mele recepţionează faptul că Roy şi Mike sporovăiesc între ei, consultându-şi aparatele de emisie recepţie din ceasuri. Nimic nu mă poate smulge din apatia mea generală. Absolut nimic. Maşina opreşte după un timp nedefinit. Timpul? O noţiune fără sens pentru cel care are eternitatea în preajma sa, palpabilă. Infinitul temporal.

— Dă-te jos, domnule ministru! râde Mike întors spre mine, cu nasul umflat sub care se zăreşte o pată întunecată de sânge. Vă rog, domnule ministru! se

maimuţăreşte, rânjind cu dispreţ.

Jack mă trage afară, prin stânga. Roy a ieşit şi el şi îmi arată întinderea pustie a parcului. Suntem într-o zonă din apropierea Centrului de criogenie, teritoriul loserilor. Şi nu numai al lor.

— Poţi pleca! Du-te! mă îmbrânceşte Roy.

Îl privesc cu ochii micşoraţi. Mike continuă să se amuze.

— Judecata poporului, domnule ministru. Vei plăti pentru faptul că ai abuzat. Falsifici tichete tichete WOY, ai?

În depărtare se aude un zgomot nelămurit. Zgomot de mulţime. Şi în conştiinţa mea răvăşită încep să apară primele semne ale înţelegerii. Mulţimea. Mulţimea care mă caută. Pozele mele au fost răspândite peste tot. Aşadar, sunt un proscris, un om în afara legii. Un vânat. Ridic din umeri. De ce să fug? aici sau în altă parte, moartea este aceeaşi. Arunc o privire spre parc. Este departe, la vreo două sute de metri. În mâinile celor din maşină au apărut lucirile rele ale armelor. Vor trage în mine înainte ca oamenii să mă doboare. Pentru a nu vorbi, desigur. Pornesc resemnat, ştergându-mi sângele de pe faţă cu mâneca hainei. În costumul acesta argintiu sunt o ţintă perfectă.

Merg împleticindu-mă vreo sută de metri pe strada lungă, la capătul căreia se află parcul. Privesc în spate. Patru siluete lângă o maşină, cu armele pregătite. Undeva, lateral, se aude zumzetul mulţimii. Continui să-mi mişc mecanic picioarele către ţinta pe care ştiu că n-o voi atinge niciodată. Parcul… aici trebuia să mă întâlnesc cu Jenny. Ştii, Jenny, eu… Ne vom întâlni, oricum, curând… Ai răbdare. Puţin. Înghit un nod ce mi s-a pus în gât. Nu mă mai interesează nici măcar durerea morţii. Ce importanţă ar putea avea? Indiferent de opţiune, toate drumurile morţii duc în acelaşi loc. La Jenny.

Am mai înaintat puţin. Parcul e mai aproape.

Aproape? Aproape de ce? De cine? Eu, oricum, nu voi ajunge acolo. Mă opresc. Privesc iar – pentru a câta oară? – înapoi. Sunt tot acolo. Aşteaptă răbdători. Strigătele mulţimii se aud şi ele. În apropiere. Unul din cei patru ridică o mână, potrivindu-şi arma. Încet. Îngrozitor de încet. Cine o fi? Mike? Sau unul din fosta mea gardă? Un frison mă străbate, simţind apropierea întunericului absolut. Răceala durerii. Dar mai simt ceva. Lacrimi calde pe obraji. Fac un gest de furie neputincioasă şi ochii mi se împăienjenesc Plâng pentru că plâng sunt un bărbat, am fost WOY, sau poate doar mi s-a părut, nu asta contează acum, ar trebui să fiu demn, pe vremuri îi dispreţuiam pe cei care mureau pentru lipsa lor de demnitate şi mi-era scârbă de ei, mi-este, deci, scârbă şi de mine, de frica mea, de lacrimile mele, la dracu', buza de jos îmi tremură de plâns, gândurile îmi zbârnâie prin minte parcă mai repede, pentru că toată indiferenţa mea în faţa morţii a trecut, s-a dat deoparte şi a rămas doar groaza, tremurul înfruntării demente cu armele, fără nicio şansă, lacrimile în faţa unei situaţii independente de voinţa mea. Înăuntrul meu nu mai există decât regretul. Părerea de rău. Şi teama.

Strâng ochii cu putere. Haideţi odată! Ce mai aşteptaţi? Ce mai vreţi de la mine? Trageţi! Trageţi!

Un fulger orbitor şi o bubuitură. Mă încordez. Dar durerea nu se iveşte. Deschid ochii mari. Nu mai văd însă cele patru siluete, deoarece un fum gros le-a acoperit. Exact acum, mulţimea apare şi ea la o distanţă oarecare, tot în spatele meu. În mine ceva se răsuceşte şi plesneşte, nu înţeleg ce se întâmplă, dar sunt încă viu, un şarpe îmi străbate corpul, speranţa se iveşte din nou, pe neaşteptate şi eu pornesc într-o goană nebună spre parc, de unde a apărut dorinţa asta de viaţă când tocmai mă resemnasem cu sfârşitul? Pe toţi dracii, mă revolt, totul sau nimic! Ce mai pot pierde?

Aud zarva bărbaţilor din spatele meu. Fug. Fug cum

nu am mai fugit niciodată. Încep să disting în semiobscuritatea din jur intrarea în parc. O bubuitură răsună în spatele meu. O siluetă întunecată se distinge în poarta parcului, drept în faţa mea. Un poliţist? A doua bubuitură. Nu mă opresc din fugă, în timp ce silueta se agită neliniştită de colo-colo. Fug. Răsuflu greu şi fug. Încă puţin. E puţin, nu-i aşa? Chiar dacă mie mi se pare o distanţă infinită? Mă fulgeră gândul că nu am nicio şansă, că totul a fost o nebunie, aşa cum o nebunie a fost şi speranţa mea iluzorie. Ba nu! Nu, zeilor, sunt încă viu, nu vă bucuraţi încă de moartea mea! Nu încă! Plămânii parcă mi-au luat foc. O nouă bubuitură şi ceva cald trece pe lângă umărul meu stâng, intrarea este aproape, nu mă doborâţi acum, toată fiinţa mea se revoltă, şi încerc un salt disperat, de mulţi metri, trupul îmi zvâcneşte prin aer, dar eu nu sunt un săritor în lungime şi zborul meu se termină aproape de poarta de fier a parcului, în preajma siluetei negre Am căzut destul de rău, pe o parte. Mă rostogolesc de câteva ori. Şi dacă individul este un poliţist? Nu am timp însă să mă îngrozesc de această posibilitate căci din întunericul din faţa mea se ivesc strălucitori ochelarii lui Tom.

— Mai ai de gând să încălzeşti mult strada, tipule?

Mă ridic la iuţeală, şi fără să privesc înapoi mă reped spre Tom. Durerea mă săgetează, ascuţită din mâna stângă. Îmi încleştez gura, gemând. Dar nu mă opresc.

— Repede!

Şi parcul ne înghite tăcut.

ED

— Aici suntem în siguranţă.

Tom şopteşte cuvintele, căutând în jur. Nemulţumit, adaugă:

— Întrucâtva…

Mă prăvălesc fără vlagă în iarba deasă. Tom însă nu mă lasă.

— Să-ţi văd braţul!

Până să mă dezmeticesc, mi-l smuceşte fără milă. Strigătul mi se opreşte în gât.

— O simplă luxaţie. O să scapi cu o umflătură zdravănă.

Mă întorc cu faţa spre el.

— Unde suntem?

Zâmbeşte. Zâmbeşte cu adevărat.

— Chiar nu ştii?

Îl privesc mirat. De ce e aşa de vesel? Ridic din umeri. Sunt atât de obosit încât şi gura îmi este greu s-o deschid.

— Miroase! face cu un gest larg.

— Ce să fac?!

Surâde iar, puţin obosit.

— Nu simţi nimic?

Neîncrezător, adulmec. Şi percep, într-adevăr, un parfum suav, rar şi totuşi teribil de cunoscut. Îngăim:

— Parcul meu!? încuviinţează, înveselit.

— Închipuieşte-ţi! Chiar parcul tău!

Apoi surâde, arătându-şi dinţii.

— Parcul tău, ai? Fostul, tipule! Fostul…

Eu însă simt că îngheţ.

— Eşti nebun? Tocmai aici m-ai adus? Ne pot prinde dintr-o clipă în alta.

— Prostule. Aici suntem, cel puţin deocamdată, în cea mai mare siguranţă. Nimeni nu o să-şi închipuie că te-ai adăpostit chiar în casa ta.

Reflectez puţin. Pare să aibă dreptate.

— Păi, atunci, hai în casă!

Sare în sus.

— Termină cu prostiile! Calculatorul va semnaliza instantaneu prezenţa noastră şi ne vor culege ca pe…

Tace, căutându-şi cuvintele. Şi nu le găseşte. Tac şi eu. Tolănit în iarba verde, crudă, respiraţia mi s-a mai domolit şi gheara din piept a dispărut. Încet-încet, în capul meu încep să apară întrebările.

— Tom, de ce te-ai băgat tu în afacerea aceasta dementă? Tresare, privindu-mă trist.

— Iată, în sfârşit, prima întrebare rezonabilă.

Dau din umeri. Deschid iar gura:

— Cine eşti tu, Tom?

Zâmbeşte. Ciudat, strâmb. Cum zâmbeşte Jenny. Clipesc de câteva ori, des. Cum zâmbea Jenny. Şi lacrima fuge pe obrazul meu stâng înainte de a-i percepe prezenţa în ochi. Şi ce dacă?

Tom însă nu observă. Pare preocupat.

— Vrei să ştii, nu?

— Nu am dreptul?

Face un gest imprecis.

— Ba da, ai toate drepturile posibile. Dar nu ştiu dacă avem timp.

Se opreşte, privind undeva aiurea. Apoi se tolăneşte şi el lângă mine.

— Tipule, ce ai înţeles tu din toată afacerea asta?

— Este ceva de înţeles?

Se răsuceşte spre mine.

— Numele de Yahweh îţi spune Qeva? Asociat cu o groază de cifre?

— Codurile guvernamentale?!

Mă caut instinctiv în buzunar, în haina mea, frumoasă cândva, şi atât de tăvălită şi sfâşiată acum. Găsesc hârtiuţă cu codurile secrete şi o privesc.

— Iată-le!

Tom surâde iar.

— Eşti un norocos, tipule! Un mare norocos. Şi ne-ai scutit şi pe noi de multă treabă.

Pufnesc.

— Se vede. Un loser WOY.

Mă întrerupe.

— Nu, eşti într-adevăr un norocos. Nu din acela revendicat pe străzi sau în alte locuri publice. Pricepi?

Nu îţi consultă ceasul.

— Mai avem ceva timp.

O lucire blondă se află undeva deasupra mea. Pentru ea există acum tot timpul din lume. Jenny…

— Ascultă…

62

Vocea lui Tom izvorăşte din întuneric. Tom a dispărut pentru mine, ca şi tot decorul, de altfel. Nu a mai rămas decât vocea.

— FORTUNE a apărut şi s-a dezvoltat ca sistem, hai să-i spunem social, practic de vreo cincizeci de ani. Şi asta din cauza unor probleme, rămăşiţe ale secolului trecut. Dintre care nu suprapopularea era cea mai acută. Nu. Era vorba de altceva, de o conducere incompetentă şi coruptă, interesată numai de bunăstarea clanului din care era alcătuită. De perpetuarea acestei stări de fapt. Şi atunci cineva a scos la iveală ideea norocului. Dezvoltată, după cum ştii, până la forma actuală a automatelor F.

Mă răsucesc spre vocea lui Tom.

— Tom, băiete, nu-mi ţine lecţii de istorie! Pe mine mă interesează prezentul.

— Greşeşti, domnule, greşeşti imens! Te încăpăţânezi să perseverezi în greşeală. Dar lasă-mă să continui.

N-am de gând să renunţ aşa de uşor.

— De ce greşesc, Tom?

— Lasă-mă! îţi spun mai târziu.

— Nu! Spune-mi acum!

Se enervează.

— Foarte bine. Greşeala este că nu prezentul contează în primul rând, ci viitorul. Pentru noi, acum, prezentul e terminat. Imbecilii care ne conduc nu au niciun

interes să schimbe ceva, pentru că ar trebui să se autoelimine pe şi ei. Iar noi, dacă nu oferim viitorului şansa la care are dreptul, suntem nişte oameni morţi. Simplu, nu?

Rânjesc.

— Viitorul? Ce viitor? Spui că suntem morţi. Aşa-i. Jenny a murit. Ucisă în mod bestial, sub ochii mei. A crăpat sub chipurile impasibile ale călăilor săi. Pricepi, Tom? Ăsta-i viitorul tău şi prezentul meu!

Tac, înghiţind în sec. Tace şi Tom. Apoi continuă.

— Bine, omule! Hai să vorbim de tine!

— Hai! mârâi pornit.

— Erai un amărât de loser când te-am cunoscut. Un şmecheraş oarecare, un loser ca toţi loserii, foarte mândru de societatea în care trăieşte.

Îl întrerup, iar.

— Mândru, pe dracu'!

— Bine, poate am exagerat. Dar nu te plângeai de poziţia ta. Considerai că viaţa era chiar frumoasă.

Amintiri repezi se fugăresc prin creierul meu amorţit. Scene de viaţă. De viaţă, într-adevăr frumoasă. În simplitatea ei. Ce e rău în asta?

— Apoi, însă, începi să te schimbi, treptat. O întâlneşti pe Jenny. Şi tipa îţi bagă în cap ideea aceea curioasă de a sparge un automat, pentru a deveni un norocos. Numai că atunci se întâmplă ceva care atrage atenţia asupra ta. Ştii ce?

— Habar nu am.

— Moartea lui Danny. Ridică un mare semn de întrebare. Erai ultimul care l-a întâlnit.

— Dar asta nu înseamnă nimic!

Un gând îmi zbârnâie.

— Doar nu crezi că eu l-am omorât?!

Râde, domol.

— Nu, nici vorbă! Numai că înainte se mai

întâmplase ceva. Încă o moarte. A lui Fred, de care îmi povestisei tu.

— Fred? A murit de moarte bună.

— Pe dracu', bună! Vorbeşti cu un om toată ziua şi în aceeaşi noapte face atac de inimă?! în spital? Greu de crezut, chiar şi la cei şaizeci şi doi de ani ai săi. Deci, prima concluzie: După toate probabilităţile, Fred fusese eliminat. Spusese ceva ce nu trebuia.

Am impresia că Tom a luat-o razna.

— Serios?

Îmi aduc aminte de elucubraţiile lui Fred. Sau poate nu erau elucubraţii... Fusese într-adevăr un WOX?! Mă trece un fior. Dumnezeule!... şi eu am fost un WOY... Atunci?... Tom are dreptate?

Devin brusc mai atent.

— Se naşte, bineînţeles, întrebarea legitimă: dacă Fred a ciripit ceva interesant, a făcut-o şi cui nu trebuia. Adică ţie. În consecinţă, ar fi trebuit să fii şi tu scos din joc. Definitiv. Şi, crede-mă, n-ar fi fost deloc greu sau bătător la ochi. Cele mai simple crime se comit în spitale. Cu sau fără voia medicilor. Dar tu ai rămas în viaţă. De ce?

Simt un fior. Dacă este adevărat ce spune Tom, înseamnă că mi se rezervase de atunci o altă soartă. Sau, mai curând...

— O altă moarte?

— Faci progrese, omule! Chiar acum, în ceasul al doisprezecelea...

Vocea lui Tom nu are nimic ironic în ea. E doar încărcată de amărăciune. De multă amărăciune.

— Tu însă ieşi din spital şi prinzi din zbor ideea spargerii unui automat. Ba chiar o pui în aplicare. Şi te pomeneşti în faţa unui automat plin ochi cu tichete nenorocoase. Intri frumos la zdup. Altă chestie extrem de curioasă. Eşti băgat la închisoare. Acolo poţi spune tot ce ţi s-a întâmplat.

— Nu e un lucru nemaipomenit. Un ghinion ieşit din comun, atât.

— Nu, băiete. Asta-i interpretarea oficială. Logică, desigur, dar aceasta nu înseamnă că nu-i greşită. Profund greşită. Acolo însă apare iar norocul tău, neoficial. Intri pe sub pielea lui Gal. Ai, mai corect spus, posibilitatea să devii prietenul lui. Mai mult. Stai în celulă cu el. Lucrul ăsta m-a contrariat mult timp, până am înţeles că fusese de fapt întâmplător. Mai departe, câştigi. Fără să fii deloc atent la ceea ce se petrece în jurul tău *„r ru*

4. Jo – Ce se petrecea în jurul meu? îl întreb nerăbdător.

— Multe. Însă tu câştigi. Devii destul, de mare ca să poţi ţinti sus de tot. Şi ţinteşti şi dobori. Devii un foarte mare norocos. Adică ajungi acolo unde trebuia *să* ajungi. Sus. Şi, totodată, o prăpastie imensă ţi s-a format la picioare. Pe care tu n-o vezi deloc. Deşi accidentul lui Gal ar fi trebuit să te pună pe gânduri…

Protestez.

— Dar Gal nu a murit… i1 l: r – Trebuia să moară pentru a intra tu la idei? Nici măcar acum nu-ţi dai seama de anumite lucruri. Gal încercase să te avertizeze de câteva ori în privinţa celor ce aveau să ţi se întâmple. Într-un mod cât mai subtil şi discret posibil. De aceea s-a încercat suprimarea lui. Pentru siguranţă. Nu se ştia exact cât era implicat în afacere, dar era mai bine să fie dat deoparte. Eventual definitiv. Iar Gal a scăpat nu numai datorită întâmplării, cum crezi tu. Nu, băiete! Ştia ce-l aşteaptă şi s-a păzit. Cu puţin noroc, şi-a salvat viaţa.

— Noroc?! Ce tot vorbeşti de noroc? Ce noroc pot avea nişte loseri?

Tom se ridică în capul oaselor privindu-mă atent. Ochelarii lui rotunzi strălucesc în întuneric.

— La dracu’ cu norocul pe care-l concepi tu, al loserilor şi al winnenlor! N-ai înţeles nici acum? Norocul,

în varianta lui oficială, nu există! Nu poate exista o măsură mecanică, sau electronică, artificială a lui Nu poţi conduce viaţa unui om în funcţie de norocul său. Sau poate la început intenţiile au fost bune. Nu ştiu şi oricum nu contează. S-a ajuns în cele din urmă la actualul sistem FORTUNE ce permite menţinerea aceloraşi indivizi iresponsabili în posturile de conducere. Înlăturând pericolul apariţiei problemelor sociale. N-ai noroc, pricepi? – se spune oamenilor. Nu că n-ai unde munci. Nu că n-ai avea dreptul. Ai toate drepturile din lume. Drepturile omului. Şi. Bineînţeles, dreptul la noroc. Sau mai bine zis, la ghinion. Dar mai apare o serie întreagă de întrebări, pe care tu le-ai neglijat sau le-ai ignorat. De ce loserii şomează, în timp ce puşcăriaşii muncesc? Răspunsul e simplu: pentru că zdupaşilor nu li se plăteşte nimic – mână de lucru gratuită.

— Ştiu. Armele construite în închisori.

— Ştiu că ştii. Ai văzut înregistrările ultrasecrete. Ai citit rapoartele despre nocivitatea îngheţărilor Altă metodă de a micşora şomajul: frigiderul. Simplu, nu? O metodă teribil de primejdioasă, cu tehnica actuală, dar cui îi pasă? Au mai intervenit şi alte probleme grave, externe. Conflicte armate în diferite ţări. Datorate multor factori. Ai văzut de exemplu, ce rezultate a avut aplicarea proiectului SSPS. Şi au mai fost şi altele. A apărut atunci necesitatea folosirii loserilor în armată. Sistemul Anti-L, de pildă. Ştii ce reuşise să facă Danny? Intrase pe codurile Anti-L şi descoperise dedesubturile afacerilor. Aflase despre proiectele de expediere directă a loserilor, cu tot cu frigider, în ţările cu puncte calde, prin transmitere energetică la distanţă, aşa numita teleportare. Acolo, loserii ar fi fost dezgheţaţi şi condiţionaţi sub hipnoză să lupte. Condiţionarea s-ar putea face, după unele studii, chiar în somnul îngheţului. Pare simplu, nu? Noroc că deocamdată teleportarea nu-i pusă la punct. Dar aceasta

nu reprezintă decât o problemă de timp. Este mult mai avantajos decât să plăteşti loserii, nu-i aşa? Mult mai avantajos. Însă Danny a avut, din păcate, ghinion. Un ghinion foarte ironic. Ştii de ce?

Dau din umeri.

— Păi nu spuneai că a murit din cauză că intrase pe codurile armatei?

— Nu, omule, n-am spus eu asta. A murit pentru că a speriat-o pe Jenny.

Un şarpe strecurat pe şira spinării. Jenny?!

— Ce e cu Jenny?

O pauză. O pauză ciudată. E rândul meu să mă ridic să-l privesc.

— Ce este cu Jenny?

Continuă să tacă.

— Ce amestec poate avea Jenny în afacerea asta împuţită? Spune, Tom, vorbeşte!

— Nu ştiu dacă vei înţelege…

— De ce să nu înţeleg?! aproape că strig.

— Taci, ne poate auzi cineva!

Dar nu pare speriat.

— Omule, nu mai eşti loserul pe care l-am cunoscut eu, cândva. Te-ai schimbat, pricepi?

— Nu.

— Ai fost condiţionat sub hipnoză.

Cuvintele pătrund adânc. Foarte adânc. Condiţionat sub hipnoză? De bună seamă. Şi…

— Asupra ta au fost operate modificări. S-a acţionat nu numai la nivelul de cunoştinţe, ci şi la alte nivele, mult mai subtile. Nu ştiu în ce măsură, influenţele comportamentale induse artificiafsunt încă la început de drum şi noi nu am avut acces până acum la rapoarte în această privinţă. Probabil că nu prea mult. Totuşi, fără discuţie, s-a acţionat asupra ta. Se observă uşor, fie şi numai prin limbaj. Şi chiar într-o măsură suficientă, pentru

ca tu să treci cu vederea o serie de lucruri.

Înghit un nod. Să fie într-adevăr aşa cum spune Tom? Am fost oare modificat? Fără voia mea? Ca un robot, o maşină reprogramată? Dumnezeule! Sunt şi eu om, nu am circuite electronice în mine, ci conştiinţă, judecată, sentimente... Cât din ceea ce este acum în mine îmi aparţine, într-adevăr, mie? Cât am mai rămas din cel de odinioară? Cine are dreptul să îşi bată joc de mine în asemenea hal?

Fac un efort considerabil pentru a reveni la şirul celor spuse de Tom.

— O serie de lucruri? Ce lucruri?

Mai că nu-mi recunosc vocea. Răguşită.

— De exemplu, moartea Tanyei şi închisoarea lui Jenny. O poveste cam ciudată...

— Şi isprava mea cu automatul poate părea ciudată pentru alţii.

— Da şi nu. La tine se cunosc toate amănuntele. Nu şi la Jenny.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

Tom deschide gura să răspundă, dar aud un alt glas;

— Salut, tipilor!

Tresar şi sar în picioare, răsucindu-mă în direcţia de unde

— S „e *t*: C

5. „... y 4
63J

Tom face un gest de nerăbdare.

— Ei?

Şi Jenny? Ce-i cu Jenny? îmi vine să urlu, dar încerc să mă controlez.

Gal se strâmbă discret, clătinând din cap.

— Nu se poate! E practic imposibil!

Mă simt dintr-odată dat de-o parte Eliminat. Despre ce vorbesc ăştia doi?

„— Ce nu se poate?

— Taci!

Tom pare încurcat sau încordat. Continuă.

— Ce facem?

Gal ridică din umeri

— Ne trebuie un cadavru.

Ce naiba se întâmplă aici? Deschid gura, dar Gal mi-o ia înainte:

— E vorba de tine. Încercăm să te scoatem din oraş, dar nu se poate. Toate ieşirile sunt păzite. Trebuie, deci. Să-i convingem într-un fel de moartea ta

Mă revolt Ce vor toţi de la mine? Ce sunt eu. Un fel de păpuşă cu care fiecare face ce vrea? Eu nu am dreptul să-mi hotărăsc propria soartă? Nici măcar atât?

— Ascultaţi, tipilor1

Cei doi tresar şi se întorc spre mine.

— Mai întâi, Gal. Să ştii *că* ai întrerupt o discuţie care mă interesa. În al doilea rând. Băieţi, eu nu mai contez ca persoană? Chiar aşa condiţionat, modificat, transformat sau reprogramat cum sunt acum, părerea mea nu are niciun fel de importanţă? Între mine şi iarba de sub picioarele voastre nu este nicio diferenţă?

Tom mă repede: s-e w;

— Prostule! Noi încercăm să-ţi salvăm viaţa şi tu faci pe nebunul! Lasă-ne să hotărâm cum…

Îi tai vorba, liniştit:

— Nu mai hotărâţi cum. Eu, oricum, n-am chef de soluţiile voastre. Mă voi descurca singur. Şi, dacă nu, cu atât mai bine.

Gal mă priveşte cu atenţie, apoi zâmbeşte.

— Îmi placi, tipule. Dar acum te prefaci. Nimeni nu-şi poate accepta moartea de bunăvoie ştiind că mai există şi alte alternative. Nimeni. Nici chiar tu.

Simt din nou lacrimile invadându-mi ochii. Usturându-mă sub pleoape. Şi mi-e scârbă, mi-e silă de tot. Până şi de dorinţa mea de viaţă. Gândul mă poartă la Jenny. Curios, am văzut atâţia morţi în ultima perioadă şi nimeni nu m-a impresionat ca Jenny. Curios? Ce e curios aici?

— Ce facem?

Vocea lui Tom mă smulge din meditaţie.

— Îl aşteptăm pe Steve, răspunde Gal întinzându-se şi el pe iarbă.

— Şi Jenny? întreb aproape în şoaptă.

Tom se răsuceşte iar spre mine. Îi ghicesc figura enervată, crispată.

— Jenny nu era de partea noastră.

Percep prezenţa cuvintelor fără să le pătrund sensul. Apoi ridic din umeri.

— Care parte a noastră?

Tom scrâşneşte:

— Ascultă-mă cu atenţie, tu ăsta, sentimentalul!

Şi gândul mă duce la Danny. „Ascultă, tu ăsta, înţeleptu111 a zis Mexic cândva. Acum el e mort şi eu nu mă pot dumiri în ce coşmar mă aflu.

Gal intervine timid

— Poate n-ar trebui să-i spui!

— Ba trebuie! ricanează Tom. Trebuie! Omule, ţi-am spus până acum că totul a fost regizat că ai fost manipulat. Ai avut parte de tichete câştigătoare pentru a ajunge mare, pentru ca apoi să te prăbuşeşti spectaculos. Pentru a demonstra că răul e numai pasager, fiind datorat unor elemente ce sunt repede descoperite şi pedepsite exemplar. Pentru a dovedi dreptatea şi democraţia societăţii. Cei care greşesc sau fac abuzuri suportă consecinţele. Tu erai ăla, ai înţeles? Ai fost sus, apoi te-au dat jos şi toată vina a căzut pe umerii tăi. De aceea ai fost urmărit-controlat pas cu pas, pricepi?

Aprob tăcut. Tom continuă cu febrilitate:

— Cine te-a îndemnat, băieţaş, să spargi automatul?

Bine, dar nu cumva vrea să spună că…

— Cine?

Nu se poate. Jenny mă iubeşte. Adică m-a iubit, dar pentru mine este totuna, înţelegi, Tom? Totuna!

— Cine s-a întâlnit cu tine la videotecă?

Mă apăr:

— Dar întâlnirea aceea voi mi-aţi aranjat-o!

— Noi? Care noi? Ea, tipule! Ea.

Înghit în sec. Nu se poate. Clatin din cap.

— Nu.

— Ba da! Nu fi idiot! Ştii foarte bine că ăsta-i adevărul. Ea te-a manevrat!

Buza de jos începe iar să-mi tremure. Clipesc des. Şi plâng. Jenny? Singura fiinţă pe care o iubisem? Nu se poate. A murit sub ochii mei. Nu se poate!

Gal intervine din nou:

— Stai, Tom, n-o lua chiar aşa!

Îl fixez cu un soi de bucurie. Ce mai speri, omule? Câte lucruri pot intra în tine? Câte poţi duce? Nu ştiu. Dar sper. Şi ascult.

— Tipule, lucrurile nu sunt aşa simple! Jenny era, fără îndoială, a lor…

Care „a lor”? – îmi vine să strig. Însă tac.

— Nu te grăbi s-o judeci prea tare! O aveau la mână, într-un fel oarecare. Era obligată să acţioneze astfel. A ştiut însă să-şi facă meseria.

Frisonez la cuvintele „să-şi facă meseria”. Dumnezeule, femeia pe care o strângeam în braţe nu îşi făcea decât „meseria”?

— Asta nu înseamnă totuşi că era nevinovată. Ea l-a omorât pe Danny. Şi nu numai pe el.

Fraza asta a picat ca un trăsnet în faţa mea. Îngăim năucit:

— Nu se poate! Jenny nu e o ucigaşă!

— Ba se poate! Evident, ea este de fapt numai cea care l-a condamnat. Adu-ţi aminte. Mi-ai povestit că tocmai voia să-ţi spună ceva când a apărut Mexic. Probabil că Jenny intenţiona să-ţi destăinuiască ceva din afacerea aceasta, în care tu deţineai un rol major. S-a speriat însă îngrozitor… A crezut probabil că fusese descoperită.

— Dar pe urmă a rămas tot restul nopţii cu mine…

— Naivule! Eraţi urmăriţi, ce dracu', nu pricepi? Avea mijloace electronice de a primi şi a da la rândul ei veşti.

— Nu se poate. Este doar o simplă coincidenţă.

Gal recunoaşte cinstit:

— S-ar putea. Noi nu avem cum să verificăm practic anumite lucruri. N-avem la îndemână decât raţiunea şi logica. Dar probabilitatea de greşeală este foarte redusă. Am încercat chiar şi o implementare a problemei pe calculator, desigur, extrem de discret. Şi calculatorul mi-a dat dreptate.

La naiba cu toate calculatoarele din lume! O viaţă de om nu se poate pune sau implementa pe calculator, pricepeţi voi, ăştia, înţelepţii?

— Şi apoi, mai este un argument major.

— Care?

— Moartea Tanyei.

Oftez. Treaba aceasta neclară cu Tanya… Ce mai contează şi ea? Nu au murit şi aşa destui?

— Tanya a murit dintr-o întâmplare în care Jenny era implicată până peste cap. A fost eliminată, probabil, din două motive.

Bine că a zis „probabi141. La dracu', am ajuns să mă bucur de asemenea nuanţe?

— Primul, fusese de faţă când Danny intrase pe codurile secrete militare şi ştia anumite lucruri, pe care ulterior a avut nesocotinţa să i le destăinuie lui Jenny. Nu era prea mult pentru a constitui un pericol, destul însă

pentru a se condamna singură la moarte. Al doilea, făcuse legătura între moartea lui Mexic şi Jenny.

— Presupuneri! aproape că răcnesc, trântind un pumn în iarbă. Vorbe goale! Jenny m-a iubit, tipilor!

Tom intervine blajin:

— Ăsta-i lucrul cel mai curios în toată afacerea asta. Că Jenny, într-adevăr, te-a iubit. A fost de câteva ori pe punctul de a-ţi mărturisi totul, dar n-a făcut-o, din diferite motive. Dar a murit pentru tine. Cu puţin noroc, te-ar fi salvat ea.

Noroc? Cine vorbeşte aici de noroc?

— Avea doi oameni pe conştiinţă. Fără a te mai socoti pe tine. Ştii, în general, cam toate se plătesc pe lumea asta. Şi Jenny a fost cinstită şi a plătit. A ştiut să plătească.

Jenny. Iubita mea, fosta mea iubită, de partea lor. A lor? Care „a lor”, pe toţi zeii? îmi descleştez gura:

— Cine sunt ei?

Înainte ca vreunul din amicii mei să-mi răspundă, o voce se aude din lateral:

— Fac pariu că şi la mine vă referiţi, domnule ministru!

Tresar, odată cu ceilalţi. Théo ne priveşte ironic, din întuneric.

Se disting clar reflexele metalice ale armei sale.

— Nicio mişcare, domnilor!

64

Gal şi Tom au încremenit. Şi eu. Mă simt sleit, obosit, fără putere. Un bătrân neputincios.

Théo continuă să ne fixeze de la înălţimea sa.

— Mike a avut dreptate, aşadar şi încă ce dreptate! Vulpoiul bătrân… Iată un vânat foarte bogat. Foarte, foarte bogat.

Tac. Nici ceilalţi nu sunt tentaţi să scoată vreo vorbă.

— Domnule ministru, să nu o mai lungim! îmi pare rău. Dar va trebui să vă ucid!

Mă ridic în picioare. Théo nu pare impresionat. Şi-a păstrat sângele rece pe mai departe.

— Ar trebui să-i aştept şi pe ceilalţi, urmează să sosească dintr-o clipă în alta. Apropo, domnule Gal, dumneata ai tras în noi pe când ne aflam lângă maşină? Nu ai ochit prea grozav, nu a păţit nimeni mai nimic.

Mi-aduc aminte de explozia din spatele meu, ce mi-a permis fuga. Gal, aşadar?

— Doar Mike a fost rănit uşor la picior. Pe el l-ai ţintit, nu-i aşa?

Gal tace. Are figura imobilă.

— Nu are nicio importanţă, de fapt. Voiam doar aşa, să facem puţină conversaţie. Ca între gentlemani. Dar văd că nu sunteţi amatori… Domnule ministru, eşti gata?

Mă trece un fior pe care nu mi-l pot stăpâni, uitând de faptul că doar cu câteva minute în urmă îmi dorisem moartea. Pentru că Théo este un ucigaş de profesie. Cu mult, foarte mult sânge rece. Încleştez din dinţi.

— Jenny te aşteaptă, domnule… ministru!

Face o pauză semnificativă.

— Păcat de ea! Era o agentă bună!

Începe să râdă, discret, cumpănit, nescăpându-ne din ochi nicio fracţiune de secundă. Pe toţi zeii, omul ăsta n-are nimic uman în el?

Ridică uşor braţul cu arma.

— Adio, domnule ministru! Călătorie plăcută, loserule…

Închid ochii, aşteptând durerea. E mai bine aşa. Eu, oricum, am pierdut. Totul. Loser – cel care pierde. Corect.

Deodată însă ceva şuieră prin faţa mea şi deschid uluit ochii, exact în momentul în care detunătura îmi bubuie în urechi, dar nimic nu mă doare, îmi dau seama cu întârziere ce se petrece, o siluetă a sărit în faţa mea chiar când Théo a apăsat pe declanşator, apoi Gal a întins un picior făcând un salt ciudat, trântindu-l pe Théo şi

reducându-l la tăcere cu o singură lovitură bine plasată.

Gal se ridică agil. Între timp, Tom s-a aplecat asupra celui care zace inert la picioarele mele într-o baltă de sânge. Îl întoarce cu faţa în sus. Luna luminează un chip cunoscut, crispat.

— Steve, şoptesc.

Şi primul lucru care-mi vine în minte este o întrebare: Câţi? câţi mai mor pentru mine?

Gal face un semn către Tom.

— E mort?

Acesta încuviinţează tăcut. Gal însă pare pus pe fapte mari.

— Dezbracă-te! îmi spune pe un ton poruncitor

Ridic ochii surprins.

— Poftim?!

— Dezbracă-te!

Se apropie de Théo, care zace inert, undeva, în iarbă.

— O bestie… O bestie cu chip de om…

Înalţă arma şi trage fără alte comentarii. O bubuitură, un fulger de lumină. Corpul lui Théo se smuceşte, apoi încremeneşte.

Şoptesc vlăguit:

— L-ai ucis?

— N-avem timp, tipule, de sentimentalisme! Preferai să fii în locul lui?

Tac, încurcat. Gal însă se răsteşte:

— De ce nu te dezbraci?

Cu gesturi mecanice, îmi scot haina. Neuitând să-mi pun bine hârtia cu codurile secrete.

— Şi pantalonii. Repede, omule, acum apar ceilalţi!

Scot pantalonii. Între timp, Tom a făcut acelaşi lucru cu Steve, îmi aruncă hainele lui, pătate de sânge. Mă îmbrac, cu mintea golită de gânduri.

Tom încă se mai chinuie cu Steve, trăgând pe el îmbrăcămintea mea. Gal se învârte zorit.

— Gata?

— Gata, răspunde mohorât, Tom.

Gal face un pas spre cadavrul lui Steve. Ridică iar arma. Ce vrea? E nebun! Detunătura şi lumina par concomitente. Şi faţa lui Steve, figura lui crispată, se transformă într-o masă informă de sânge, oase, carne. Zguduit, înţeleg. Cadavrul de care era nevoie. Eu. Mort.

Mă reped spre Tom zbierând:

— Nenorociţilor! Ce-aţi făcut, nenorociţilor?

Ridic mâna să-l lovesc. Tom mi-o prinde însă din zbor, expert, apoi îmi plesneşte cu forţă un dos de palmă peste faţă, trântindu-mă în iarbă.

— Pentru tine-i totul, prostule! şi Steve era, oricum, mort. Nu mai putea fi înviat.

Mă ridic şovăielnic, ştergându-mi sângele de pe buze.

— Merită, oameni buni? V-aţi întrebat dacă merită? bâigui cu disperare.

Gal mă măsoară de sus până jos şi-mi spune clar, răspicat, trezindu-mi fiori de gheaţă pe şira spinării:

— Merită, tipule! Merită!

El

Parcul este întunecat şi pustiu. Mirosind îngrozitor a gunoaie fermentate. A sânge închegat. Sau poate acest miros este doar în închipuirea mea?

Merg tăcut pe aleile împuţite. Alături, păşeşte elastic Tom. La fel de tăcut ca şi mine. Iarba sintetică are un iz ciudat de artificialitate. Curios, pe vremuri consideram parcul un fel de paradis. Acum a devenit un infern.

Tom se opreşte la o bifurcaţie.

— Aici ne despărţim.

Ştiu. Eu trebuie să mă întâlnesc cu Gal în altă parte şi să plecăm din oraş, departe, cât mai departe. Doi loseri: un fost ministru, norocosul WOY şi un fost puşcăriaş. O pereche bizară. Trebuie să fugim. Dar pe mine mă mai frământă ceva:

— Tom, băiete, de unde ştiai de moartea lui Jenny?

Ridică din umeri.

— Am ajuns la biroul tău curând după ce aţi plecat. Şi am văzut ce era… acolo. Nicio filosofie.

Dau din cap, fără vorbe. Dar mai vreau să ştiu ceva.

— Tom, tu de când ştii?…

Tresare, privindu-mă.

— Ce să ştiu?

Totul

Zâmbeşte. Moale.

— Ce importanţă are? – yr.

Insist…

— Totuşi!

— De când mi-ai spus că ai de gând să spargi un automat.

— Şi…

Ezit. Poate n-ar fi trebuit să întreb aşa ceva, nu? Ba, la dracu'!

— Şi de ce naiba v-aţi bătut capul cu mine? De ce nu m-aţi lăsat dracului în pace? Voi ce vreţi de la mine?

— De ce nu te-am lăsat să crăpi? Ciudată întrebare.

— De ce, Tom?

— Pentru că acum eşti de-al nostru, omule. Acum ştii. Ştii multe. Mai ai, evident şi o groază de lucruri de învăţat, sau de înţeles, dar eşti cu noi…

Tace o clipă. Nu intervin.

— Steve nu era de-al nostru, continuă cu privirea în pământ. Şi totuşi ţi-a sărit în ajutor fără ezitări. Mai mult chiar, ţi-a salvat viaţa. Cu preţul propriei lui vieţi. Nu ştiu câţi ar fi făcut asta.

Jenny, îmi vine să completez, Jenny, dar îmi muşc buzele, stăpânindu-mă.

— Aşa că acum ai, dacă vrei, o datorie. Poate e pretenţios spus, sau bombastic, dar gândeşte-te la cei care

au crezut şi-au crăpat pentru un ideal. Pentru ceva frumos. Nu pentru rahatul ăsta din jur, ascuns sub faţa împietrită a unei libertăţi a norocului…

Face o nouă pauză, uitându-se fix la mine.

— Sau meditează puţin asupra viitorului. Şi gândeşte-te la cei care vor veni sau…

Îşi caută cuvintele. Iar eu îl privesc lung. O

— Nu ştiu, Tom. Nu ştiu. Ai, probabil, dreptate. Numai că, vezi tu… Eu…

— Mă opresc să-mi înghit nodul din gât. Tom continuă să mă fixeze, fără a schiţa vreun gest. Faţa lui e tristă, îngrozitor de tristă.

— Eu… Nu mai am pentru ce lupta. Sau pentru cine. Am rămas singur, pricepi? Singur… Jântoarce capul, uitându-se undeva, aiurea. Şi eu simt, cu toate celulele corpului, parcă, tăcerea din jurul meu şi din mine…

66

„O o *r*, I>: „— i >.

Mă aşez pe o bancă, în parcul pustiu. Simt nevoia unei ţigări. Mă caut instinctiv prin buzunare. Tresar violent. Hainele lui Steve, într-un buzunar găsesc plăcuţa de identitate. Deci, am devenit Steve. Steve, cel veşnic neastâmpărat şi cu mâinile noduroase. Cel plin de viaţă. Şi eu, cu hainele astea sfâşiate şi pătate de sânge. De sângele lui Steve. Găsesc un pachet de ţigări năclăit. Iau o ţigară, o studiez puţin apoi o arunc înciudat. Nu mai e bună de nimic.

Mă ridic de pe bancă şi fac câţiva paşi, fără ţintă. Tom a plecat, nu ştiu unde. Ar trebui să mă întâlnesc cu Gal. Locul de întâlnire e cam departe, dar am timp destul. Nu ştiu încă ce vreau. De fapt, n-am ştiut niciodată. Am fost studiat, controlat, mahipulat, modificat. O jucărie în mâna unora. Un ţap ispăşitor, cum a spus Gal. N-am înţeles prea bine ce-i aia „ţapu, dar aceasta nu-i un lucru de râs.

Dacă fauna şi flora a dispărut în proporţii mai mult decât ameninţătoare, este tot vina lor. Care „lor M? Mă revolt fără rost. Cuvintele lui Tom îmi revin în minte…

„Cine sunt ei? Cei care au puterea. Controlul. Îi vedem în jurul nostru pe mulţi, dar nu-i ştim pe toţi. Şi greşeşti crezând că şi Mike se află printre ei. Mike e doar o unealtă, de teapa lui Théo, Roy, sau Jack. Alţii se află în spatele lor, în umbra lor. Şi nu mereu în posturi publice… Noi nu reprezentăm o organizaţie secretă, o societate, sau aşa ceva. Suntem nişte indivizi care ştim să privim în jur cu ochii deschişi. Nu ducem propriu-zis o luptă. Dar facem progrese. Le descifrăm codurile secrete şi câştigăm avantaje. De aceea m-am bucurat că ai păstrat hârtia cu datele primite prin reţeaua de comunicaţii guvernamentale, pe care ştim şi noi să le folosim spre binele nostru şi că nu a căzut în mâinile lui Mike, deoarece ar fi fost păcat de munca irosită. Ei ar fi schimbat imediat codurile. Aşa însă, avantajul este de partea noastră. Şi, uneori, rar, ce-i drept, încercăm să intervenim violent. Când merită. Cum s-a întâmplat azi, de pildă. Pentru că tu ai o anumită pregătire. Ştii o groază de lucruri. În parte, e meritul lor. Curios, dar ăsta-i adevărul îşi în alt oraş, împreună cu Gal, vei avea ce face…”

Scutur din cap. Ce rost are?

Am avut pe vremuri un prieten bătrân, care a încercat să îmi deschidă ochii. Fred. Fred şi greşeala lui. În care perseverasem şi eu, crezând în Jenny. Şi Fred e mort.

Am avut apoi un alt prieten, tânăr, ce spera să scape de sărăcie intrând în armată. Danny-Mexic. Apoi a aflat nişte lucrurile care n-ar fi trebuit să le ştie. Şioanny a murit.

Danny avea o prietenă. O femeie tânără ce se zbătea în felul ei să-şi caute fericirea. Şi Tanya e moartă.

Steve era un biet buştan, fără niciun fel de pretenţie. A ţinut însă la mine, din toată inima. Şi Steve e mort.

Am avut, în sfârşit, o femeie în care am crezut. Pe care am iubit-o. Pentru că vedeam în ea calităţile altor femei, Lola, Hellen şi altele ale căror nume nu îmi mai spun acum nimic. Şi femeia aceasta m-a trădat, chiar dacă a încercat apoi să mă salveze. Dar şi Jenny e moartă.

Am rămas eu.

Aş fi putut să-mi dau seama că sunt controlat. De la proces, când mi-am văzut biografia, fotografiile mele lângă automatul spart. Pe urmă, mai târziu, din titlurile operelor lui Tom. Singurătatea adevărului, de pildă. Sau din alte fapte mărunte, aluziile lui Gal… Faptul că puşcăriaşii stau doar câte doi, la cantină, trebuia să-mi dea de gândit, era doar o uşurare evidentă a aparaturii de ascultare şi control şi totodată o încercare de izolare suplimentară…

Apropo de închisoare, în povestea aceasta a mai fost amestecat şi Bill. De partea cui era Bill? şi el m-a îndemnat să joc. Şi acum a dispărut. De partea lor? şi totuşi, l-a salvat pe Gal din ghearele doctorului. Pentru că nu avea încotro, se pare. A jucat şi el tare. Cine ştie pe unde o fi acum tipul. Sau poate că era doar un biet loser? La dracu'. Ce-mi pasă mie de Bill? Ce-mi pasă de ce-i înjur?

Am pierdut tot, în afară de viaţă. Pentru că am greşit. Fred avea dreptate. Care-i greşeala, puştiule? Greşeala… Am înţeles acum, Fred. Cam târziu, dar am înţeles. Tu, ca şi mine, ai crezut în sistem. Nu am ştiut să vedem realitatea… şi am pierdut. Loseri. Cei care pierd. Eu sunt ăla. Şi tu ai fost, Fred. Şi alţii. Cine ştie câţi?

Şi totuşi… Loser, dar am scăpat cu viaţă datorită norocului.

Brusc, ochii îmi cad pe silueta întunecată a unui automat F. Mă apropii cam fără voie.

Norocul? Jenny s-a îndrăgostit de mine. Tom, Gal şi Steve mi-au salvat viaţa de câteva ori în ultimul moment, când nici eu nu mai puteam spera la nimic. Iar codurile secrete le-am păstrat la mine, tot dintr-o întâmplare.

Concluzia? Sunt un norocos.

Mă caut în buzunare şi găsesc câţiva bănuţi. Aleg unul şi întind mâna spre automat. Mă simt îngrozitor de gol pe dinăuntru, în mine nu mai este nimic, am rămas doar un fel de ambalaj, o crustă subţire la suprafaţă, un bidon fără conţinut. La fel de gol ca şi acest automat.

NOROCUL ESTE… AICI!… ACUM!

Literele de pe afiş îmi joacă în faţa ochilor. Norocul? Un biet joc. Un joc de-a norocul.

Bănuţul alunecă în fanta automatului cu un clinchet metalic.

Mi-aduc aminte de obsesiile trecute. De speranţele obţinerii unui tichet câştigător. Tipărit cu orice, în afară de L. Cu un W urmat de orice cifră.

Maneta. O iau în mână, simţind-o străină, rece. O apăs fără nicio tragere de inimă. Oare de ce? Ridic din umeri. Uite, aşa. Degeaba.

Îmi amintesc de tichetele W2 şi WOY obţinute. Ce mult m-am bucurat… Ce mult mi le dorisem… şi ce-au însemnat ele pentru

Melodia electronică. Monotonă. Impersonală. Străină.

Stau în faţa automatului, îmbrăcat în hainele lui Steve, neştiind ce să fac. Să mă duc la întâlnirea cu Gal? Să rămân aici, nepăsător la ce va fi? aici? „Norocul este aici. Acum”. Scutur din cap. Nu, aici, nu!

Tichetul cade în cutia transparentă. Nu cumva o fi câştigător? Un W4-W5 ar fi ideal. Loc de muncă, bani. Surâd trist. Ştiu că tichetele norocoase nu se distribuie pe străzi, prin automate, decât într-o proporţie neînsemnată. Restul, prin alte mijloace. Deci norocul… Norocul nu creşte pe străzi. Aveai dreptate, Danny. Pe străzi cresc numai L-uri. L de la loser. Strâng ochii, neîntinzând încă mâna după tichetul din cutie. Pentru că nu are nicio

importanţă ce scrie pe el. Sistemul FORTUNE nu are viitor, nu trebuie să aibă viitor.

REŢINEŢI DEVIZA SOCIETĂŢII NOASTRE LIBERE ŞI DEMOCRATICE:

Da, Tom, cred că ai dreptate. Sunt lucruri care trebuie făcute. Ştiu că automatele F sunt nişte măşti. Nişte măşti ale norocului. Şi singura întrebare ce ar trebui pusă este ce mai rămâne dacă dai deoparte aceste măşti. Scutur din cap. Asta-i o întrebare pe care ţi-o pui, dacă-ţi pasă.

Întind mâna şi iau cartonaşul din cutie. Îl întorc şi îl privesc în lumina palidă din jur. Deci L vine de la… Dar pe micul tichet de hârtie nu este tipărită litera L, ci W! W6. Noroc. Un noroc cu totul neobişnuit. Uluitor. W6. Zâmbesc. Noroc? acum? Târziu! Mult prea târziu! şi oricum, nu asta este calea.

Rup încetişor cartonaşul, aruncând apoi bucăţile de carton la întâmplare. Mă îndepărtez încet. Oare Gal mă mai aşteaptă? Chiar mă interesează? Măresc pasul, fără să privesc înapoi, spre automatul masiv ce zace învăluit în umbrele nopţii şi fără să fiu încă sigur de direcţia în care mă poartă. Mi-e silă şi de mine. Mă depărtez de automatul F.

Dar dacă eu nu încerc să dau masca deoparte, eu, cel care ştiu, atunci cine? Dau din umeri. S-a făcut noapte şi este târziu. Continui însă să merg.

POSTFAŢĂ

SENZUALITATEA HAZARDULUI SAU DESPRE NESFÂRŞITELE INTERIOARE ALE IMAGINARULUI SUPUS, REVOLUŢIEI SEXUALE

V „V W.O» f >)
…? * *r-sr*-b o:

Ameţitoarele lumi ale lui Cătălin Ionescu sunt ale fiinţării tragice, lumile fiind fiinţele. Ele ser prefac a fi ale formelor în mişcare dar în adevăr îşi revendică şi îşi dispută dreptul de a fiinţa libere compunându-se şi recompunându-se după scenarii subtile. Nu personajele sunt în mişcare ci lumile însăşi ascunzându-se pervers unele de altele, construind interioare în care te atrag înşelându-te şi aruncându-te în braţele incertitudinii pregătind întâlnirea cu senzualitatea hazardului.

În întregul lui, în superba lui fiinţare, Măştile Norocului e un roman al senzualităţii hazardului, nefiind roman ci o complexitate care, în aparenţă, îşi este suficientă neavând nevoie de martor. În mod iluzoriu martorul se revendică a fi Lector prin lectură el nefiind decât prelungirea stării senzuale, fiind atras în ţesătură.

Ţesătura interioarelor nu e a labirintului, labirintul fiind insuficient pentru a explicita imaginarul revoluţiei sexuale din Măştile Norocului.

Ce poate să fie altceva decât revoluţie sexuală pătrunderea hazardului, stricarea strategiei scibtile şi fragmentarea glorioasei statistici?

Ce poate să fie altceva decât revoluţie sexuală acţiunea fiinţelor-forme asupra simbolului hazardului?

Ce poate să fie altceva decât orgasm final încercarea asupra organizărilor superioare care, desfăşurate pas cu pas, dau imaginea realităţii în toată plinătatea ei, subtilitatea evaporându-se şi rămânând sterilul, experienţa banală şi vulgaritatea în toată splendoarea ei.

Lucrarea împotriva hazardului prin personaje pline de fervoare nu e decât desecretizarea, dezvăluirea tragică, punerea în lumină. Universul concentraţionar fie el spital, parc sau azil nu asigură o comodă interpretare a acestei lumi care numai aparent se revendică a ficţiunii reclamându-şi perversă lipsirea de referinţă.

Simţurile sunt chemate să lucreze împotriva

hazardului, parfumul femeilor fiind liantul ficţiunii, aducând delicateţe într-o lume violentă dar fără a avea ca dominantă violenţa.

Spiritul rebel violentează interioarele, le pune în conflict unele cu altele, organizează acţiuni violente.

Interioarele se desfac unele pe altele fie fiinţe-forme, fie artefacte. Artefactul are viaţa lui proprie în Măştile Norocului. Nu e doar personificarea în toată splendoarea ei ci e un alt înţeles al fiinţei.

Un artefact cuprinzător de existenţă, de fiinţare, mustind de viaţă, organizat după planuri subtile, conţinând ordinea unei lumi tragice, conţinând regulamentul, norma şi doctrina.

Propoziţiile sunt şi ele prezente ca personaje rebele sau aristocrate, organizându-se şi ele în cavalcade, odihnindu-se sau lăfăindu-se lascive în mesaje îmbietoare sau în formule restrictive, adăugându-se fiinţării, aspirând s-o înlocuiască.

Hazardul şi ierarhiile se organizează într-un cuplu bizar, bizareria fiind normă în Măştile Norocului. E un armistiţiu între ierarhie şi complexitate, o căutare a unui punct vulnerabil, diverse încercări, atacuri inspirate sau ambuscade ratate. Ierarhiile se dovedesc a fi ale tentaţiei masochiste reclamându-şi pervers disoluţia în timp ce hazardul aspiră la întruparea sa într-o ierarhie vrând parcă să iasă din prizonieratul bifurcaţiei şi al organizării superioare. Senzual, hazardul aspiră şi el la orgasmul final, îl caută cu obstinaţie, dovedindu-se gata să lucreze pentru el.

El organizează formele feminine, el dă senzualitate actelor şi evenimentelor, el se ocupă, din umbră de tactil, de surpriză, de volutele parfumului, de privirile languroase sau rebele.

Hazardul lui Cătălin Ionescu pare să fie organizatorul şi chiar personajul central nu prin implicarea lui în

cascada de evenimente ci prin dorinţa lăuntrică de a se transforma într-o formă senzuală.

Hazardul organizează revelaţia lectorului nu prin aceea că s-ar lăsa numit în forma lui ludică ci în cea organică, dăruindu-se senzualului.

Dar senzualitatea din Măştile Norocului e tragică, e totală, e ultimă. Lectorul e aruncat în această vâltoare, fiind înşelat şi atras în cursă de aparentele fiinţe-forme care-l conduc către un final deschis.

Nu opoziţia între învins şi învingător explicitează fervoarea existenţei şi nici patima jocului şi nici superbia ascensiunii sociale ci vâltoarea revoluţiei sexuale care descoperă interioarele, care le fragmentează, le întrepătrunde.

Întrepătrunderea formelor, actul violent al penetrării interiorului, plăcerea descoperirii şi tragicul sfârşit al acestei descoperiri guvernează imaginarul lui Cătălin Ionescu, organizează discursul său, lumile lui perverse.

Neaflându-se în căutarea adevărului ultim ci a unei iluzorii stări de echilibru, personajele lui Cătălin Ionescu încearcă reorganizări ale hazardului fiind chiar formele lui. Hazardul împlineşte lucrarea împotriva sa sub presiunea unor forţe exterioare aflate într-un cuplu ameţitor cu forţe interioare.

Cătălin Ionescu lucrează asupra acestui cuplu cu dezinvoltură dar şi cu inspiraţie şi fervoare. E o încercare a lui cu hazardul şi cu nesfârşirea lumilor.

Cătălin Ionescu nu caută exemplaritatea cu orice preţ. El nu alcătuieşte un dogmatic asupra hazardului, dogmaticul fiind aici un înţeles atotcuprinzător şi suficient. Libertatea hazardului de a-şi organiza sexualitatea în raport cu fiinţele-forme pare să fie unul dintre tainicele înţelesuri din Măştile Norocului.

Cătălin Ionescu organizează revoluţia sexuală a imaginarului cuprins în propriile sale bifurcaţii şi cascade,

aspirând în secret la organizări superioare.

Continuitatea este spulberată nu prin aleatoriu sau prin program sau conspiraţie împotriva interioarelor şi nici prin lipsirea de sens.

Continuitatea este spulberată ca şi continuum prin senzualitatea hazardului, Măştile Norocului fiind prin aceasta mai mult decât roman.

E poate o tainică instrucţiune despre construcţia şi deconstrucţia lumilor prin senzualitate, fiind nu o prognoză sau o profeţie sau o imagine a vremurilor viitoare.

E un semn al simultaneităţii prin senzual care nu e decât norma exemplară a hazardului organizat în afara timpului şi spaţiului spre înfiorarea, tulburarea şi nesfârşita noastră interogaţie asupra lumilor.

Ovidiu BUFNILĂ

Câteva precizări la final

Romanul „Măştile norocului” a fost scris în prima jumătate a anilor ’80. În perioada comunistă romanul, cu titlul „Cum se numeşte jocul de-a norocul?” a „zăcut” într-o editură, dar fără nicio şansă. După evenimentele din decembrie 1989, romanul a poposit la o editură privată, unde a fost tehnoredactat pe calculator, s-a scris o prefaţă şi a fost inclus chiar în planul editorial. Din nefericire, datorită „conjuncturilor” romanul nu a mai fost publicat. Şi aici mă simt dator cu o precizare: termenul „conjuncturi” trebuie privit cu o ironie detaşată; nu învinuiesc editura şi patronul său, de care mă leagă sentimente sincere, de eşecul publicării acestui roman. De altfel, recunosc sincer că, personal, nu m-am zbătut foarte tare pentru publicarea acestuia.

Propunerea – recentă – a Editurii Pygmalion de a publica acest roman a fost, recunosc sincer, o mare surpriză. Întâi de toate pentru că romanul pe care nu pot

decât să bănuiesc că tocmai l-aţi terminat va împlini anul acesta vârsta de 19 ani. În al doilea rând pentru că am fost plăcut surprins de revigorarea unei edituri din oraşul meu natal cu care mai colaborasem în urmă cu mai mulţi ani

— Şi doresc să amintesc faptul că primul roman din efemera mea carieră de „traducător" a fost comandat şi publicat de editura Pygmalion…

Revenind la „Măştile norocului", îmi mai permit doar câteva consideraţii finale:

Pentru că reflectă punctul de vedere asupra unei lumi, dintr-o anumită perioadă, am evitat să rescriu astăzi anume pasaje. Mi-am asumat conştient riscul ca multe descrieri tehnice, ale viitorului de atunci al calculatoarelor, să sune acum pueril. Dar această viziune face parte din roman, şi acesta a fost conceput în urmă cu mulţi ani. Am lăsat de asemenea ultimul titlu neschimbat (este poate cazul să precizez că povestirea care a stat la baza romanului s-a numit „Loser"), precum şi prefaţa, semnată de buna prietenă Dina Paligora, unul din numele uitate de science fiction-ul contemporan.

Reamintesc, pentru cei cărora acest nume nu le spune nimic că Dina (Constantina) Paligora a fost mulţi ani de zile redactor la vechea colecţie SF a editurii Albatros.

Pentru că totuşi romanul vede lumina tiparului în anul de graţie 2002, am considerat necesar şi un demers de „actualizare". Cel căruia i-a revenit această ingrată sarcină este Ovidiu Bufnilă (prin prezenta postfaţă), prietenul căruia îi datorez cel mai mult, de aproape 10 ani, începând cu aventura *Anticriticii* (rubrica mea preferată din fostul „Jurnal SF"), până la fascinaţia netului şi avatarurile site-ului pro *Scris* (http://proscris port5.com).

Nu ştiu ce-aş mai putea spune, în acest final. Şi, la urma urmei, nu eu sunt cel care ar trebui să mai spună ceva. Chiar dacă am simţit nevoia acestor cuvinte – neortodoxe – de încheiere, romanul „Măştile norocului"

este cel care ar fi trebuit, în teorie măcar, să aibă ultimul cuvânt Astfel încât mie nu-mi rămâne decât să sper, în nuanţe ponderate de optimism, că restul nu va fi – numai – tăcere…

Cătălin Ionescu, 26 martie 2002

ÎN COLECŢIA SCIENCE – FICTION CYBORG AU MAI APĂRUT:

1. ALFRED BESTER – Omul demolat (Premiul Hugo)
2. ROGER ZELAZNY – Nemuritorul (Premiul Hugo)
3. KATE WILHELM – Undeva cândva, suave păsări cântătoare
(Premiile Hugo, Locus, Jupiter)
4. IAN WATSON – Ambasada extraterestră
5. CLIFFORD D. SMAK – HALTA (Premiul Hugo)
6. SAMUEL RAY DELANY – Intersecţia Einstein
(Premiul Nebula)
7. ROBERT SILVERBERG – Timp al schimbărilor
(Premiul Nebula)
8. PHILLIP MANN – Seniorul casei Paxwax
9. IAN McDonald – Inimi, mâini, glasuri
10. FEDERIK POHL – Poarta
(Premiul Hugo, Nebula, Locus, Apollo, J.W. Campbel)
11. IAN WATSON – Necroville
12.
— 13JOAN D. VINCE – Regina zăpezilor
(Premiul Hugo, Locus)
14. NEVIL SHUTE – Ultimul Ţărm
15. PHILLIP MANN – Wulfsyarn
16. C.J. CHERRYH – Staţia planetară
(Premiul Hugo – 1983)
17. IAN WATSON – Prima carte de la Mana
(Laureat al premiului Locus)
18. JOE HALDEMAN – Războiul etern
(Laureat al premiilor Hugo, Nebula)

19. BOB SHAW – Astronauţii zdrenţuroşi
(Premii BSFA şi BFA)
20. OVIDIU BUFNILĂ – Cruciada lui Moreaugarin
(Premiul Jazzonia)
21. FRITZ LEIBER – Marele joc al timpului
(Premiul Hugo)
22. GREGORY BENFORD – Artifact
23. CĂTĂLIN IONESCU – Loser

EDITURA PYGMALION PLOIEŞTI